

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període



Sèrie P - Número 6
13 de febrer de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 5

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a contenir la despesa pública
(tram. 310-00011/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre el procés de privatització de la sanitat pública
(tram. 310-00005/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el pagament dels deutes a les residències
i a les entitats de persones amb discapacitat (tram. 310-
00001/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre l'augment dels assalts en habitatges (tram.
310-00002/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el repartiment dels objectius de dèficit entre
administracions (tram. 310-00008/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre l'informe de la Central de Resultats sobre els
centres d'atenció primària (tram. 310-00009/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la implantació de títols socials en els sistemes
de transport metropolitans (tram. 310-00010/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les darreres xifres de l'enquesta de població ac-
tiva i de la desocupació registrada (tram. 310-00006/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre els desnonaments (tram. 310-00007/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de suport a l'emprenedoria
(tram. 310-00003/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la despe-
sa sanitària (tram. 310-00004/10) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pagament dels interes-
sos del deute (tram. 317-00004/10) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els casos de corrupció po-
lítica (tram. 317-00001/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures concretes per
a lluitar contra la corrupció (tram. 317-00005/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats i els ob-
jectius del Govern per a la desena legislatura (tram. 317-
00002/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació política, econò-
mica, social, institucional i nacional (tram. 317-00006/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a enfortir i
prestigiar les institucions (tram. 317-00003/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acord amb l'empresa
Nissan i el treball conjunt amb els agents econòmics i socials
(tram. 317-00007/10) p. 23

Report

de la Diputació Permanent (tram. 243-00001/10) p. 24

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions
(art. 41.2 del Reglament) p. 24

Decret llei

1/2013, del 22 de gener, de necessitats financeres del
sector públic en pròrroga pressupostària (tram. 203-
00005/10) p. 24

→

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'investigació sobre la gestió en l'àmbit sanitari i les relacions entre el sector públic sanitari i les empreses (tram. 252-00002/10) p. 36

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi de la seguretat viària (tram. 252-00005/10) p. 43

Interpel·lació

al Govern sobre la política econòmica i els objectius de dèficit públic (tram. 300-00004/10) p. 43

Interpel·lació

al Govern sobre l'ocupació (tram. 300-00006/10) p. 47

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00003/10) p. 52

Interpel·lació

al Govern sobre els casos de corrupció vinculats al sistema de concessions administratives (tram. 300-00001/10) p. 58

Interpel·lació

al Govern sobre els processos de privatització de la titularitat o la gestió d'empreses públiques (tram. 300-00005/10) p. 64

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures contra la corrupció i per la transparència (tram. 300-00002/10) p. 68

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 5

La sessió s'obre a les del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Report de la Diputació Permanent (tram. 243-00001/10). Mesa del Parlament. Substanciació.
3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
4. Decret llei 1/2013, del 22 de gener, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària (tram. 203-00005/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC, 19, 9).
5. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la gestió en l'àmbit sanitari i les relacions entre el sector públic sanitari i les empreses (tram. 252-00002/10). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació (text presentat: BOPC, 4, 41).
6. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de la seguretat viària (tram. 252-00005/10). Mesa del Parlament i Junta de Portaveus. Debat i votació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la política econòmica i els objectius de dèficit públic (tram. 300-00004/10). Pere Aragonès i Garcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00003/10). Alba Vergés i Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre els casos de corrupció vinculats al sistema de concessions administratives (tram. 300-00001/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els processos de privatització de la titularitat o la gestió d'empreses públiques (tram. 300-00005/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les mesures contra la corrupció i per la transparència (tram. 300-00002/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'ocupació (tram. 300-00006/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple la tenen en el dossier. D'acord amb l'article 143 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els comunico que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, per a aquesta sessió plenària la diputada Georgina Rieradevall, del Grup Mixt, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, David Fernández.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a contenir la despesa pública (tram. 310-00011/10)

La primera és la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures per a contenir la despesa pública. La formula la il·lustre senyora Carina Mejías, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta; senyora vicepresidenta, des del Grup Parlamentari de Ciutadans celebrem que, per fi, s'hagin decidit a celebrar una sessió de control, després de sis mesos d'inactivitat parlamentària i d'interinitat governamental. Volíem dir-li, senyora consellera, que Catalunya manté, en aquests moments, sis nivells d'Administració en l'àrea metropolitana i cinc en l'àmbit autonòmic, i encara tenen pendent el projecte de les vegueries, que esperem que no duguin a terme.

Mantenen un entrellat de més de 460 empreses públiques, algunes de les quals són clarament deficitàries i insostenibles, i que només l'any 2010 van arribar a un centenar.

En un context de crisi econòmica i amb un deute acumulat de prop de 6 milions d'euros, que fa que Catalunya sigui la comunitat autònoma més endeutada d'Espanya, li volíem demanar, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, quines són les mesures que pensa prendre per contenir la despesa pública, i quines mesures té previstes per a la racionalització i simplificació de l'Administració pública a Catalunya.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta; il·lustríssima diputada, el Govern no únicament prendrà, sinó que ja està prenent mesures en aquesta línia. De fet, hi ha hagut els darrers dos anys –i, per tant, la passada legislatura– una reducció de l'estructura política de l'Administració molt important, una racionalització i redimensionament del que és el sector públic, tant pel que fa a les empreses majoritàries com a les minoritàries, que ens posa que a finals del 2013 pu-

guem complir aquell objectiu de reducció d'un 25 per cent.

Però també sap vostè que en breu debatrem en aquest Parlament la llei de governs locals, que justament, doncs, té com a objectiu clarificar competències, evitar duplicitats, simplificar i augmentar l'eficàcia donant sempre i garantint els serveis de qualitat. Per tant, no qüestionant serveis sinó garantint la seva eficàcia. Però també hem introduït en totes les polítiques públiques un criteri d'austeritat que també és bàsic per a aquesta racionalització de l'Administració pública.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta; senyora..., honorable consellera, el cert és que vostès han optat abans per retallar serveis bàsics de l'estat del benestar i avançar en la construcció nacional, abans que retallar estructures polítiques i administratives deficitàries. Miri, només en sanitat vostès han retallat..., la retallada els ha costat 900 milions d'euros. En educació, la retallada suposarà que les escoles rebran 40.000 euros menys cadascuna, i ha estat per tercera vegada la rebaixa del sou dels funcionaris.

Miri, només amb la supressió dels consells comarcals de Catalunya, els quaranta-un consells comarcals..., això hauria suposat un estalvi de 500 milions d'euros. I per què no parlar de l'increment de pressupost que han fet totes les diputacions a Catalunya... El cert és que vostès no han avançat en la supressió de nivells d'Administració, i que encara estem per veure si aquesta llei de governs locals que ens anuncia no incorporarà també la llei de vegueries.

Des de Ciutadans el que li volem demanar, i tornem a demanar-ho perquè ja va ser una iniciativa que vam presentar la legislatura passada, és que tingui en compte aquest objectiu i elabori, o creï, una comissió d'estudi que tingui com a objectiu la contenció de la despesa pública, la fusió d'ajuntaments i mancomunar serveis, la supressió dels consells comarcals, instar el Govern central a la supressió de les diputacions, i desmantellar tot aquest entrellat d'empreses públiques absolutament deficitàries que..., miri, només l'Agència Catalana de l'Aigua té una plantilla de 620 persones, i només el 2011 es va gastar 200.000 euros en estudis i informes per veure com abordaven la seva reorganització interna.

De la mateixa manera que ho han fet altres comunitats autònomes com el País Basc...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Carina Mejías Sánchez

Acabo...

La presidenta

Ja se li ha acabat. *(Pausa.)*

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Miri, senyora diputada, els consells comarcals gestionen 550 milions d'euros, dels quals un 6 per cent és funcionament; la resta són serveis, i si no, prestaria el transport escolar al Pallars Jussà o la gestió de residus de Terres de l'Ebre, etcètera. Per tant, primer de tot és garantir la qualitat dels serveis i prestar-los.

Eliminar duplicitats? Totalment d'acord. Comencem per la Delegació del Govern, que, a part, no té altra feina que anar perseguint banderes. Una Administració, una competència? D'acord. En aquest moment ja no tenen les competències i segueixen fent una feina. No ho diem nosaltres: ho diu també el Parlament Europeu. El Parlament Europeu, l'altre dia, el dia 16 de gener, demanava la supressió de tots aquells ministeris que han transferit competències. Sap per què? Perquè això justament és ser ineficax i això també és malbaratar els recursos públics.

Per tant, racionalització de l'Administració pública? Sí, però això no passa perquè la Generalitat hagi de disminuir competències, sinó perquè aquestes siguin prestades i per entendre correctament el principi de subsidiarietat. Vostè sap que l'Estat duplica competències i, a més a més, interfereix constantment en aquelles que no són seves; i això és contrari al principi d'eficàcia i això és contrari també al principi d'austeritat. Per tant, aquí, quan parlem de supressió i de racionalització de tota l'Administració pública potser caldria mirar també aquell que té un exercici molt important a fer i que és l'Estat espanyol.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el procés de privatització de la sanitat pública.

Pregunta

al Govern sobre el procés de privatització de la sanitat pública (tram. 310-00005/10)

La formula l'il·lustre senyor Josep Vendrell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, qui va encarregar l'informe de la consultora PriceWaterhouseCoopers que dilluns va donar a conèixer el diari *El País*? Amb quin objectiu es va realitzar? Qui el va pagar i quin cost va tenir? Pensa posar en marxa un pla com el previst en l'informe?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Ningú va encarregar l'informe, ningú va pagar l'informe, és una proposta directa de la consultora fent una oferta i no s'aplicarà res d'aquest informe –que, per cert, és del 2011.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. És un informe màgic, pel que sembla, no? Conseller, si diu que no el va encarregar, com explica que a la primera plana de l'informe es digui que s'ha realitzat només per al Departament de Salut i segons els termes de la nostra carta de contractació?

Per què estableix l'informe fins i tot una estratègia concreta: «Nuestra recomendación es una entrada de capital privado en dos fases para diluir el impacto político y social»? Recomanació a qui, conseller? No és el Departament de Salut? S'ho inventa, la consultora? Ho fa perquè sí, sense cobrar? Que generosos, no? Curiós costum, aquest d'encarregar informes que no serveixen per a res. No ens el creiem, conseller. El 3 de febrer de 2011, en la seva primera compareixença al Parlament, vostè deia: «Insisteixo, en termes generals, a preservar el model, perquè les solucions estan dins del model. No ens plantejem copiar models de Madrid ni volem copiar models de València».

En el mateix moment que deia això, el seu departament encarregava informes a consultores amigues que tenen per objectiu fragmentar l'ICS i realitzar una autèntica destrucció del sistema sanitari públic, posant la salut en mans de grups privats com Capio, HM Hospitals, USP. Algunes d'aquestes empreses, controlades per fons de capital risc que esperen fer-se amb el pastís de la sanitat pública.

Aquest informe, conseller, es pot resumir en una sola idea: que la salut passa de ser un dret a ser un negoci. Un negoci contra els interessos de la majoria de la gent i a favor de la butxaca de la minoria, de l'1 per cent que controla les grans empreses sanitàries que apareixen en el document. Un pla que, si s'apliqués, faria que els governs del PP de Madrid i de València fossin uns moderats comparats amb el Govern català.

Miri, conseller, no confiem en vostè. No hi confien ni els metges ni els treballadors de la sanitat. Perquè volem saber quina és la seva missió; per què el van nomenar? Vostè és el cavall de Troia del sector privat en la sanitat pública. I li exigim que comparegui en la Comissió de Salut per donar explicacions detallades sobre aquests informes i per esclarir, d'una vegada, quin és el seu projecte, quin és el seu model sanitari del Govern, conseller; ja n'hi ha prou d'opacitat, de manca de transparèn-

cia. Ha d'esclarir d'una vegada què passa amb l'ICS, què passa amb l'Hospital Clínic, què passa amb els centres d'atenció primària, que per primera vegada estaran gestionats, com el CAP de l'Escala, per Eulen.

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies. Gràcies, presidenta. No deixa de ser curiós que, havent comparegut la setmana passada a la Comissió de Salut explicant tot això que em diu, m'ho torni a preguntar. Escolti'm, jo els vaig demanar clarament que, qualsevol dubte que tinguessin, me'l preguntessin. Ara, el que sí que els demanaria és que opinin després que els contesti; no opinin abans que contesti. Això en primer lloc.

En segon lloc, el sector sanitari català públic reclama reiteradament i des de fa molts anys un pacte polític per no fer de la sanitat una arma perquè traiem tots rèdit polític. Fa molt temps ho vaig oferir a la comissió. M'agradaria veure si som tots capaços d'arribar a un acord que crec que es mereix el sistema sanitari públic i el nostre país per deixar –hi insisteixo– d'utilitzar la salut com una arma de rèdit polític.

I a més a més, miri, li demano una altra cosa. Si vostè és capaç de demostrar això que ha dit al principi: que es va encarregar aquest informe, que aquest informe es va pagar i que això és el que vol fer el Departament de Salut..., si vostè ho pot demostrar, jo assumiré les conseqüències polítiques. Si no ho pot demostrar, li demano que les assumeixi vostè i actuï en conseqüència políticament.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el pagament dels deutes a les residències i a les entitats de persones amb discapacitat.

Pregunta

al Govern sobre el pagament dels deutes a les residències i a les entitats de persones amb discapacitat (tram. 310-00001/10)

Formula la pregunta la il·lustre senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, quan i com pensa fer efectiu el pagament de 280 milions d'euros que el seu departament deu a nombroses entitats socials públiques i concertades de Catalunya?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família
(Neus Munté i Fernández)

Gràcies, senyora presidenta; senyora diputada, vostè es refereix a l'impagament puntual i excepcional de 70 milions d'euros a què el passat mes de juliol, malauradament, el Govern no va poder fer front davant de les entitats del tercer sector social i també mercantils.

Com ja hem dit en nombroses ocasions, el Govern està treballant per poder fer efectiu aquest pagament, tan aviat com això sigui possible. Els serveis i l'atenció no es van veure perjudicats. Es va establir un mecanisme, un comitè de seguiment sobre aquests pagaments, amb un dispositiu per poder atendre qualsevol dubte i qualsevol casuística de les entitats que s'hi van veure afectades. En els mesos posteriors, tots aquests pagaments, en el conjunt d'entitats del tercer sector i també mercantils, s'han pogut fer amb total normalitat.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Marisa Xandri Pujol

Però les entitats no reclamen aquests 70 milions d'euros: en reclamen uns quants més, diria que 280. Bé, celebro que hi hagi un compromís, tal com vostè diu, per part del Departament, que es puguin fer efectius aquests pagaments, doncs, al més aviat possible, però se'm fa difícil creure'm que han abandonat vostès, i després de veure la seva compareixença en comissió, el tic convergent en aquesta legislatura de culpar de tot a tothom excepte a vostès.

I crec que, de la mateixa manera que es miren tant el melic per a segons què, també se l'haurien de mirar per a entonar de tant en tant un *mea culpa*. Jo de vostè canviaria de tàctica quan en moltes ocasions acusen el Govern de l'Estat, i ho va fer així en la passada comissió, perquè li vull recordar que amb aquest discurs vostès van perdre dotze diputats.

I no s'equivoqui, senyora Munté: el seu veritable enemic no serà el Govern central, que –li ho recordo– ha evitat que la Generalitat no estigui en fallida gràcies als més d'11 milions atorgats l'any passat, i si no m'equivocho, n'han demanat 9.000 més per a aquest 2013. No, no és el Govern central, qui és el seu enemic; el seu veritable enemic serà el senyor..., el conseller Mas-Colell, que haurà d'«apretar» perquè en aquests propers pressupostos destini els recursos necessaris a polítiques so-

cials. Potser això suposarà retallar subvencions a entitats, i n'és un exemple, com pot ser-ne d'altres, que es dediquen a fer afirmacions tan bastes com que l'autodeterminació evitaria molts morts a l'Estat espanyol.

I ja que vostè, consellera, ens diu que farà efectiu al més aviat possible el pagament a aquestes entitats, doncs jo li vull recordar que des del Ministeri s'ha incrementat la partida al pressupost per a polítiques socials en un 28,5 per cent, però sí que és veritat que una tercera part d'aquest pressupost s'ha hagut de destinar al pagament de les quotes a la seguretat social dels cuidadors no professionals de persones dependents que el Partit Socialista mai va pagar.

Tot i així, la voluntat del Govern...

La presidenta

Senyora diputada...

Marisa Xandri Pujol

...és donar prioritat a les polítiques...

La presidenta

...se li ha acabat el temps. Per respondre té la paraula l'honorable senyora consellera.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, no s'equivoqui: el compromís de solucionar aquest fet puntual del mes de juliol no és nou d'aquest Govern; és un compromís ja de l'anterior Govern. I tampoc s'equivoqui, el principal enemic és la demagògia, sempre. Perquè es faci una idea, perquè es faci una lleugera idea no d'un tic, sinó de la realitat de com el Govern central, de com l'Estat ofega Catalunya en matèria de polítiques socials, li donaré una xifra, només una –només una–: entre l'any 2011 i el 2013, les partides pressupostàries del Govern de l'Estat adreçades a serveis socials s'han vist retallades salvatgement en un 92 per cent –92 per cent, senyora diputada. I dins d'aquest paquet podríem parlar de recursos destinats a la dependència, de recursos destinats a serveis socials bàsics, del Fons d'acollida d'immigrants o el Pla d'acció per a persones amb discapacitats, en el qual vostès han posat el comptador a zero: ho han deixat a zero, una matèria tan sensible i que a vostè tant li preocupa com per fer aquesta pregunta en aquest ple.

Jo celebro que per vostè això sigui una prioritat, però li demano que, més enllà de venir aquí, que està en el seu dret i és la seva obligació, a demanar explicacions sobre un endarreriment puntual en uns pagaments, ho faci també –demani aquestes explicacions– davant del Govern de l'Estat; preguntí com és possible que davant de les necessitats creixents de les persones en polítiques socials i de les entitats que presten aquests serveis, vostès han fet aquesta retallada d'un 92 per cent en dos anys –92 per cent. Si aquests recursos i d'aquests diners en disposéssim, podríem donar molt millor resposta a les necessitats de les persones i de

les entitats i no ens hauria passat el que ens va passar –hi insisteixo–, lamentablement, el mes de juliol, que treballem per solucionar i perquè no es repeteixi.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'augment dels assalts en habitatges.

Pregunta

al Govern sobre l'augment dels assalts en habitatges (tram. 310-00002/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, com valora que els roboratoris amb violència o intimidació en els habitatges hagin augmentat a Catalunya el 2012 un 6,6 per cent i un 86 per cent a la regió policial de Girona, un 17,6 per cent a la metropolitana nord, un 11 per cent a la regió policial central i un 6 per cent a la metropolitana sud?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament, les dades que vostè facilita són correctes; també n'hi podria facilitar algunes altres –que a la ciutat de Barcelona aquest és un tipus de delictes que, de cent, baixa–, per tant, jo crec que cal posar-les totes.

La valoració que en fem, la primera d'elles, té a veure amb això que em preguntava vostè, que és la transparència. Identificar que tenim un problema, ser transparents en la identificació d'aquest i reconèixer també que aquest problema és desigual segons els diferents territoris, i que aquest problema té una punta a Girona. I per aquesta raó varem activar, des del dia 22 de gener, el Pla operatiu especial dedicat a l'habitatge, que ens ha permès incrementar el nombre de controls, el nombre d'identificacions i la col·laboració amb les forces tant del Cos de Mossos d'Esquadra com amb les policies locals. Aquesta és la resposta que donem i que està donant fruits, i després, en el temps de la repregunta, li donaré alguna dada precisa al respecte.

En qualsevol cas, el primer que cal fer per resoldre un problema és reconèixer-lo com a tal, cosa que hem fet, i posar-hi els mitjans, cosa que també hem fet.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Aquestes dades són el reflex de la política de seguretat del Govern de Convergència i Unió; és un exemple dels efectes de la seva política, que han practicat durant aquests dos anys. Una política que només pensa en el Cos dels Mossos d'Esquadra com una estructura d'Estat, com un instrument més al servei d'un projecte independentista. Només així es pot entendre com està el cos a dia d'avui i amb quins mitjans està treballant.

Ens trobem amb la desmotivació d'agents; amb el conflicte entre agents a les comissaries, que vostè coneix perfectament; amb la reducció dels vehicles policials i amb un estat bastant deplorable d'alguns que estan en funcionament; amb actuacions reactives i no pas preventives, senyor conseller, i aquest és un aspecte molt important. No se'ls faciliten els mitjans de seguretat necessaris, com les armilles antibales lleugeres i els guants antitall, i el vestuari adequat en determinades demarcacions; amb règims diferenciats en els torns, segons el territori; amb la supressió de vals menjador quan es treballa en torns de dotze hores; amb agents que dormen davant de comissaries; amb un tractament discriminatori dels agents envers les situacions d'incapacitat temporal que comporten hospitalització i intervenció. I ara, a més, anuncia que estudia la supressió de l'ús de les bales de goma sense plantejar cap alternativa i sense explicar que aquesta decisió, si es pren tal com vostè l'ha explicat, comportarà que els agents s'hagin d'enfrontar en un cos a cos contra les persones violentes i, per tant, hi hauran més lesions.

Aquests són els efectes de les seves polítiques de seguretat, del Govern de Convergència i Unió. Aquesta situació posa en evidència que s'han oblidat completament de quina és l'única funció del Cos dels Mossos d'Esquadra, que és garantir la seguretat dels ciutadans de Catalunya.

I per això, conseller, li demanem que rectifiqui les polítiques de seguretat dels seus dos antecessors, els consellers Puig i Saura, vagi en la direcció contrària i doti el Cos dels Mossos d'Esquadra dels mitjans necessaris perquè puguin assolir la seva única funció, garantir la seguretat dels ciutadans, i no els utilitzin més per al seu projecte independentista com a estructura d'Estat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Interior

Perdoni, senyora presidenta, lamento que barregem totes les coses en un temps..., em queden uns trenta-cinc segons per respondre'l. Compareixeré la setmana que ve i tindrem ocasió de parlar de tot això, i amb molt de gust.

Els resultats de la política de Convergència i Unió, del Govern de Convergència i Unió respecte a la seguretat ciutadana són que, per quart any consecutiu –i, afortunadament, això és així–, baixa fins a un 4,35 per cent

l'evolució de fets penals coneguts. Aquests són els resultats. Que hi ha, sota d'aquests resultats, diferents episodis, i aquest que li he reconegut, i li volia donar algunes dades i, per tant, les hi dono. D'ençà de l'activació d'aquest pla operatiu, doncs, s'han fet, en vuitanta-quatre dies, setanta-cinc detencions respecte al tema que intentava, doncs, respondre en aquest torn parlamentari. Veig que vostè fa una derivada cap a altres qüestions.

Escolti, es contradiu vostè mateix. L'essència mateixa del pla operatiu és la coordinació amb les policies, i els resultats que tenim, que són positius i que encara no ens satisfan del tot, és perquè hi ha coordinació amb les policies, és perquè hi ha coordinació amb els ajuntaments, és perquè hi ha una voluntat política explícita de sumar esforços amb relació a allò que ens demana la ciutadania, que és un país més segur. Però, en qualsevol cas, no distorsioni les xifres i no ho barregi tot. I si en alguns casos no podem atendre –ja li ho dic amb aquesta claredat: no podem atendre– algunes de les demandes, doncs, que es fan, és perquè tenim la constricció pressupostària que tenim, conseqüència del mal finançament que tenim. I si anem perdent de vista la major, doncs, perdrem de vista..., i no em barregi ara aquí tots els aspectes que vostè m'ha relacionat, que amb molt de gust en parlarem en la compareixença parlamentària –amb molt de gust en parlarem–, però, en qualsevol cas, no ho barregem tot, i sapiguem que, si tenim algunes limitacions, hi haurem de fer front amb la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra, com s'està fent...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

Pregunta

al Govern sobre el repartiment dels objectius de dèficit entre administracions (tram. 310-00008/10)

La pregunta següent és sobre el repartiment dels objectius de dèficit entre administracions. La formula la il·lustre senyora Maria Senserrich, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Maria Senserrich i Guitart

Honorable conseller, l'any 2010 vostès es van trobar un dèficit del 4,2 per cent del PIB, que traduït en euros corresponia a més de 8.000 milions. Durant el període 2011-2012, a Catalunya hem hagut de fer un immens, ingent esforç per posar-nos al dia. Això ha significat que s'han reduït uns 4.200 milions d'euros en només dos anys i de despesa ordinària; això vol dir 5,7 milions d'euros al dia.

A Catalunya, doncs, hem hagut de fer un gran esforç. El pitjor de tot plegat és que, a part de patir aquesta dura situació que ens hem trobat, amb uns governs espanyols que han estat i que són deslleials, ja sigui per la via dels incompliments com per la constant persecució de les polítiques de la Generalitat, i, fins i tot, les decisions d'aquest parlament, que cal recordar, institució sobirana del poble de Catalunya.

A més d'aquesta constant deslleialtat, també hem de sumar el doble ofec econòmic; per un cantó, el dèficit fiscal que patim des de fa més de trenta anys. És per aquí on veiem clarament que a Catalunya tenim suficient capacitat de generar recursos dels quals no podem disposar i que ens permetrien no haver de fer aquests esforços. Les xifres ens ho demostren. El dèficit fiscal és de 45 milions d'euros al dia i els esforços, com els dic, de 5,7 milions d'euros al dia. Això vol dir que els catalans i les catalanes no hauríem de patir com estem patint.

Per l'altra banda, tenim el problema del dèficit públic que, un cop més, no entenem l'actitud del Govern espanyol. Quan Brussel·les és capaç d'atorgar a l'Estat espanyol una flexibilització del dèficit públic del 3 al 4,5 per cent per al 2013, veiem que aquesta sensibilitat de la Unió Europea no es trasllada a les comunitats. Ni tan sols fan cas de l'informe del Parlament Europeu, conegut com l'informe Pallone, on clarament diu que la càrrega d'ajustament es divideixi de manera justa entre totes les administracions, tenint en compte els serveis que presten als ciutadans. Al contrari, el Govern espanyol es mostra inamovible al 0,7 per cent, que suposa una falta de sensibilitat no només respecte a les comunitats, sinó cap als ciutadans, ciutadans que acaben patint aquestes decisions. Només demanem el que és just i que aquesta distribució el dèficit sigui segons el criteri de despesa i segons la llei actual.

Davant d'aquesta situació injusta i deslleial, des del Grup de Convergència i Unió voldríem saber quines actuacions està portant a terme el Govern pel que fa al repartiment més just dels objectius del dèficit públic amb les administracions públiques.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta. Senyora diputada, moltes gràcies per la seva pregunta. Efectivament, com vostè ja ha esmentat, el Parlament Europeu en la seva Resolució del 16 de gener de 2013, sobre finances públiques de la Unió Europea 2011 i 2012, en el seu punt 28 estableix –cito–: «Els esforços de consolidació fiscal s'han de repartir de manera justa entre les diferents administracions, tenint en compte els serveis que presten.» És una posició que nosaltres celebrem, que així ho vaig expressar en una carta al comissari Rehn.

Què vol dir «una distribució justa»? Pensem que un criteri raonable de justícia és una distribució dels objectius de dèficit assignats per Europa entre Administració central i autonomies, globalment, que sigui del mateix ordre, en proporció, que la despesa pública, i aproximant, això seria un terç per a les autonomies, dos terços per a l'Administració central. Amb l'objectiu de dèficit global vigent en aquest moment, que és de 4,5 per al 2013, això representaria un objectiu per a les autonomies de l'1,5, que si fos el mateix

per a totes les autonomies –no hi ha raó per què, però, en principi, aquest és el cas– representaria un 1,5 per a Catalunya en comptes del 0,7 que tenim establert en aquest moment.

Per descomptat, si, com sembla ser el cas, Europa –i d'una manera molt racional– relaxa l'objectiu de dèficit per al conjunt espanyol, simplement donant més temps per arribar al 3 per cent i, per tant, permetent que el 2013 pugi per sobre del 4,5, continuarem reclamant la tercera part de quin sigui l'objectiu.

Això, que hauria de ser evident, que qualsevol relaxació en l'àmbit europeu s'ha de traslladar a les autonomies, doncs, no sembla que ho sigui tant, vist el que va passar la darrera vegada; per tant, hem d'estar vigilants per evitar que es torni a repetir la mateixa història.

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre l'informe de la Central de Resultats sobre els centres d'atenció primària (tram. 310-00009/10)

La pregunta següent és sobre l'informe de la Central de Resultats sobre els centres d'atenció primària. La formula l'il·lustre senyor Albert Batet, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, el sistema de salut català és un model propi d'èxit i d'excel·lència; un model propi d'èxit i excel·lència fruit de la nostra història com a poble i la nostra tradició centenària de crear sistemes d'atenció sanitària; d'èxit i d'excel·lència, gràcies a milers i milers de professionals que van des dels metges a les infermeres, passant pels auxiliars, que lluiten per millorar la qualitat dels serveis dia a dia; un model propi d'èxit i excel·lència gràcies a un model basat també en els valors i els principis de la universalitat, de la qualitat, de l'equitat, de la sostenibilitat, de la participació i de la transparència.

El Departament de Salut, el passat mes de desembre, va donar a conèixer l'informe de la Central de Resultats d'atenció primària de Catalunya. La Central de Resultats és un instrument necessari que mesura, avalua i difon els resultats assolits en l'àmbit de l'assistència sanitària. Això es fa a partir d'indicadors d'aspectes rellevants de la qualitat, de l'activitat, de l'eficiència i de la satisfacció dels usuaris.

Conseller, des del Grup de Convergència i Unió creiem que això suposa un important pas endavant cap a la transparència informativa. Creiem que justament la transparència és la línia de treball per millorar el nostre sistema de salut i el nostre sistema sanitari. Creiem justament que la transparència és la línia de treball per incrementar l'avaluació constant. En definitiva, creiem que la transparència ens fa i fa tenir més gran confiança de tots en el nostre sistema, aprofundint en la proximitat amb els professionals i amb els ciutadans.

És per tots aquests motius que voldríem conèixer amb més detall la valoració del Govern de l'informe de la Central de Resultats corresponent als equips d'atenció primària de Catalunya, així com el trasllat d'aquests resultats a les actuacions del Departament de Salut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, bé, com vostè afirmava, la transparència en el rendiment de comptes és un incentiu a la millora de la qualitat i a fer més sostenible el nostre sistema sanitari públic. Aquest és, crec, un dels valors intrínsecs d'un model sanitari català, que és fruit de tots, i de totes les forces, i des dels anys vuitanta, i que si té una característica ha sigut una progressió permanent en la seva transparència. Nosaltres hem anat més enllà, en aquesta progressió, i per primera vegada a Espanya –al conjunt de l'Estat: ja no dic a Catalunya, perquè òbviament era així– i a molts països europeus, hem posat en coneixement de tothom els resultats i la utilització dels recursos que es fa a cada un dels hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública.

Havíem de donar un pas més, i ho hem fet amb relació als centres d'atenció primària de Catalunya, als 369 equips d'atenció primària. Són, en aquests moments, visibles els seus resultats, resultats que s'analitzen en quatre dimensions: com s'utilitzen els serveis, quina qualitat tenen aquests serveis, quina eficiència i quina satisfacció. Amb un munt d'indicadors que permeten accedir a qualsevol ciutadà –al web del departament, i del CatSalut– a aquestes dades.

Què podem destacar, d'això? Podem destacar, en primer lloc, que –com ja sabíem, però no ho teníem contrastat evidentment– el ciutadà català va anar, de mitjana, més de sis vegades al seu centre d'atenció primària –i això està molt per sobre de la mitjana europea–, els metges de família atenen de mitjana 25 malalts al dia, el 30 per cent de les visites dels adults –i això és molt important– estan relacionades amb el diagnòstic i el tractament de malalties cròniques –per això vam fer un programa de malalties cròniques–, el 10 per cent de les persones de més de setanta-quatre anys són ateses a domicili, un 63 per cent de les persones diabètiques estan amb un control acceptable de la malaltia, el 91 per cent dels infants estan ben vacunats, etcètera.

Conèixer això per què ens serveix? Primer, per dir què fem amb els recursos públics. I, en segon lloc, per millorar tot allò que creiem que és millorable. Això no és un rànquing de centres d'atenció primària: això merament és un instrument de *benchmarking* perquè tots i cada un d'ells vegin en quina situació es troben respecte als seus resultats i puguin compartir, amb el que té un resultat millor, què han de fer per millorar el seu. Aquesta és la finalitat de qualsevol central de resultats.

Amb això, què volem dir, malgrat tot? Que tenim una excel·lent atenció primària, com ja sabem; la tenim mesurada, no és una opinió –per tant, ja no se li suposa, el valor: el valor, el té. I, per altra banda, cal destacar que això només ha estat possible...

La presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Salut

...gràcies als nostres professionals.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la implantació de títols socials en els sistemes de transport metropolitans.

Pregunta

al Govern sobre la implantació de títols socials en els sistemes de transport metropolitans (tram. 310-00010/10)

La formula l'il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, vostè, en la seva compareixença, va definir la mobilitat com un dret vinculat directament a la ciutadania, vinculat al dia a dia de la gent. En aquests moments, tenim unes dificultats inherents a dos temes: per una banda una crisi terrible, que està concernint i que està afectant directament la ciutadania, i per altra banda un problema evident de finançament del sistema de transport públic, dels sistemes metropolitans de transport públic, que, entre altres, es veu agreujat per la davallada d'aportacions per part de l'Administració general de l'Estat, que s'ha intensificat d'una manera molt severa durant els últims anys.

Davant d'això, el Govern anterior va plantejar tres actuacions de referència, tres actuacions prioritàries. Per una banda, consolidar la descentralització en els sistemes metropolitans: no només centrar-se en Barcelona, sinó incorporar els títols integrats i reforçar-los a l'àrea de Tarragona, de Lleida i de Girona. Aquest va ser un primer element.

Un segon: bonificar la recurrència. Davant d'unes limitacions, justament, per bonificar el conjunt dels títols de transport públic, prioritzar aquells que suposaven una utilització més intensa del transport públic i, per tant, una desincentivació del transport privat. Aquest va ser un segon element de treball.

Però un tercer, que aquest grup posa molt, molt en valor, i que ens agradaria poder-ne fer un seguiment avui, en seu parlamentària, és tot allò que fa referència a la bonificació social, a la consolidació i implantació de nous títols que, justament, tenen com a voluntat d'estar al costat de la gent en un context d'extraordinà-

ries dificultats. Estem parlant de la T-Jove, de la T-12, de la T de famílies nombroses o monoparentals.

I un darrer element, del qual aquest grup se'n sent especialment orgullós, que ens agradaria constatar si ha tingut, diguem-ne, recorregut o no, que són els ajuts, justament, a les persones aturades. De fet, Catalunya va ser el primer territori de l'Estat que va incorporar aquesta novetat de bonificar amb un títol de transport específic, justament, aquelles persones que estan a l'atur.

Per tant, honorable conseller, des d'aquest grup ens agradaria conèixer quina ha estat l'evolució d'aquests títols socials, en aquesta línia de compromís social del Govern i en aquesta línia d'acompanyament de la ciutadania en uns moments d'una severa crisi econòmica.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, no puc més que agrair-li que em formuli aquesta pregunta, perquè, efectivament, com ha explicat, i com vam detallar a la compareixença, les polítiques de transport públic, les polítiques de mobilitat, han de ser una absoluta prioritat d'aquest departament. Ja ho han estat. I, per tant, avui li donaré explicació d'uns bons resultats, d'uns notables resultats, que de fet tenen a veure amb una magnífica feina que es va fer per part de les autoritats de transport metropolità a la regió de Barcelona, per part d'aquesta conselleria i, per tant, per part de tots els agents implicats.

Dades de context. Una dada que en principi s'explica per l'evolució demogràfica a la nostra regió, i també pel context de crisi que ens toca viure: la mobilitat, efectivament, s'ha reduït en un punt i mig per cent. Això vol dir que diàriament 250.000 moviments de menys són els que expliquen la involució i la tensió que en aquests moments pateix el nostre model de transport. Efectivament, aquesta és una dada que ens ha de preocupar, però que, si entres en el detall, constates que, així com el transport privat s'ha reduït un 4,3 per cent, en canvi el transport públic ho ha fet una mica menys, ho ha fet un 3,8 per cent. Això vol dir, en definitiva, que la ciutadania es desplaça menys, com a conseqüència, a la sortida de la regió de Barcelona, com a conseqüència de la crisi econòmica que vivim, però que alhora continua confiant en el transport públic.

Segur que hi tenen molt a veure, en aquest sentit, les polítiques que s'han fet, socials, en els darrers temps, i especialment durant l'any passat, i que ara comencen a donar els seus fruits. Efectivament, ha augmentat la venda de títols socials en un 72 per cent. Ha augmentat l'ús de la T-Jove, de la T-12, de la T de famílies nombroses i de la T de famílies monoparentals. Ha augmentat, pensi, fins arribar a l'extrem de més de 52 milions de títols venuts. Això és un increment molt significa-

tiu, si tenim en compte, especialment, que l'any 2011 a penes vam quedar-nos a l'entorn dels 30 milions. Pensi també que, efectivament, aquestes polítiques dirigides expressament als aturats han suposat beneficiar més de 27.000 persones. Una dada insòlita.

I, com deia vostè, de fet, aquestes accions ja no només han afectat la regió de Barcelona, sinó que també han tingut millores significatives a Girona –increment d'un 64 per cent–, a Tarragona –increment d'un 47 per cent– o a Lleida –increment del 56.

Per tant, compromís amb el transport públic i compromís amb les polítiques de sostenibilitat vinculades a aquest model.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les darreres xifres de l'enquesta de població activa i de la desocupació registrada.

Pregunta

al Govern sobre les darreres xifres de l'enquesta de població activa i de la desocupació registrada (tram. 310-00006/10)

La formula la il·lustre senyora Montserrat Capdevila, del Grup Parlamentari Socialista.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, com bé sabeu, l'atur és avui el principal problema dels catalans i de les catalanes. Al gener 2013 hi ha 661.817 persones registrades a les oficines de treball de la Generalitat de Catalunya. I, segons l'enquesta de la població activa del darrer trimestre, hi ha a Catalunya gairebé 900.000 persones aturades, gairebé un 24 per cent, i un 52 per cent o més de joves d'entre setze i vint-i-quatre anys. I, en aquest context, 213.977 persones no cobren cap subsidi ni prestació.

Ho constatem després d'un any –ahir es complia– de la reforma laboral aprovada pel Partit Popular i per Convergència i Unió, amb uns resultats nefastos a Catalunya: avui tenim més atur, més destrucció d'ocupació –en aquest darrer any 195.400 llocs de treball s'han destruït–, més acomiadaments, més precarietat laboral, salaris més baixos, persones i famílies sense cap ingrés. Fins al punt que un estudi que presentava el CTESSC dilluns ens deia que el 13,7 per cent de treballadors estan en risc de pobresa, i el 30 per cent de persones aturades.

Davant d'aquestes preocupants dades, només constatem la paràlisi del Govern, entretingut en el debat sobiranista, i en la confrontació, per tapar una crua realitat: avui, a Catalunya, tenim una emergència laboral.

Quines mesures pensa prendre, conseller, el seu Govern, per fer front a aquesta situació d'emergència, per aturar el procés accelerat de destrucció d'ocupació, de precarietat laboral i de generació de pobresa, enlloc de desmantellar el Servei d'Ocupació de Catalunya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. És cert, les darreres dades de l'atur, tant de l'enquesta de població activa com de l'atur registrat, segueixen indicant una evolució negativa a Catalunya des de l'any 2008, com succeeix també, malauradament, a l'entorn espanyol i europeu.

Tot i així, deixi'm que li digui que és destacable, però, contradient aquesta acceleració que vostè anomenava, la tendència precisament inversa a la desacceleració de la destrucció d'ocupació. Li haig de dir que el Govern de Catalunya manté una posició de gran preocupació davant d'aquesta situació i està treballant obsessivament i assumint la responsabilitat i el repte de prendre les decisions al nostre abast per capgirar aquesta situació, tendir cap a una evolució positiva a l'economia i generar i crear ocupació al més aviat possible.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Montserrat Capdevila Tatché

Molt honorable presidenta, gràcies. Bé, la població..., l'EPA del quart trimestre del 2012 posa en vermell totes les alarmes possibles: es perd població a partir de setze anys en amunt –amb el que significa de creació de riquesa a Catalunya–, perdem població activa en els darrers dos anys –158.200 persones–, es perd, de forma acumulada, població ocupada... Com deia, es posen en vermell totes les alarmes.

Vostès estan contents –nosaltres ho celebrem, també– respecte de la notícia de Nissan. De fet, ho celebrem gràcies, sobretot, a la negociació activa dels treballadors i l'esforç de l'empresa. Però vostè creu que és suficient? Vostè no m'ha dit ni relatat cap mesura. A més a més, caldrà fer-ne el seguiment.

Què ha fet el Govern, i què farà, per canviar la tendència...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

Montserrat Capdevila Tatché

...i els seus efectes socials?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller Felip Puig

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. La reforma laboral requerirà, evidentment, una revisió crítica, i la farem. Però el que és evident és que, si fem una correlació estricta, des d'una perspectiva, doncs, històrica, convindrem que la destrucció l'any 2008 de 172.000 llocs de treball, i l'any 2009 de 128.000 llocs de treball, contràriament a una tendència inversa de 28.000 llocs de treball menys l'any 2012, doncs, indica que alguna cosa està canviant.

Estaríem molt més contents, segurament, si no tinguéssim en aquests moments l'amenaça, com a conseqüència de la mala gestió en els anys anteriors, de la congelació dels fons europeus al voltant del SOC i les polítiques d'ocupació. Estaríem més contents si s'haguessin aprofitat altres moments, també, per traspassar a la Generalitat les polítiques passives i poder fer una política molt més coordinada en aquest sentit. I estaríem també tots plegats més contents si tinguéssim un major consens per aconseguir nous instruments, plantejament en què vostès observem que tenen alguns dubtes i que ens faria, per exemple, només disposar de la hisenda, tenir deu punts menys d'atur, com tenen, per exemple, al País Basc. Estaríem més contents si tot això ho féssim.

No n'estem, de contents, amb la situació. Continuarem treballant i ajudant les empreses a exportar –un 5 per cent d'increment de l'exportació de les empreses catalanes en el darrer any–; a continuar captant inversions a Catalunya, com hem fet també d'una manera intensa en els darrers dos anys, amb més de cinquanta grans projectes que han representat centenars de milions d'euros d'inversió a Catalunya; apostant per l'emprenedoria; per la reforma i l'adaptació del SOC en el nou entorn, no el seu desmantellament –no continuï amb aquesta cantarella–, sinó l'adaptació als requeriments de la Unió Europea, a l'entorn legislatiu i a la disminució de recursos que ens vénen; apostant per la formació professional d'una manera decidida; salvant empreses –no només ajudant la Nissan: més de cent trenta empreses en els darrers dos anys han estat, facilitat per la Generalitat, processos de reconversió–; apostant pel turisme...

La presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Empresa i Ocupació

...per les tecnologies...

La presidenta

La pregunta següent és sobre els desnonaments.

Pregunta

al Govern sobre els desnonaments
(tram. 310-00007/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Parlon, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Parlon Gil

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, primer de tot m'agradaria començar la meua intervenció donant les gràcies en aquest cas a les plataformes d'afectats i a les entitats socials, en primer lloc a les de Catalunya, que van aconseguir ahir que finalment es pogués tramitar la iniciativa legislativa sobre els desnonaments.

No cal entrar a revisar les dades que ja s'han comentat anteriorment de la situació excepcional per què travessa el país, quant a l'atur, quant a la situació de les famílies a Catalunya i, evidentment, sobre la xacra social, en aquest cas, dels desnonaments.

A mi em tocava dir, i en aquest cas també com a alcaldessa, que hem trobat en molts moments la inacció clara del Govern de la Generalitat per fer front a aquesta situació. Si més no, la seva manca de lideratge, com apunto, ja que moltes vegades ens hem trobat, els ajuntaments, des de les nostres regidories, improvisant i tirant endavant aquelles mesures per paralitzar i ajudar les famílies que pateixen clarament una situació excepcional, no només des del punt de vista econòmic, sinó també social.

Per tant, la pregunta seria la següent: quines mesures excepcionals i de país pensa tirar endavant en aquest cas el Govern de la Generalitat per fer front als desnonaments i perquè les famílies puguin accedir a un habitatge digne?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputada, igual que he fet amb el senyor Rull, no puc sinó agrair-li també que em formulï aquesta pregunta, perquè entre tots dos han situat sense cap mena de dubte dues de les principals prioritats del departament: el transport públic, la mobilitat, i, com no podria ser d'una altra manera, l'habitatge.

Estem en un moment realment greu, amb fets realment greus; setanta-dues execucions hipotecàries al dia, segons dades del Consell General del Poder Judicial. Però no menys veritat que això..., un compromís molt decidit, com vam explicar en la compareixença i com tindrem ocasió de demostrar en els propers dies, amb les polítiques d'habitatge, concebudes com a dret fonamental i concebudes també..., unes polítiques amb un seguit d'accions preventives i també correctores o palliatives.

En les properes setmanes presentarem un pla per al dret a l'habitatge que desplegarà algunes de les actuacions que segur que vostè coneix com a alcaldessa, però que amb molt de gust, si li convé, li detallaré tot seguit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Gràcies, presidenta. Doncs, demanaria al senyor conseller si ens pot avançar alguna d'aquestes mesures breument.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, efectivament, li parlava de mesures en primer lloc correctores. Una de les primeres que vaig prendre, el 5 de febrer: noves línies d'ajuts de fins a tres mil euros per a aquelles situacions realment d'emergència, situacions d'una especificitat concreta que tenen a veure amb la impossibilitat de pagar la hipoteca o a vegades fins i tot amb la impossibilitat de complir el lloguer. En aquests moments pensí que aquestes mesures, previsiblement, ja poden ajudar prop de dues mil famílies. Corregim, per cert, la desprotecció que diversos canvis legislatius a nivell de decrets han suposat per a l'impagament de lloguers, per exemple. També hem dinamitzat, i ho continuarem fent, la Taula d'Emergències de l'Agència de l'Habitatge, o hem dinamitzat, i ho continuarem fent, la xarxa d'habitatges d'inclusió, una xarxa d'habitatges d'inclusió que sovint es concerta amb els mateixos ajuntaments. Aquestes podrien ser algunes de les mesures correctores.

També amb mesures preventives: 32.000 famílies en aquests moments reben algun tipus de suport per evitar situacions que es deriven de l'impagament, de l'impagament de la hipoteca, hi insisteixo, o de l'impagament de lloguer. També ajudem en aquest sentit a parar el cop quan el que passa és que s'acumulen els deutes. Hem evitat 3.627 desnonaments durant l'any 11 i durant l'any 12; ajudar, en definitiva..., deutes pendents. Hem subvencionat també fórmules diverses, ajuts per fer front al lloguer, 17.793 persones. O fins i tot, també, de forma implícita, hem ajudat persones a poder disposar d'un habitatge en el marc del parc públic d'habitatges de què en aquests moments disposa el Govern, que com sap és...

La presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...de més de catorze mil habitatges.

Moltes gràcies.

La presidenta

La següent pregunta és sobre les polítiques de suport a l'emprenedoria.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de suport a l'emprenedoria (tram. 310-00003/10)

La formula l'illustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Gràcies. Senyor conseller, el 2012 es va tancar amb 109.000 aturats més, i el 2013 ha començat amb 5.340 autònoms menys el mes de gener. Hem perdut durant el mes de gener 172 autònoms cada dia. Sabem que en aquest context ni les grans empreses ni els serveis públics seran grans creadors d'ocupació. Sabem que cinc anys de crisi ens han donat alguns aprenentatges. Un, que canviarem la manera de treballar als sectors, i fins i tot als llocs de treball, i per tant calen noves idees i fomentar les noves idees. I, dos, que no hi haurà recuperació sense valors ni ètica. I aquí les cooperatives, l'economia social, ens pot aportar molt.

En el pacte d'estabilitat parlamentària que tenim hi han dues mesures en aquest sentit: una, tirar endavant tan aviat com sigui possible la Llei d'emprenedoria i suport al treball autònom, i l'altra, posar en marxa de nou el servei «Ara Coop» perquè ajudi a crear cooperatives.

Senyor conseller, quan ens hi posem?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta; senyor diputat, gràcies. Ens hi posem immediatament. De fet ja ens hi hem posat i ja hi treballem des de fa temps. Però és evident que la nova legislatura i l'acord que compartim amb el seu grup ens dona noves prioritats i nous projectes.

Li haig de dir que el Govern considera tot l'entorn de l'emprenedoria com un element cabdal per al desenvolupament econòmic del país, tant des d'una perspectiva conjuntural, perquè és una certa iniciativa individual i de petits grups la que ens permetrà lluitar contra la crisi econòmica que patim, també, com més estructural, i és que creiem que el model econòmic que sortirà de l'actual situació atorgarà sens dubte una importància central a aquest esperit emprenedor. I per això volem que es generalitzi encara més al llarg del país.

En aquest marc, la Llei d'emprenedoria, l'impuls, la recuperació, del programa «Ara Coop» al voltant del món cooperatiu, l'impuls també de l'economia social i el programa «Catalunya emprèn» formaran part de les prioritats que ben aviat, en definitiva, anirem desenvolupant.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'illustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, permeti'm que li digui que em sembla que els darrers dos anys varen desaprofitar un temps necessari per tirar endavant aquesta llei d'emprenedoria. Per tant, ara no podem perdre temps, ens hem d'espavilar. I nosaltres proposem que es faci tramitació parlamentària via proposició de llei d'aquesta llei per anar més de pressa, perquè hi ha molta feina feta.

És veritat que en el tema de l'emprenedoria hi ha molts temes que depenen de l'Estat, com la separació del patrimoni personal i professional, com les bonificacions de les primeres contractacions, com prioritzar els autònoms en les situacions de concurs, com l'equiparació al règim general de la situació dels autònoms. I és veritat també que la baralla entre els senyors De Guindos i Montoro fa que anunciïn la Llei de l'emprenedoria però no en tinguin feta ni escrita ni una línia.

Per a aquests temes cal també que tinguem estat. Però també hem de legislar perquè l'educació fomenti des del primer moment l'autoconfiança, la iniciativa, la responsabilitat, perquè totes les universitats facin costat als joves que tinguin una idea, perquè cap paper que ja tingui una administració un autònom l'hagi de tornar a entregar a una administració, per vetllar pels autònoms dependents, per oferir als autònoms una cartera de serveis anuals i per reconvertir el sistema de finançament de les empreses.

Miri, hi ha un estudi de Pimec que ens diu que el 30 per cent de les empreses que van tancar, de les pimes que van tancar, eren bons projectes però que tenien un problema de finançament. Hi ha un estudi de la cambra que ens diu que el 24 per cent de les empreses que han demanat finançament bancari els l'han donat, només el 24, i aquest percentatge és la meitat que el de l'any anterior.

Per tant, cal una reconversió a fons en els sistemes de finançament; noves idees, valors i ètica en l'activitat econòmica i reconversió en els sistemes de finançament de les petites i...

La presidenta

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...mitjanes empreses dels autònoms.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Impulsarem ràpidament aquest procés legislatiu, senyor diputat. Però deixi'm que li digui que no només a través de mecanismes de noves lleis i noves normes hem de fomentar aquest esperit emprenedor. És a dir..., valorant cada vegada més l'acceptació social de l'emprenedoria. Hem de crear condicions favorables perquè els projectes concrets

tinguin possibilitat de realitzar-se. Acompanyarem els emprenedors en la creació de noves empreses, de noves cooperatives, de noves fórmules, per tirar endavant els seus projectes; també en definitiva per consolidar els projectes creats, que aquest també és un element crític en l'àmbit de l'emprenedoria. Suprimirem barreres estructurals; simplifiquem, avançarem decididament en aquest sentit. Treballem decididament a connectar inversors amb els emprenedors, i aquestes noves fórmules de microfinançament i, en definitiva, també, d'ajut i d'impuls en uns moments en què el sector financer presenta greus dificultats; també hi treballem decididament. Tot el que és el foment de l'autoemprenedoria, de la reemprenedoria, dels projectes de reempresa, i per tant de trasllat de negoci i d'empreses que en aquests moments poden entrar en crisi per a la seva continuïtat; és evident també que en aquest sentit..., la implicació en projectes europeus i en noves fonts que hi hauran en el nou marc del RIS3 i de les línies europees. I adequarem evidentment el projecte i l'estratègia catalana del 2020 al projecte que el Pla d'acció per a l'emprenedoria va presentar a la Comissió Europea el passat mes de gener.

En definitiva, impulsarem totes les formes d'emprenre negoci, de generar riquesa. I deixi'm que li digui que aquest serà un propòsit transversal del Govern i també una obsessió que ens permetrà avançar molt decididament.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures previstes amb relació a la despesa sanitària.

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la despesa sanitària (tram. 310-00004/10)

La formula el senyor David Fernàndez, del Grup Mixt.

David Fernàndez i Ramos

Bon dia. Amb relació a la segona pregunta i ampliant la segona pregunta que s'ha fet en aquesta sessió, voldríem preguntar al senyor Boi Ruiz que si no ha encarregat aquest informe i si tampoc l'ha rebut quina hipòtesi manté.

I la segona és si pensa que és causal o casual que el senyor Joaquim Triadú, exconseller de la Generalitat de Catalunya per Convergència, fos fitxat per PriceWaterhouse el gener del 2011 com a responsable de sector públic i que abans fos també responsable del sector públic privat del *think tank* neoliberal IESE.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, bé, aquest informe és com molts informes de moltes consultores que envien propostes. Aquestes propostes poden ser o no acceptades, i en aquest cas aquesta proposta no va ser acceptada ni va ser contractada.

Per tant, hi insisteixo: vaig dir en la Comissió de Salut que demanava que sempre que hi hagi una qüestió d'aquest tipus se'm preguntés directament, i jo contestaré directament. Per tant, això és així.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Sí. Tres coses, només. Aleshores, un prec: que deixin de treballar amb aquesta mena d'empreses, que què es pensen, ficant les mans a la sanitat pública i fent negoci amb drets socials? Què es pensen que són? Que governen el país? Que poden recomanar a un govern el que ha de fer i el que ha de deixar de fer?

Per tant, demanem al... Nosaltres estem farts, en dos mesos que fa que som en aquesta casa..., de cada departament que ens trobem, o cada conselleria, trobar-nos PriceWaterhouse amb el senyor Joaquim Triadú o trobar-nos Deloitte amb el senyor David Madí.

Per tant, és un prec. Vull dir, una consultora que es permet el luxe, la prepotència i la impunitat de suggerir que es faci negoci amb la sanitat pública, que a més no es noti, com pluja fina, no?, i que no se sàpiga que els objectius finals són enriquir-se amb el dret a la salut..., els demano obertament, els ho demanem com a Candidatura d'Unitat Popular, que rescindeixin tot contracte amb una auditoria que es pensa que és el govern ocult d'aquest país, si aquesta és la hipòtesi.

I, finalment, també, el que ens preocupa és que també s'ha esquarterat l'ICS en vint-i-dos..., ho sap perfectament. Però, agafant el relat d'altres processos de privatització neoliberal al sud d'Europa, però també a l'Amèrica Llatina, el relat previ a la privatització i a l'entrada de capital privat contra drets socials fonamentals per mercantilitzar la salut és precisament el que vivim en aquest país.

I la postura de la CUP es resumeix amb una frase del senyor Winston Churchill, que deia que en política les casualitats no existeixen, i si existeixen han estat perfectament planificades.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor conseller de Salut.

El conseller de Salut

Permeti que no comparteixi la teoria de la conspiració, eh? Les consultores són elements necessaris que

estan al mercat i que, per tant, els seus coneixements, a demanda de les administracions públiques i de qual-sevol altre client, són utilitzats. Per tant, jo crec que això és important.

També li faig notar que l'any 2010 la Generalitat, en el seu conjunt, va encarregar 344 informes; l'any 2011 se'n van encarregar 152. Vam passar de 5 milions de despesa, de 5 milions i mig, a 1,7.

Miri, a mi l'únic que em preocupa, ja ho vaig dir a la comissió, és que les vint-i-quatre hores del dia el sistema nacional de salut pública de Catalunya pugui donar resposta a les necessitats de la gent, en un context econòmic molt difícil, financer més difícil, en un context que repercuteix sobre els professionals i sobre els mateixos ciutadans moltes vegades i en un context polític en què moltes vegades encara no som conscients que els ciutadans ens demanen una altra cosa que el que fem, un context polític on algú, encara, alguns, considerem, o consideren, que la salut té rèdit polític. La salut no pot tenir rèdit polític. L'únic rèdit polític que pot tenir és que tots els partits d'aquesta cambra arribem a un acord per tenir un rumb comú sense utilitzar la sanitat com un sistema útil, hi insisteixo, de rèdit polític. I això els ho vaig proposar a la comissió.

Estic disposat a fer un acord perquè tots anem en el mateix vaixell. És el que demanen els ciutadans a la política, en aquests moments. No demanen que utilitzem una posició o una altra per contrarestar forces polítiques i treure'n rèdit. Això ens demanen i això crec que estem obligats a tenir: un acord per la salut de país, en el nostre país.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el pagament dels interessos del deute (tram. 317-00004/10)

La primera pregunta és sobre la situació política, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia de nou. La pregunta, honorable president, és quina opinió li mereix... Aquest any s'han anunciat retallades per valor de 4.000 milions d'euros; aproximats, ho veurem quan es debatin els pressupostos. Però quina opinió li mereix que entre 2012 i 2013 aquest país pagui uns interessos del deute de 4.300 milions d'euros, és a dir que paguem un deute aliè i que sigui la ciutadania –600 euros cada ciutadà entre 2012 i 2013– la que l'abonarà a no se sap qui, només per interessos del deute als mercats financers, mentre augmenten el patiment social, les injustícies i les desigualtats. I quina opinió li mereix que això sigui així: que algú faci negoci amb la crisi política, social i econòmica que viu el nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, primer, la xifra que vostè dona no sé exactament d'on la treu, perquè en els pressupostos de la Generalitat anteriors, els que es van liquidar el 2012, per tant ja són sobre fets reals, si no ho recordo malament hi havien uns 1.900 i escaig milions d'euros d'interessos, però no 4.000 i escaig. És clar, entre 1.900 i escaig i 4.000 i escaig hi ha una diferència enorme, no? Per tant, hauríem d'aclarir exactament el concepte.

En qualsevol cas, els interessos aquests són producte de deutes acumulats durant molts anys, i aquesta és la realitat. I si no es paguen aquests interessos, es tanquen totes les línies de crèdit de tot arreu i es deixa de pagar tot. Aquesta és la realitat. Si vostès prefereixen això altre, deixar de pagar-ho tot, és una opció.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Sí; gràcies. Honorable president, 4.300 milions sumant, efectivament, els que vostè deia: 1.994 de l'exercici 2012 i els 2.300 previstos per al 2013. Per tant, 573 euros cada ciutadà i ciutadana que abonaran als taurons financers dels mercats.

La resta és, sobretot, quina opinió política li mereix que hi hagi inversors privats, que hi hagi mercats, que facin negoci amb el sofriment de la gent, i si això és acceptable o no és acceptable.

I la resta, òbviament..., també ens toca oferir alternatives. Penso que cal confiar en les nostres pròpies forces. En aquest país –el senyor Amorós ha fet referència al cooperativisme– hi ha liquiditat de crèdit i flueix el préstec a les petites cooperatives gràcies a les nostres pròpies forces. Però si anem als mercats internacionals a vendre deute al 5, al 6 o al 7 per cent passa el que passa: que les retallades que vindran aquest any, les pitjors, la serra elèctrica de les pitjors retallades des del final de la dictadura..., en això hi haurà algú que hi farà negoci. En algun lloc, a Londres, a Berlín o a les borses internacionals, fan negoci amb el nostre país. I això, malauradament, anul·la qualsevol forma de democràcia i el que demostra és que el que mana és el poder del diner.

I, per tant, línies de finançament..., tampoc sé quines tenim exactament en aquests moments, aquest país. Però aquesta era la reflexió: si és un país normal un país que ha de retallar 4.000 milions mentre en paga 4.300 només d'interessos als mercats. I quines possibilitats d'ajornament, també, es poden fer, perquè si la PAH és capaç d'aconseguir dacions en pagament i aturar desnonaments suposo que un govern com el de Catalunya pot aconseguir també algunes coses.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Li torno a dir, senyor Fernández, que el problema no ve d'ara. El problema ve de tota una sèrie de deutes acumulats durant molts anys, i això ens porta a una situació que també ha de ser una reflexió: quan ens endutem molt perquè gastem molt més del que ingresem, tot això té conseqüències. Evidentment, no té conseqüències l'any 1, perquè l'any 1 ja has obtingut els crèdits, pràcticament no pagues re d'amortització d'aquests crèdits, pràcticament no pagues re d'interessos, però a mesura que vas obtenint aquests crèdits i els vas posant sobre la taula, un darrere l'altre, que és el que ha passat també en aquest país, doncs aleshores hi ha un moment en què aquest volum de deute és tan important que tot això, els interessos, es menja molta altra cosa. Ho hem advertit des de molts punt de vista. Quan hem fet des d'aquest Govern el discurs de polítiques d'austeritat raonables ha estat precisament per no acumular més deutes i no haver de pagar més interessos.

M'identifico plenament en el que vostè diu del patiment, que en aquest moment el tercer departament de la Generalitat en importància és el dels interessos del deute, més que el Departament de Benestar Social i Família o més que els departaments inversors per a l'economia productiva. Aquest és el tercer departament després de Salut i després d'Ensenyament. És clar, que ens fa molt de mal, tot això!, perquè tots aquests diners que es posen a pagar interessos, com a conseqüència d'aquests deutes acumulats, són menys diners que van a salut, menys diners que van a ensenyament, menys diners que van a serveis socials, menys diners que van a la Llei de la dependència, menys diners per evitar desnonaments, menys diners per fer política d'habitatge, menys diners per invertir en el transport públic. Evidentment, que és així. Per tant, en som els primers conscients.

Ara, li ho torno a dir: siguem realistes, senyor Fernández. Si vostè deixa de pagar els interessos, ningú li deixa res mai més, i per tant ho col·lapsa tot. I aquesta no em sembla que sigui una alternativa raonable.

La presidenta

La pregunta següent la formula l'illustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els casos de corrupció política (tram. 317-00001/10)

I és sobre la situació política.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president..., señor Mas, esta semana hemos conocido información a través de los medios –lamentablemente nuevamente a través de los medios y no a través de

la política ni de la justícia— de situaciones que yo creo que ponen en alarma ya no solo a este Parlamento, sino sobre todo a la ciudadanía de Cataluña.

Yo quiero saber qué le parece al presidente de la Generalitat —que se ha reunido esta semana no con partidos políticos y con expertos, sino con los jueces y los fiscales que tienen que investigar precisamente casos de corrupción, en esta misma foto que usted ha preparado— lo que está pasando en Cataluña, y especialmente lo que hemos visto esta semana. Y me refiero a los presuntos delitos de blanqueo de capitales y bolsas de billetes de quinientos dirección a Andorra de algunos de los familiares de dirigentes de Cataluña. ¿Qué opina de que algunos partidos políticos puedan haber conocido delitos desde hace tres años presuntamente relacionados y que no lo hayan denunciado públicamente, o que hayan salido justo ahora, cuando se ha roto el pacto entre Convergència y PP? Y ¿qué opina, además, ya de lo más rocambolesco, que es de los espías, eh, qué opina usted del Watergate catalán?, donde el señor Zaragoza y el PSC parece ser que se dedican ya no solo a saber la información para jugar con ella, sino además a hacer espionaje a los partidos políticos.

Yo, señor Mas, sinceramente..., es difícil poner un calificativo a esto, pero a mí me gustaría saber qué piensa usted y qué piensa hacer para que esta imagen real de lo que está pasando en Cataluña, este oasis que pasa a ser una charca de corrupción..., qué piensa hacer usted para arreglarlo como presidente de la Generalitat.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, hi ha coses que em sembla que no me les ha de preguntar a mi. Si hi han determinades converses gravades entre un partit que està en aquesta cambra i un altre partit que potser va utilitzar aquest tipus de pràctiques, escolti'm, això ho han d'aclarir entre els partits polítics. I jo li'n donaré en tot cas la meua opinió, però evidentment no és un tema que afecti directament el Govern de la Generalitat.

Segon. Evidentment, jo estic molt preocupat per la situació actual. No li ho nego. Estic molt preocupat, perquè hi ha un trencament de confiança entre la ciutadania i les institucions. I això ho hem de resoldre, i ho hem de resoldre entre tots, perquè ens afecta a tots. No es pensin que això deslliura ningú, no s'ho pensin. Això acabarà afectant tothom, i per tant tots som responsables d'intentar posar-hi remei d'una manera transparent i d'una manera positiva. Ja sé que és molt llaminer utilitzar tot això des d'un punt de vista de la controvèrsia i la confrontació partidista, però ens toca a tots. A mi em toca fer determinades coses. Per exemple, la iniciativa de posar en contacte totes aquestes institucions que controlen l'acció pública, no només els tribunals i no només la fiscalia, sinó també d'altres, per intentar que aquestes institucions aportin idees, per exemple al Parlament de Catalunya, per mi-

llorar l'estat de situació, que, hi insisteixo, ens ha de preocupar absolutament tots, i també, òbviament, el Govern i a mi.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, president. Bien, yo creo que, realmente, antes de hablar del futuro y en positivo... Estamos de acuerdo. De hecho, fue Ciudadanos quien propuso y está trabajando con otros partidos —con los partidos, no con los jueces y los fiscales, entre partidos— para legislar, modificar, cambiar cosas. También con el partido que usted preside: Convergència Democràtica.

Pero a mí me parece, señor Mas, que antes hay que hacer limpieza. ¡Es que no podemos sentarnos y que haya micros en la mesa! ¡Es que no podemos sentarnos con cúpulas de partidos que se guardan y utilizan información delictiva, presuntamente, para utilizarla políticamente! ¡Es que no podemos sentarnos con imputados en casos de corrupción, que cada vez van a haber más, en este Parlamento! ¡Es que no se puede hacer un pacto contra la corrupción para amparar la corrupción!

Por tanto, señor Mas, lo que le pido... Usted dijo: «Cal fer neteja.» Hi estic d'acord, cal fer neteja. Comenci vostè, senyor Mas: Palau de la Música; vingui aquí al Parlament a explicar per què tenen la seu embargada; què ha passat amb la imputació del senyor Camps; cas ITV, expliqui'ns què passa amb les concessions administratives. Senyor Mas, si hem de fer neteja, si vostè la vol encapçalar, comenci per fer neteja, no només per parlar, també...

La presidenta

Senyor Rivera, se li ha acabat el temps.

Albert Rivera Díaz

...del que hem de fer en positiu.

La presidenta

Per contestar té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo li torno a dir el mateix, li ho he dit moltes vegades: en el tema del Palau de la Música, jo, quan estava a l'oposició, vaig oferir comparèixer en una comissió d'investigació, i no se'm va deixar. Sí, però no m'acusí a mi d'allò que jo no vaig fer. No se'm va deixar comparèixer. Jo sempre estic disposat a donar la cara davant de qualsevol institució o de qualsevol organisme. Li ho dic de veritat.

A partir d'aquí, doncs escolti'm, permeti'm que li digui també una cosa: vostè fa tot aquest discurs, però en la seva intervenció inicial l'han traït les paraules. Perquè vostè ha dit que era una foto que el president

del país es reunís amb la presidenta del Parlament, el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el fiscal superior de Catalunya, el síndic de comptes, el síndic de greuges i el director de l'Oficina Antifrau, una reunió que no s'havia fet mai, que el síndic de greuges, que no és precisament ni de Convergència ni d'Unió, va qualificar com una reunió transcendent. I vostè, en lloc de dir que és una foto, que se'ls veu el llautó, el que haurien de fer és esperar els resultats, precisament, de tot aquest tipus de trobades.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures concretes per a lluitar contra la corrupció (tram. 317-00005/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor Mas, fa tres mesos, gairebé tres mesos, que el van triar, i aquesta és la primera sessió de control en tres mesos. Sembla que l'important no és el Parlament, sinó altres coses.

Jo el que li vull traslladar és que en tres mesos han passat moltes coses: hi ha més atur; més austeritat; Europa no només no reacciona, sinó que ens ofega amb el seu dogmatisme, i les polítiques es mantenen. El problema de fons és que avui qui lidera els governs –els governs– cada cop té menys autoritat i menys legitimitat, pels casos de corrupció.

Jo li vaig preguntar fa quinze dies qui lidera del seu Govern la lluita contra la corrupció, i vostè em va dir que vostè mateix: Artur Mas i Gavarró. I jo avui li pregunto amb quines mesures concretes es pensa comprometre el seu Govern. Ja li ho dic: no valen les respostes de sempre, no val l'«entre tots ho farem tot», ni «tots som iguals»...

Jo no em penso quedar en la confortabilitat de tot el que hem proposat i vostè han rebutjat. I, per tant, li faig propostes concretes. Es compromet vostè que en aquest Parlament no hi pugui haver imputats per corrupció? Es compromet vostè perquè els corruptes, els que posen diners damunt de la taula per segrestar governs, no puguin contractar amb l'Administració pública? Es compromet vostè a un finançament públic i transparent? Es compromet vostè, sí o no, a agendes públiques, a registres de lobbys, a democràcia participativa, a democràcia econòmica?

Jo ahir –li'n faré ara entrega– vaig presentar un decàleg de propostes. La majoria, hi ha votat vostè en contra, senyor Mas. Però el que vull és que ara es comprometi i que, per tant, em respongui, i que no em respongui com sempre: o ignorant les propostes, o ridiculitzant-les, o negant-les. I, per tant, li'n faig entrega, perquè ara, i sobretot perquè després, en la interpellació que farem al

responsable de la lluita contra la corrupció, ens respongui entorn de la proposta concreta.

(L'orador lliura un document al president de la Generalitat. Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, ja té la foto. *(Remor de veus i rialles.)* Ja ha aconseguit tenir la foto. Ho ha fet molt bé, perquè suposo que el que es buscava... Ciutadans, preocupats per la foto, i vostè exactament igual, preocupats per la foto, no? I així va.

Deixi'm dir-li que mesures concretes, sí. Mesures concretes. Doncs miri, li posaré un exemple sobre l'estil: si vostè té tant interès a poder acordar mesures, com és que fa les coses d'aquesta manera? Vostè creu que és normal que per acordar les coses ja es posin sobre la taula les seves sense haver parlat absolutament amb ningú? Perquè vostè a mi no me les ha enviades, aquestes propostes, si en volia conèixer la meua opinió. Però és la foto, senyor Herrera.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Senyor Mas, fa dos anys i mig li vaig enviar una carta que vostè no va respondre; fa un any li vaig enviar una carta que vostè no va respondre; hem plantejat propostes, multitud de propostes, a què vostè han votat «no». No parli vostè de la foto, senyor Mas, no en parli. Perquè vostè dibuixa escenaris sense continguts, i les respostes no poden continuar sent les de sempre. Jo el que li dic és: «No vull cimeres, cimeretes ni teatrets per parlar de res, sinó que vull compromisos i volem compromisos per part de vostè.»

Vostè té, en qüestió d'hores, una interpellació que ha de respondre vostè, perquè vostè és el responsable de la lluita contra la corrupció. I jo li faig propostes concretes amb l'autoritat d'haver-les presentat abans, haver-les votat i haver estat rebutjades per part de vostè.

Per tant, no li plantejo una foto; li plantejo un compromís concret. I el que vull és que el responsable de la...

La presidenta

Senyor Herrera, se li ha acabat el temps.

Joan Herrera Torres

...lluita contra la corrupció es comprometi en propostes concretes...

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, totes les propostes que siguin positives que es puguin acordar, nosaltres les tindrem en compte, li ho puc assegurar.

No presumeixin, de tota manera, de coses que vostès diuen que voten i que fan i que després no fan ni vostès ni ningú. Li'n posaré un exemple. Hi ha un article de la Llei de finançament polític que és l'article número 15. Obliga a adjuntar, quan es reten els comptes, una auditoria feta per cada partit polític –cada partit polític, també el seu; i els nostres: els de tothom. Sap quants partits polítics ho han complert, això? Ni un. Vostès tampoc. Ni un; ni un, ho ha complert. I és un article d'una llei. I ningú segurament hi va donar tota la importància. I miri que no els estic acusant a vostès, perquè és un problema general. També afecta Convergència, afecta Unió, afecta Esquerra Republicana, afecta absolutament a tothom: el Partit Socialista; a Ciutadans, també l'afecta..., a tothom.

I aleshores dius: «Home, doncs, complim primer tot allò que ja està en aquest moment, com a mesures concretes.» Que vostè mateix ho diu: «Finançament públic transparent.» Doncs, una auditoria interna que després s'hi adjuntin els comptes és una mesura de finançament públic transparent. I resulta que això no ho ha complert ningú; cosa que no vol dir que tothom hagi comès irregularitats, ni de bon tros. Però hi han preceptes que estan aquí i que, simplement, no es compleixen. Ho vaig dir l'altre dia.

Sobre el tema dels imputats. Jo els proposo –ho vaig dir l'altre dia també, ara els ho proposo en seu parlamentària–: seguin els partits polítics, seguin vostès, els grups parlamentaris, i posin-se d'acord en quin moment d'un procés judicial un càrrec públic ha d'apartar-se. I que hi hagi una norma, que tots la coneguem i que tots la sapiguem complir. Perquè, si no, això és un desgavell total. I crec que això...

La presidenta

President...

El president de la Generalitat

...li aniria molt bé a tothom.

La presidenta

...se li ha acabat...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats i els objectius del Govern per a la desena legislatura (tram. 317-00002/10)

La pregunta següent és sobre la situació política, i la formula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

(*L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon.*) No se sentia. Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, jo voldria preguntar-li: quines són les seves prioritats per a aquesta desena legislatura i si traslladarà al president del Govern d'Espanya, en aquesta reunió discreta, les prioritats que té Catalunya i els objectius de govern prioritaris en la seva legislatura.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, els objectius de la legislatura estan adscrits a l'acord de governabilitat que va suposar la investidura meua com a president del Govern. Estan allà tots.

Si em fa resumir-los, li diria que són tres: primer, reactivació econòmica, creació de feina, disminució de l'atur; segon, manteniment de moment –i en el seu moment, reforçament– de tot el que és l'estat del benestar a Catalunya, i tercer, el procés de consulta, dret a decidir, transició nacional i llibertat per al nostre país, que va estrictament lligat als dos anteriors. Com més llibertat tingui aquest país i més autogovern i més bon finançament i més fiscalitat a les nostres mans, millor recuperació econòmica, més creació de feina i millor manteniment de les polítiques de benestar social.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula per respondre l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyor president, pel resum. Sens dubte, són unes prioritats molt clares que vostè porta. Però jo li diré la següent.

La primera prioritat que jo crec que també li ha de traslladar vostè al president d'Espanya és la seva col·laboració, en el marc del Congrés dels Diputats, en la lluita contra la corrupció. Jo crec que la cimera que vostè va fer aquí, que inclús ha estat considerada com a escèptica pel mateix fiscal de Catalunya, era una cimera que ni va participar amb els partits polítics catalans, que va recuperar un acord de l'any 2001 que havia incomplett tothom i que, per tant, no va tindre cap resultat efectiu.

Estem en un moment clau de la nostra història i del nostre model democràtic. Si volem recuperar la confiança dels ciutadans i dels catalans, hem de fer una regeneració democràtica profunda, uns segons pactes a La Moncloa entre els quals vostè hauria de parlar de modificar les lleis, el Codi penal i moltes altres normes amb el president del Govern d'Espanya.

Nosaltres ja li n'avancem també algunes. Nosaltres presentarem aquí una llei perquè els partits polítics facin públics a les seves webs tots els comptes, transparents perquè puguin ser consultats per tots els catalans. A més, demanarem que tot aquell que sigui imputat deixi el càrrec de manera immediata. I, a més, demanarem que no es faci oportunisme polític com molts estan fent, perquè alguns estan fent oportunisme polític sense saber ni el que s'ha fet, ni el que s'ha dit, ni quines converses s'han produït. I no ens poden donar exemples de moralitat a ningú, ni de compliment d'ètica, justícia. Menys a nosaltres.

Si vostè li vol demanar al president modificar la Llei de referèndum o modificar o demanar una autorització per a la Llei de consultes, faci-ho també. Però la prioritat és dir-li al president que el que ha de recuperar és un model de finançament –que és el que volen els empresaris–, recuperar una entesa amb el Govern d'Espanya i no el que vostè va dir aquest cap de setmana a S'Agaró: «Si els empresaris volen el pacte fiscal, que vagin a Madrid a demanar-lo, que aquí no cal. Jo ja he superat el pacte fiscal, perquè la societat catalana ja ha superat el pacte fiscal. Què es pensen? Que si ens donen el pacte fiscal ja farem les paus?» Això no és propi d'un president de la Generalitat, i no és propi d'un president de la Generalitat que digui que no compleix la Constitució, que digui que no compleix les normes, com ara mateix acaba de dir la mateixa vicepresidenta, dient que el Govern d'Espanya persegueix les banderes. El que fa el Govern d'Espanya és defensar la Llei 39/81...

La presidenta

Senyora Sánchez-Camacho...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Acabo, acabo.

La presidenta

Se li ha acabat el temps. (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*) Senyora Sánchez-Camacho, li ha passat el temps. (*Aplaudiments.*) Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, només li han faltat els toros. (*Rialles i aplaudiments.*) També els podria haver afegit –també els podria haver afegit, també els podia haver afegit.

No, deixi'm respondre-li sobre aquesta espècie de perdigonada que vostè ha posat aquí i que no sé exactament què és al que li dóna més importància, de tot el que ha dit. Per tant, intentaré, amb el poc temps que em queda, respondre a alguna cosa.

Tota aquesta llei que vostè ens anuncia ara, sobre transparència, etcètera... Per què no fan una cosa més senzilla, que estarà més d'acord amb tothom? Portin aquestes

idees a la ponència conjunta de la llei de la transparència que està en marxa ja en aquest Parlament, en aquest inici de legislatura. Les porten allà, i allà en parlarem entre tots. Perquè vostès sols no podran aprovar res; tenen dinou diputats sobre 135. Bé, primer tema.

Segon tema. El que li hagi d'anar a explicar al senyor Rajoy permeti'm que ho decideixi jo. Vostè m'ho demana, vostè té tot el dret de demanar-m'ho. Jo decidiré en el seu moment, doncs, què és el que li...

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau. Sí, president. Deixin respondre el president.

El president de la Generalitat

Decidiré en el seu moment què és el que li he de plantejar. Serà sobre aquests tres eixos. I, efectivament, sobre tot el tema de lluitar contra les irregularitats i de restablir un clima de confiança, nosaltres també hi estem d'acord.

Si tant es parla de transparència... Vostè s'ha trobat ara amb un cas que requereix una cosa, des del punt de vista de la transparència. Vostè ha de presentar una demanda. Per aquestes escoltes que vostè ha tingut, per aquest espionatge, vostè el que ha de fer és presentar una demanda. Jo quan m'he trobat amb casos de guerra bruta he presentat querelles, querelles criminals, contra gent molt poderosa, però les he presentades. Ara vostè, si vol ser transparent, presenti aquesta demanda. I no només serà transparent, sinó que, a més a més, serà coherent. Crec que això aniria molt bé.

I, finalment, jo li parlaré de fiscalitat al senyor Rajoy, però també li parlaré de dret a decidir en la línia que he dit abans.

La presidenta

La pregunta següent és... (*Alicia Sánchez-Camacho i Pérez demana per parlar.*) No, no, senyora Sánchez-Camacho, no. (*Veus de fons.*) Senyora Sánchez-Camacho, no. Ja sap perfectament que són els cinc minuts. Ni un moment. No, no admetré excepcions. No. (*Remor de veus.*)

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació política, econòmica, social, institucional i nacional (tram. 317-00006/10)

Té la paraula l'illustre senyor Pere Navarro, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, un comentari general. A mi em sembla que a la política a casa nostra segurament sobren fotos i demagògia, i hi falten continguts rigorosos.

Senyor president, com valora vostè la situació política, econòmica (*remor de veus*)...

La presidenta

Si us plau, silenci. Si us plau.

Pere Navarro i Morera

...social, institucional i nacional del nostre país?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, la valoro amb gran preocupació, no li ho nego –amb gran preocupació. El tema econòmic, el tema de la reactivació, que no s'acaba de produir, tot i que hi ha indicis positius en alguns àmbits... Amb gran preocupació el tema social en general i concretament el tema de l'atur, perquè, malgrat que les taxes de destrucció de feina en aquest moment són menors que en anys anteriors, segueixen existint... I amb preocupació també tots els temes que hem comentat d'irregularitats i, a més a més, doncs, de tot el procés, diguem-ne, nacional català.

Però, al mateix temps que amb gran preocupació, també amb gran determinació que hem de fer tot el que calgui, tot el possible, tot el que estigui a la nostra mà –en funció de totes les nostres capacitats també col·lectives– per intentar millorar tot això en tots aquests fronts.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Sí, gràcies, senyor president. En tot cas, compartir les seves preocupacions, però explicar-li les preocupacions de molts catalans i catalanes, assenyalant-li'n unes quantes.

En primer lloc, vostè ens ha embarcat en una aventura apèl·lant, suposadament, a la voluntat d'un poble, i ha aconseguit trencar aquest país com mai. Fins fa poc Catalunya era un exemple a Europa i al món, i ara només és un exemple per al que vostès anomenen «internacionalitzar el conflicte». I, en canvi, països del nostre entorn, de la Comissió Europea..., i fins i tot a la Casa Blanca li han dit que no. I, mentre vostè s'obsessiona únicament en aquestes qüestions, fa més de sis mesos que no es preocupa per crear ocupació –s'ha comentat aquí abans. També ocupació per als joves, per als aturats de llarga durada, de lluitar contra la pobresa i contra l'angoixa i el patiment de les nostres famílies i les classes mitjanes, entre altres qüestions.

Senyor Mas, és possible sortir d'aquesta situació. Treballi amb convicció perquè la cimera economicosocial que li vaig proposar sigui productiva, doni solucions

concretes de progrés i justícia social. Sap que jo hi estic treballant des de fa temps.

Senyor president, si us plau, sigui seriós. Trobi's amb el president Rajoy –que, per cert, hauria de ser una mica sensible a la situació de Catalunya i a la situació social de tot Espanya–, tanqui's amb ell i no surtin fins que no acordin un marc efectiu per al dret a decidir i un finançament just per a Catalunya. Treballi perquè els catalans puguem decidir el nostre futur de forma efectiva amb un referèndum legal, acordat i vinculant. I no abandoni el finançament de Catalunya.

Si l'estiu passat tothom estava d'acord que Catalunya estava finançada injustament, si us plau, torni a treballar per construir un nou model de finançament.

I, finalment, lideri de veritat i amb força un marc de regeneració democràtica de la nostra vida política institucional.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, en tots aquests fronts que vostè esmenta –en tots– nosaltres estem fent un munt de coses. I el Govern està actuant en tots, no deixa de banda re. En el tema de la reactivació econòmica n'han tingut un exemple aquests darrers dies. Un govern absolutament implicat amb el fet que determinades inversions estratègiques per a aquest país surtin bé, quan era molt evident que no sortien bé. Qui s'hi va posar va ser el Govern. I va fer la seva funció, i això és posar-hi moltes hores, tantes o més que a qualsevol altre procés sobre el dret a decidir, declaracions que s'han fet en el Parlament, etcètera, que també, òbviament, han merescut la nostra atenció.

I no cal dir a tots els temes de les polítiques socials d'aquest Govern, als quals prestem atenció cada dia. En les sessions de govern vostè no hi participa, però li asseguro que el contingut de les sessions de govern és fonamentalment sobre totes aquestes coses que li dic, especialment també sobre com anem aguantant el millor possible totes aquestes polítiques socials i la cohesió social del nostre país, que depèn també d'aquestes polítiques; en un context, això, dramàtic des del punt de vista financer, on no hi ha diners, no els podem fabricar i, a més a més, no ens en deixen. Aquesta és la realitat d'aquest moment, no?

Dit això, permeti'm que observi una certa contradicció en la seva exposició. Perquè vostè diu: «Vostès porten el país a una aventura i hi ha una fractura gravíssima de la societat catalana.» I després em demana que parli amb el president Rajoy per organitzar una consulta. Doncs, en què quedem? Perquè, si la consulta és el gran problema, millor que no en parli, amb el senyor Rajoy, segons vostès. I si resulta que n'he de parlar perquè hem de fer una consulta, doncs, serà perquè això no divideix tant el país, sinó que el que el posa és en una situació que algun dia havia d'arribar: que aquest país

d'una vegada per totes decideixi lliurement el seu futur, uns en un sentit i els altres en un altre. Unanimitats totals en els països no hi són mai. El que hi ha d'haver és una actitud civilitzada i democràtica per part de tot-hom, pacífica, no violenta i, òbviament, de protecció...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...dels que quedin en minoria.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a enfortir i prestigiar les institucions (tram. 317-00003/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Faig una prèvia abans de la pregunta. El fet que alguns partits polítics que tenen dotzenes i dotzenes d'imputats, acusats i fins i tot de condemnats per corrupció i que tramiten lleis parlamentàries de transparència en el Congrés dels Diputats, carregades d'excepcions i de matèries reservades, s'atreveixin a proposar-se ells mateixos com a inquisidors i fiscals contra la corrupció en aquest Parlament, repugna al sentit més bàsic de l'ètica de la majoria de ciutadans d'aquest país. N'estic profundament convençut.

Senyor president, per posar el futur del país en mans dels ciutadans de Catalunya a través del dret a decidir, entre d'altres raons per disposar de les millors eines possibles per combatre la crisi econòmica i social que ens afecta, necessitem unes institucions fortes, unes institucions amb prestigi i amb legitimitat.

Quines mesures adoptarà el seu Govern en aquest sentit per enfortir les institucions, per prestigiar les institucions del país?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, miri, les primeres mesures són aquelles que garanteixin que l'Administració de la Generalitat funciona correctament, de manera transparent i amb comportaments de bones pràctiques. Fa dos anys, quan vaig arribar a la Presidència de la Generalitat, una de les primeres mesures que vaig prendre va ser crear una oficina dependent del Departament de Presidència, per tant, en

el centre del Govern, que és sobre anàlisi i supervisió de tota la contractació pública de la Generalitat. No havia existit mai, aquesta oficina –seguint recomanacions europees. Ara existeix. El primer que hem de fer és això, que no hi hagi cap sospita, que allò que és la primera responsabilitat nostra, que és el funcionament de la Generalitat, és un funcionament basat en les bones pràctiques, i s'està actuant en aquest sentit.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Molt bé. En aquest sentit, Esquerra Republicana ha treballat sempre per la qualitat democràtica del país i em sembla que n'és un bon exemple el fet que hagi liderat i coliderat totes les mesures que s'han adoptat per enfortir i per garantir la transparència i el rigor de les institucions, sense anar més lluny, per exemple, amb l'Oficina Pressupostària o amb l'Oficina Antifrau.

En el context actual, caracteritzat per múltiples imputacions, acusacions i condemnes per motius de corrupció, és més evident que mai que tots plegats estem obligats a fer un esforç en aquest sentit, que hem de superar el terreny de les paraules, entrar en el terreny dels fets, de les concrecions, de les concrecions que vostè apuntava ara fa un moment o de les concrecions que jo recordava amb l'Oficina Antifrau o amb l'Oficina Pressupostària, unes concrecions que a vegades han d'entrar també en els terrenys de l'exemple personal.

En aquest sentit, és una oportunitat també, em sembla, i una obligació recordar que alguns partits d'aquesta cambra no tenen –no tenim– cap condemnat per corrupció en l'exercici de la funció pública. I, per tant, també em sembla que és una oportunitat, que hem de reclamar que la construcció d'un nou estat és l'oportunitat de construir un estat lliure de vicis i de males pràctiques, i que segur que la tramitació de la llei de la transparència o de la llei electoral posaran a prova el nivell de compromís real dels grups presents en aquesta cambra.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, bé, tot allò que calgui fer, fem-ho –tot el que calgui fer. Jo li faré un comentari sobre actituds que crec que podem prendre, almenys nosaltres ho intentarem així.

Que surti tot el que hagi de sortir; per tant, transparència. Segon, que es castigui tot el que s'hagi de castigar; per tant, ferma, i si m'ho permeten, encara que això que diré ara no és massa habitual, que es demanin públicament disculpes pel mal que es faci a aquells que resultin exculpats; per tant, reparació, reparació del dany comès, que també n'hi ha molt.

Per tant, transparència, fermesa –que es castigui el que s’hagi de castigar en qualsevol cas– i, al mateix temps, reparació quan dels processos judicials en surtin..., i en coneixem molts casos, gent que aparentment eren culpables i que després de seguir un procediment judicial n’han resultat completament exculpats, i ningú mai més se n’ha recordat. I això també fa molt mal a la democràcia –molt mal. Per tant, les tres coses juntes: transparència, tota; que surti tot el que hagi de sortir. Càstig, exemplar; que es castigui tot el que s’hagi de castigar. Però quan hi han errors per part dels judicis públics, dels partits, dels mitjans de comunicació, errors fins i tot en els processos judicials, etcètera, que aleshores hi hagi un sistema en aquest país per demanar disculpes, totes les que calguin, per reparar el dany que s’hagi comès sobre persones. Per una raó molt senzilla, perquè no hem de desitjar als altres allò que no voldríem per a nosaltres mateixos.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l’acord amb l’empresa Nissan i el treball conjunt amb els agents econòmics i socials (tram. 317-00007/10)

I la formula l’il·lustre senyor Jordi Turull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, tant en el debat d’investidura com a la seva compareixença en el darrer Ple com avui mateix, ha marcat el president els tres grans objectius que el seu Govern vol i cal afrontar imperiosament en aquesta legislatura, tres objectius majúsculs que es relliguen tots ells: aixecar econòmicament Catalunya i donar la volta a la greu situació d’atur que pateix tanta i tanta gent del nostre país; mantenir a costa del que sigui la cohesió social i els pilars bàsics del nostre estat del benestar, i que Catalunya pugui decidir lliurement el seu futur. Tres grans objectius que, a més a més, cal afrontar amb unes condicions absolutament adverses, en l’ordre del context econòmic i financer, en l’ordre de les finances públiques de la Generalitat i, per si fos poc, en el cada cop més accentuat ofec econòmic, social i nacional per part de l’Estat.

Creiem que només serà a base de la implicació i de l’esforç conjunt, de nosaltres, evidentment, els primers i els que més, però de l’esforç conjunt de tots, que ho podem superar. Si a les potencialitats que té aquest país, que té Catalunya, que són moltes i diverses, hi sumem una política decidida i conjunta del Govern amb els agents econòmics i socials, amb la societat civil, segur que ens en podem sortir. Una dinàmica d’acords i acció conjunta que ha de ser i és silenciosa, al marge de la cridòria i al marge de molt derrotisme, però una dinàmica així sempre acaba tenint efectes no

només positius, sinó tangibles per a moltes persones i per al país en general.

Un cas emblemàtic d’aquesta dinàmica de fer política, d’acords, d’esforç, de generositat per part de tothom i de resultats positius evidents ha estat el recent acord que ha possibilitat, com avui ha sortit aquí, l’adjudicació de la fabricació per part de Nissan d’un nou vehicle a la Zona Franca de Barcelona, un fet que suposarà mil nous llocs de treball directes, tres mil d’indirectes i una inversió de 110 milions d’euros, un exemple que al nostre entendre no és –i avui també el conseller s’hi ha referit– ni ha de ser aïllat.

És per això, president, que li volem preguntar quin valor dóna el seu Govern a acords com el de Nissan i quines expectatives es poden crear de cara al futur a partir d’aquest treball conjunt i aquest acord conjunt amb els agents econòmics i socials.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, el cas de la Nissan és un però no és l’únic; hi ha molts altres casos que no tenen repercussió pública, en els quals també s’intervé activament. Abans el conseller d’Empresa i Ocupació ha explicat fins a quin punt aquests darrers dos anys, que és el que nosaltres podem conèixer amb més, diguem-ne, concreció, aquests dos anys, gràcies a l’acció del Govern, s’han evitat molts tancaments de moltes empreses que se n’haurien anat o haurien tancat, i gracies a aquesta acció del mateix Govern, d’anticipació o de solució dels problemes, hem aconseguit o que no tanquessin o que es quedessin en mans d’altres empreses que continuaven l’activitat. Podem posar desenes d’exemples en aquest sentit i això és política econòmica, política industrial i política de, com a mínim, manteniment dels llocs de treball, de la feina i de l’ocupació.

El cas de la Nissan és un cas molt singular, perquè no sempre es produeixen inversions d’aquesta magnitud. També he de dir que no és el primer en el camp de l’automòbil. En aquests últims quatre o cinc anys, en plena crisi, els governs de la Generalitat –en aquest cas, en plural– hi han posat molta atenció, en el sector de l’automòbil. Es va aconseguir la furgoneta de la mateixa Nissan; el vehicle elèctric de la Nissan, la NV –si no ho recordo malament– 200; ara, aquest utilitari, que per primera vegada una empresa com la Nissan fabricarà aquí. Però també el Q3 de l’Audi, fabricat a Martorell, que va ser una gran decisió, en aquest cas d’un grup alemany de primera línia mundial, per reforçar una indústria de l’automòbil que va molt més enllà de la Nissan, de la SEAT i de l’Audi o de la Volkswagen –molt més enllà–, perquè vol dir un munt de petites i mitjanes empreses, de professionals, etcètera, que en aquest país col·laboren perquè aquest sector de l’automòbil sigui un sector –o de l’automoció en general– que vagi endavant.

Per tant, és un bon exemple però no l'únic, hi insisteixo, d'aquest tipus de polítiques, si m'ho permeten dir, de bones pràctiques des del punt de vista de la política econòmica. Perquè posar d'acord empresa, sindicats i Govern, i la majoria dels partits que hi donen suport, això és el que necessita Catalunya. Ara, més enllà de la bronca, de la discussió partidista, etcètera, el que necessitem és la capacitat de sumar esforços i de posar-nos tots en la mateixa direcció per a allò que és fonamental. I és evident que l'activitat econòmica, i sobretot la creació de feina –en el cas de la Nissan, mil llocs de treball directes més tres mil d'indirectes que es poden generar en tota aquesta indústria auxiliar i en tot aquest món professional que hi col·laborarà, això no és poca cosa– és el camí que ens cal seguir també clarament a partir d'ara.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el Report de la Diputació Permanent.

Report

de la Diputació Permanent
(tram. 243-00001/10)

D'acord amb l'article 66.4 del Reglament, la Diputació Permanent ha de donar compte al Ple de les decisions adoptades i dels afers tractats en el període entre legislatures. Atès que el Report de la Diputació Permanent ha estat inclòs en el dossier del Ple, que tenen tots els diputats i diputades, els prego que s'eximeixi de la seva lectura. *(Pausa.)*

Si és així, podem donar per substanciat aquest punt de l'ordre del dia i podem continuar amb el següent punt.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de
les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El tercer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. El passat 29 de gener es van constituir les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions, la seva composició ha de ser comunicada al Ple. La composició, constitució i l'elecció dels membres de les meses de les comissions han estat publicades al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 19, de 4 de febrer, i també estan incloses al dossier del Ple, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que s'eximeixi de la seva lectura.

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Decret llei

1/2013, del 22 de gener, de necessitats
financeres del sector públic en pròrroga
pressupostària (tram. 203-00005/10)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 1/2013, del 22 de ge-

ner, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària. D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el Decret llei l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement. *(Pausa.)* Quan vulgui, senyor conseller.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta del Parlament. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, en nom del Govern presento davant d'aquesta cambra el Decret llei 1/2013, de 22 de gener, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària per tal que la cambra consideri la seva convalidació, d'acord amb el que preveu l'article 136 del Reglament del Parlament de Catalunya. Em correspon així, doncs, exposar les raons per les quals ha estat adoptat aquest decret, que va ser aprovat pel Govern el dia 22 de gener de 2013.

Com és ben sabut, la convocatòria d'eleccions anticipades al Parlament de Catalunya, del 25 de novembre del 2012, i la consegüent dissolució del Parlament de Catalunya han fet impossible la presentació del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2013 dins els terminis necessaris perquè pogués entrar en vigor l'1 de gener del 2013. Per tant, d'acord amb el que disposa l'article 33 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, el primer dia de l'exercici es produeix la pròrroga automàtica dels pressupostos de l'exercici anterior. Per aquest motiu, les situacions financeres que comporten recórrer a operacions d'endeutament públic per al seu equilibri necessiten disposar d'una habilitació amb una norma amb rang de llei, ja que els límits d'endeutament, la pròrroga automàtica no els ajusta a les necessitats, perquè l'endeutament és acumulatiu, no és un flux.

Així, doncs, mentre es mantingui la situació de pròrroga pressupostària en l'exercici 2013, i sense perjudici del marc legal que comporta la situació de pròrroga, s'han d'adequar determinades necessitats financeres a fi de garantir el funcionament normal i diari de l'Administració. En aquest sentit, aquest decret que els presento se centra exclusivament a habilitar el Govern per autoritzar operacions de deute, eventualitat que no es pot deixar de preveure donada la situació econòmicofinancera actual, que necessita les actuacions pertinents fins que no s'aprovin els nous pressupostos.

El contingut del decret llei està compost per tres punts en un sol article.

El primer punt autoritza el Govern, mentre es mantingui el període de pròrroga pressupostària, perquè faci ús d'operacions d'endeutament en qualsevol modalitat, amb la limitació que el saldo viu no superi l'autoritzat per la Llei de pressupostos de la Generalitat de l'any anterior –2012–, incrementats pels imports que derivin dels programes d'endeutament que s'aprovin en aplicació de la normativa d'estabilitat pressupostària.

El segon paràgraf de l'article es refereix a les entitats del sector públic, a les quals limita noves operacions d'endeutament el 2013, sempre que no superin el saldo viu de l'endeutament el 31 de desembre de 2012. Ai-

xò respon a l'eventual necessitat que les empreses del sector públic hagin de formalitzar operacions d'endeutament i tenir l'aval de la Generalitat per atendre requeriments de garanties dels bancs.

El tercer punt estableix que l'increment del deute viu de la Generalitat i de les entitats del sector públic, conjuntament, no pot superar la suma dels límits autoritzats per la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012.

És lògic, doncs, assegurar que en qualsevol situació a què calgui fer front ens mantinguem dintre dels límits que estableixi la normativa pressupostària. Aquesta limitació respon a les necessitats de reducció del dèficit i de frenar el deute viu o el seu increment.

El present decret preveu unes mesures concretes per a un període que esperem que sigui no massa extens i que alhora siguin adequades als objectius de dèficit previsibles.

És per tot el que he exposat que sotmeto a la consideració d'aquesta cambra la validació del Decret Llei 1/2013, de 22 de gener, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, consellers, honorable conseller d'Economia, permetin-me que, abans de fixar la posició del meu grup sobre la convalidació d'aquest decret llei, faci un repàs breu del que estem parlant.

Estem plantejant un decret llei per tal d'autoritzar el Govern a fer un endeutament durant aquest temps de pròrroga pressupostària. Hi ha un decret aprovat pel Govern –que és un decret, no un decret llei–, aprovat el 27 de desembre, que fa l'autorització dels crèdits, del que es pot gastar. L'autorització de fins a quin punt podem, l'Administració de la Generalitat, demanar més diners, endeutar-se, ha de ser autoritzat per decret llei, perquè s'entén que gastar allò que no tenim val la pena mirar-s'ho una mica bé, i per tant necessita, en context de pròrroga pressupostària, doncs, autorització del Parlament, no?

Per tant, és un decret llei que autoritza el Govern a fer, doncs, aquest endeutament per als mesos en els quals duri aquesta pròrroga pressupostària. I que és important, perquè hi ha amortitzacions de crèdit que probablement s'hauran de refinançar i hi ha operacions financeres de caràcter ordinari, de la Generalitat, que s'hauran de portar a terme per tal de poder fer front a les necessitats habituals de tresoreria, als pagaments que s'han de realitzar amb caràcter, doncs, no prorrogable en les properes setmanes, no?

Per tant, és un decret llei, podríem dir, de caràcter tècnic, no? Però, tot i això, nosaltres farem algunes consideracions de caràcter polític, però en ser un decret llei de caràcter tècnic entenem que és important que es convalidi, per garantir el funcionament... Anava a dir el funcionament «normal» de la tresoreria de la Generalitat, però estem en unes situacions molt excepcionals i, per tant, en tot cas, el funcionament amb la màxima normalitat possible, també, en el context actual de la tresoreria de la Generalitat.

Per tant, nosaltres donarem suport a la seva validació i, per tant, doncs, en aquest sentit, sobre els aspectes tècnics del decret llei, res a dir. Si no hi donéssim suport, si aquest Parlament no ho validés, no es podrien fer nous endeutaments; per tant, les necessitats de tresoreria es veurien alterades. I això vol dir dificultats encara majors que les actuals per gestionar la tresoreria de la Generalitat: podria afectar el pagament de nòmines, pagament de proveïdors, alguns venciments de deute que hi ha en les properes setmanes... Per tant, per responsabilitat, també –i com s'ha fet anteriorment, en altres ocasions similars–, nosaltres donarem suport a la validació d'aquest decret llei.

Clar, això també el que fa..., el debat que avui tenim aquí, és accelerar en certa manera, o avançar, el predebat, podríem dir, un debat previ a un que tindrem de molt similar, que seran els pressupostos de l'any 2013, amb una situació financera de la Generalitat complexa, com ho és la situació econòmicofinancera del nostre entorn en què tenim alguns elements... Per exemple, alguns que ja són estructurals de l'Administració de la Generalitat, com és l'infrafinançament a causa del dèficit fiscal, i com són, també, uns elements conjunturals que ens afecten de manera molt gran, que són l'impacte de la crisi econòmica: dificultats en la recaptació, dificultats en l'accés al crèdit i augment de les despeses financeres de la Generalitat.

Per tant, tenim dos decrets, diguem-ho així. Aquest decret llei que avui validem, però ja hi ha un decret que dibuixa una mica els pressupostos: el decret de pròrroga dels pressupostos, del que es pot gastar, dibuixa com haurien de ser aquests pressupostos si no toquéssim res. Perquè, com ha dit el conseller, amb la pròrroga dels pressupostos es podria arribar a final de l'any 2013 amb els objectius de dèficit i, per tant, tècnicament, complint tots els compromisos, no? Però, evidentment, això requeriria un ajustament que hem d'intentar revertir.

Aquest decret de pròrroga, del 27 de desembre, de pròrroga del crèdit, estableix que en determinades partides de la Generalitat es pot disposar només d'un 72 per cent: per tant, un 28 per cent d'ajust en partides com el capítol 2, que és la despesa corrent; com el capítol 4, que són les transferències corrents –i això pot anar des de subvencions fins a concerts en l'àmbit de prestació de polítiques públiques–, i en d'altres partides, no?

Per tant, si no s'aproven els pressupostos de l'any 2013, si no intervé la política econòmica en l'aprovació dels pressupostos de l'any 2013, la pròrroga dels pressupostos actuals portaria que, fent un simple càlcul d'aques-

ta pròrroga de crèdits del que tenim disposat, passàriem de 37.000 milions disponibles per a la Generalitat l'any 2012 a només 30.993 l'any 2013. Per tant, un ajust que ha de variar i que hem de mitigar tant com sigui possible, no? I s'ha de mitigar de diferents formes. Amb polítiques fiscals, amb una política també sobre els límits d'endeutament –que després en parlarem en una interpellació–, i també exigint que es paguin els deutes pendents de l'Estat a la Generalitat.

També volem cridar l'atenció en el debat d'avui als terminis de presentació del pressupost 2013. Estem fora de termini –per això estem parlant de pròrroga–, i no ens agrada el retard. Nosaltres hem de dir, també, que aquest retard no és nou. De fet, la passada legislatura –el primer exercici de la passada legislatura, que és amb el que ens hauríem de comparar–, el pressupost es va aprovar el 20 de juliol de l'any 2011. Esperem que aquest any –n'estem segurs, i per Esquerra Republicana no quedarà– s'aprovaran molt abans del 20 de juliol de 2013. Per tant, doncs, aquell primer pressupost de la passada legislatura, pactat amb el Partit Popular..., estem segurs que no hi haurà un retard similar, i hi posarem tota la nostra capacitat com a grup parlamentari, no?

Tot i això, afrontem un pressupost, l'any 2013, en què caldran actuacions i en què no podrem fer de simple comptabilitat. Si fem de simple comptabilitat afrontarem un ajust pressupostari que no podrem assumir, perquè afectarà i trencarà la cohesió social del nostre país. I, per tant, calen actuacions i calen decisions polítiques. Dins del marge que tenim, que sabem que és el que és, i que ens agradaria tenir-ne molt més, perquè ens agradaria tenir més poder polític, i el poder polític que ens agradaria compartir, en aquest cas, amb la Unió Europea, ens agradaria que tingués una orientació diferent. Però, en tot cas, amb el marge que tenim, calen actuacions en l'àmbit de política fiscal, i en el passat ple ja es van validar unes reformes en l'àmbit de l'impost del patrimoni i l'impost sobre dipòsits bancaris –aquest últim, boicotejat per l'Estat, però que no hi hem de renunciar.

Hem d'actuar, també, sobre el límit de dèficit. El 0,7 per cent del producte interior brut no és assumible: ens obliga a fer un ajust absolutament desmesurat i injust, i impossible d'assolir, i per tant s'ha d'ampliar.

I cal també reclamar i exigir els deutes i compromisos pendents de l'Estat.

I una última reflexió, per acabar aquesta intervenció, i és si ens podem preguntar, de cara als pressupostos 2013, si, a part d'aquestes mesures que tenim al nostre abast concret, hi haguessin altres mesures que, amb acord, en aquest cas, amb el Govern de l'Estat, podríem fer per evitar que no hi hagués cap retallada al pressupost de l'any 2013.

Només amb una quarta part del dèficit fiscal que pateix Catalunya, l'any 2013 no hi hauria retallades: és una opció que podria prendre el Govern espanyol.

Si el Govern espanyol no volgués prendre aquesta opció, només permetent un repartiment just –i proporcional a la despesa i al seu impacte social– de l'objectiu de

dèficit de cara a l'any 2013, tampoc hi hauria retallades: amb un límit de dèficit del 2,3 per cent l'any 2013, no hi hauria cap retallada a Catalunya.

Només amb la meitat dels diners que l'Estat deu a Catalunya en concepte d'inversions en infraestructures no executades en disposició adicional tercera, no hi hauria retallades a Catalunya.

Només amb deu dies del pressupost del Ministeri de Defensa, no hi hauria retallades, per exemple, en educació, a Catalunya, no?

Per tant, a nosaltres el que ens toca fer en aquest Parlament és utilitzar al màxim el marge que tenim. El marge que hi ha és limitat, i per això alguns volem ampliar aquest marge, i per això som independentistes, entre moltes altres coses: per ampliar el marge de decisions en política econòmica i en molts altres àmbits d'aquest país. Però també hem d'assenyalar aquells que utilitzen el marge que nosaltres no tenim en contra dels interessos dels ciutadans de Catalunya i els qui obliguen a fer retallades després que des d'aquí intentem complir al màxim amb l'esforç per evitar-les.

Són dos fronts que cal abordar, que nosaltres, després, tractarem en una interpellació, però que creiem que són els que marcaran el debat dels pressupostos de l'any 2013: els que hem d'afrontar en aquest temps de pròrroga pressupostària, però alhora també pròrroga política, per assolir aquests objectius per tal que l'any 2013 sigui un any no tan dolent com el que s'havia previst fins al moment.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, conseller, diputades, diputats, molt bon dia. Ens demana avui el Govern que considerem la convalidació del que parlamentàriament és l'extensió de la pròrroga pressupostària que vostès van aprovar a finals del desembre per prorrogar el pressupost del 2012 per al 2013. Jo, intentant buscar adjectius, doncs, se me n'acuden pocs de diferents al que és molt fort que sigui el tercer any consecutiu que el Govern no presenta i el Parlament no aprova els pressupostos quan toca. Si penséssim quin efecte tindria això, per exemple, en una empresa, quan, amb el cent per cent d'efectivitat, l'empresa, el seu president, el seu director financer, no són capaços de presentar els pressupostos i aprovar-los quan toca, doncs, seria difícil no concloure que se'ls hauria d'acomiarar.

Perquè el pressupost d'un país, el pressupost, a qual-sevol entitat mínimament organitzada, és la llei, en el cas dels parlaments, més important, sens dubte, conseller –i vostè ho sap molt bé–, que es discuteix i s'aprova el Parlament. Ho repeteixo, és la llei més important. Per què? Doncs, per una raó molt senzilla: perquè

la llei pressupostària és la llei que tradueix en diners, en xifres, les prioritats i l'acció de qualsevol govern.

I, ho repeteixo, seguim amb un ple, un ple al tres, tres de tres, i això vostès ens han dit, o sospitem..., el 2011 vostès no van aprovar els pressupostos quan tocava, perquè hi havia eleccions municipals i tenien molt interès a guanyar per primera vegada, sobretot, a l'Ajuntament de Barcelona; el 2012 van fer servir vostès l'excusa de les eleccions generals i que les xifres no eren suficientment precises, i el 2013 tampoc els hem pogut aprovar quan tocava, perquè vostès han convocat unes eleccions anticipades. Ho repeteixo, això, crec que, que jo recordi, a cap país avançat un govern concret, mai, durant un període de temps suficientment llarg, ha tingut una eficiència o una eficàcia del cent per cent, com és aquest cas. I això és greu perquè ho estem normalitzant aquí a Catalunya, i ens sembla a tots el més normal que un any més els pressupostos es prorroguin, no es discuteixin, no s'aprovin.

Llavors, jo els demanaria que evitéssim, a l'hora d'argumentar per què no ho hem fet, això, per què vostès no han portat els pressupostos quan tocava, la dialèctica o l'argumentació que podríem qualificar de *Barrio Sésamo*, no?, és a dir: «herència rebuda» i «Espanya, que ens maltracta». Aquesta manera d'argumentar de «l'herència rebuda» i que «Espanya ens maltracta», doncs, home, jo crec que, primer, no està a l'alçada intel·lectual, diguem-ne, d'una persona com vostè; segon, jo crec que no és molt respectuosa amb la intel·ligència dels ciutadans de Catalunya, que crec que podem donar altres arguments per explicar per què no s'aproven i no es discuteixen els pressupostos quan toca.

I jo, en aquest sentit, el que li voldria dir, conseller, és que si... Vostè diu: «No, és que l'herència rebuda...», i «Espanya...», insisteixen en aquest argument. Jo voldria que ens donessin una explicació de per què la prima de risc que vostès es troben el dia després de les eleccions en un nivell de 384 punts bàsics, un any i mig després, sense que ni l'herència rebuda ni la nostra relació amb la resta d'Espanya hagin canviat, assoleix l'estiu de l'any 2012 un nivell estratosfèric de gairebé 1.300 punts bàsics. És a dir, com és possible que la prima de risc del deute públic català, sense que ni hagi canviat l'herència rebuda, ni hagi canviat la nostra relació amb Espanya, pugi en un any i mig, en què exclusivament governa Convergència i Unió, gairebé 900 punts bàsics? Jo penso que això és una explicació que ens mereixem. Perquè ara voldria repassar molt breument quins efectes negatius té que sistemàticament i repetidament els pressupostos no es presentin, no s'aprovin quan toca. Doncs, a banda de l'analogia empresarial que he fet, li voldria fer les següents consideracions.

Primera. Catalunya té un nivell d'endeutament del 350 per cent del seu PIB, i d'aquest 350 per cent, doncs, gairebé el 180 per cent és deute extern. És a dir que ara mateix és important la imatge que traslladem no només als inversors catalans i espanyols, sinó també als inversors de la resta d'Europa i de la resta del món. Doncs, no projecta una imatge en absolut positiva que, una vegada més, els pressupostos no es discuteixin ni s'aprovin quan toca.

Després, en aquest sentit tampoc ens està ajudant la confusió que estan vostès demostrant a l'hora d'explicar-nos quin ha estat el dèficit real de l'any 2012. Primer ens van dir que era l'1,7 o l'1,8, després el 2,3... Són variacions del 20 per cent, són variacions molt grans, que tampoc consoliden aquesta imatge de serietat que penso que, en qualsevol cas però més en l'actual, és molt important transmetre.

Més coses. Si un s'imagina què és el que pensa un responsable del departament de la Generalitat de Catalunya, doncs, a l'hora de buscar estalvis, buscar eficiències, buscar sinèrgies, clar, amb la manera que tenen vostès de fer pressupostos, deu estar bastant relaxat, perquè diu: «Home, jo, pensi el que pensi, és igual, perquè aquí al final el que es fa és una pròrroga dels pressupostos, s'aplica linealment una no-disponibilitat de crèdit del 25 per cent –com acaben de fer–, i, escolti, què més dona que jo, com a gestor d'un departament, em preocupi més o menys per fer estalvis i sinèrgies?» Això és una molt mala pràctica de gestió, és una pràctica que fa que l'atenció professional que es requereix en el bon funcionament de qualsevol govern baixi i que, per tant, la qualitat, en última instància, de l'actuació del Govern, doncs, es vegi molt, molt debilitada.

Però és que a més li faré una altra reflexió. No discutir i aprovar els pressupostos en un parlament quan toca, amb un cent per cent d'eficàcia, tres de tres, amb el que té a veure, conseller Mas-Colell, és amb una, diguem-ne, concepció de la qualitat democràtica no exemplar, no edificant. I sabem tots molt bé que la qualitat democràtica està correlacionada positivament i de manera molt intensa amb el creixement econòmic i la creació, per tant, d'ocupació i riquesa.

Però, a més de tot això, a mi el que em preocupa i al Grup Parlamentari Socialista el que li preocupa és que estem convençuts que presentar els pressupostos quan toca, però fer-ho cada any, i no fer pròrrogues, no-disponibilitat de crèdits..., el que al final provoca és que hi hagi una pèrdua d'ingressos i unes dificultats de finançament, que, en definitiva, es tradueixen en més retallades.

I, miri, quan vostè repassa quines són aquells casos de la seva actuació, sí, en l'àmbit de l'austeritat, que han creat més alarma social... Per exemple, li'n posaré uns exemples, no?: el tema dels tres euros per carmanyola, el tema del PIRMI, el tema de les dificultats que tenen vostès per pagar les entitats del tercer sector... Tot això, quan vostè fa la suma dels números, en un pressupost gegantí, com és el de la Generalitat de Catalunya, en termes percentuals no és una gran xifra, i, per tant, qualsevol esforç que fem per aconseguir tenir més recursos és poc en la situació actual. Jo ja sé que això d'estalviar el patiment a la gent, en aquest tipus de coses, té també a veure amb l'opció ideològica; això està clar. Però vostès mateixos han reconegut que voldrien estalviar el patiment de la gent. Doncs, a banda de protestar per altres coses, jo crec que fer bé les coses, presentar els pressupostos quan toca, aprovar-los quan toca, ajudaria –n'estic convençut, tenim estudis empírics que ho demostren– a millorar les finances de la Generalitat de Catalunya. I, ho repeteixo, en una situació d'emergència social com la que estem travessant,

qualsevol esforç en aquesta direcció que fem, conseller, és poc.

Però jo voldria també, per no només introduir en aquest debat gotes de vinagre, voldria també mostrar un esperit constructiu, i li ho dic molt sincerament. El PSC, i en particular el Grup Parlamentari Socialista, està a la seva disposició per discutir els pressupostos del 2013, que entenc que deuen estar vostès ara mateix elaborant amb l'ajuda d'Esquerra Republicana. Nosaltres ens reunirem amb vostès tantes vegades com sigui necessari; posem a la seva disposició, i també a la d'Esquerra Republicana, tots els nostres recursos humans per discutir..., inclús podem també suggerir-los maneres d'anar més ràpids per aprovar els pressupostos quan toca; però estem a la seva plena disposició. I no només això: saben també que ens tenen al costat per anar a convèncer Europa, anar a convèncer el Govern espanyol que amplii l'objectiu de dèficit, que estem d'acord –jo crec que hi ha un consens en aquesta cambra– que hauria de ser més flexible.

I, per acabar, per acabar faig dues preguntes que en algun moment al Grup Parlamentari Socialista ens agradaria que ens responguessin.

Primera: poden, si us plau, comprometre's –perquè, ho repeteixo, és la llei més important de l'any– amb una data de portar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya al Parlament? –punt número 1. Nosaltres pensem que el 15 de gener ja s'haurien d'haver estat discutint aquí, però ara el que ens agradaria és que ens digués quan.

La presidenta

Se li ha acabat el temps...

Maurici Lucena i Betriu

Sí, acabo, presidenta. Punt número 2: té alguna cosa a veure el fet del seu pacte –absolutament legítim– amb Esquerra Republicana amb el retard en la discussió i aprovació dels pressupostos? Hi té alguna cosa a veure també el fet que al secretari d'economia d'Esquerra Republicana ara mateix el tingui vostè d'assessor a la conselleria? Perquè jo crec que això és una informació que transparentment ens agradaria a tots saber.

I concloc dient que el que està en qüestió, quan hi ha tres anys seguits en què no es presenten ni s'aproven els pressupostos quan toca, és el prestigi de la Generalitat de Catalunya, i amb això pensem que no s'hi ha de jugar. I, per tant, com a conclusió ja els anuncio que el Grup Parlamentari Socialista votarà en contra de la convalidació que proposen.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Senyor Mas-Colell, quan presentarà el Govern de la Generalitat els pressupostos d'aquest any 2013? Quin dia els diputats i diputades d'aquest Parlament, els funcionaris de la Generalitat de Catalunya, els proveïdors i creditors de la Generalitat de Catalunya i la societat catalana en general sabrem quin és el pressupost per a aquest any 2013? Estem a 13 de febrer de l'any 2013 i encara no tenim el pressupost d'aquest any 2013. Senyor Mas-Colell, des que vostè és conseller, mai –mai– el Govern de la Generalitat ha presentat, el seu departament, un pressupost quan toca. Aquest any tindrem per tercer any consecutiu un pressupost prorrogat, i d'aquí que avui hàgim de debatre aquest decret llei sobre necessitats financeres amb relació a la pròrroga pressupostària.

Senyor conseller, el decret que avui presenta ha necessitat el vistiplau del secretari de Política Econòmica d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Albert Castellanos, que alhora vostè l'ha nomenat assessor del seu departament? Senyor conseller Mas-Colell, quin paper juga en la presa de decisions del seu departament el senyor Albert Castellanos, assessor seu i secretari d'economia d'Esquerra Republicana de Catalunya? Serà ell o vostè qui decidirà la data en què s'han de presentar els pressupostos? O potser és millor que li ho preguntem al senyor Aragonès, que sembla que avui ha donat més informació que vostè sobre quan previsiblement es puguin presentar els pressupostos? És vostè, senyor conseller, qui ens pot respondre a aquesta pregunta, o potser és millor que li formulem aquesta pregunta al senyor Oriol Junqueras, president de la Generalitat a l'ombra i mal anomenat «conseller en cap»?

Senyor conseller, per què tarden tant a presentar els pressupostos de l'any 2013? Si vostè hagués estat nomenat conseller de la Generalitat per primera vegada el passat 27 de desembre, entendria que vostè a dia d'avui encara no tingués enllestits els pressupostos de la Generalitat; però és que vostè és conseller des de l'any 2010, des del desembre de l'any 2010. Vostè va ser el responsable d'elaborar els dos últims pressupostos de la Generalitat; per tant, no entenc què fa que vostè a dia d'avui, 13 de febrer de l'any 2013, no presenti els pressupostos d'aquest any 2013.

Senyor conseller, el senyor Artur Mas va convocar eleccions oficialment el dia 2 d'octubre. Vostè, des del 2 d'octubre fins al dia de les eleccions i, després, fins que va ser nomenat de nou conseller, era conseller en funcions. Llavors, li pregunto: què va fer durant aquells dos mesos de conseller en funcions? No va tenir temps, en aquells dos mesos de conseller en funcions, de preparar els pressupostos, de preparar els números per fer els pressupostos? O potser va preferir dedicar aquells dos mesos de conseller en funcions a fer mítings, a fer campanya, a anar a buscar vots per a aquella majoria excepcional, en lloc de dedicar-se a preparar els pressupostos per a aquest any 2013?

Aquesta pròrroga pressupostària per tercer any consecutiu és una factura més a pagar per part del conjunt de catalans i catalanes, com a conseqüència de l'avan-

çament electoral del senyor Artur Mas. Trenta-cinc milions d'euros, van costar les eleccions avançades per part del senyor Artur Mas, tot i portar només vint mesos de govern. Buscava una majoria excepcional i va obtenir un fracàs excepcional de menys dotze diputats. Però no solament això: la convocatòria avançada d'eleccions ha portat a sis mesos amb el Govern aturat, amb el Parlament aturat i amb la consegüent paràlisi de part de l'Administració, a part de la incertesa generada pel debat obert pel mateix senyor Artur Mas, de voler separar Catalunya de la resta d'Espanya i de la Unió Europea. I, per si no era suficient, també ens trobem amb uns pressupostos prorrogats per tercer any consecutiu.

Per això el Partit Popular català no podem donar suport a aquest decret llei. Sense tenir projecte de pressupostos, sense que vostè, senyor Mas-Colell, hagi portat aquí una data de quan pensa presentar aquests pressupostos, el Partit Popular no podem, evidentment, donar suport i avalar aquest decret llei, que seria com avalar el retard en la presentació dels pressupostos per part del Govern del senyor Artur Mas.

Senyor conseller, amb aquest serà el tercer decret llei que vostè presenta en aquesta cambra durant aquesta legislatura, tot i que vostè encara no ha comparegut a la Comissió d'Economia i Finances per explicar els seus plans de legislatura. I recordo molt bé el senyor Fernández Teixidó, el diputat Teixidó, president de la Comissió d'Economia i Finances, el dia de la constitució de la Comissió d'Economia i Finances, dient que volia que vostè fos el primer conseller a comparèixer per explicar els seus plans de legislatura. Doncs bé, vostè ha presentat tres decrets llei en aquest Parlament i encara no ha comparegut a la Comissió d'Economia i Finances. Sort que el senyor Teixidó va dir que volia que vostè fos el primer a comparèixer, perquè aquí va dir que volia que vostè fos l'últim a comparèixer, i potser no compareix a la Comissió d'Economia i Finances fins l'any 2014.

Per tant, senyor conseller, vostè, des que ha començat aquesta legislatura, vostè ha demanat un rescat de més de 9.000 milions d'euros al Govern d'Espanya; vostè ha apujat per decret llei l'impost del patrimoni; vostè ha creat per decret llei un impost sobre els estalvis de la gent, i vostè avui ens presenta un nou decret llei sense haver comparegut encara en comissió parlamentària per explicar els seus plans de legislatura. Això és, mai millor dit, viure d'esquenes al Parlament de Catalunya i, en conseqüència, al poble de Catalunya, que és qui ha votat aquest Parlament.

Senyor Mas-Colell, vostè és un conseller sotmès a les decisions d'Esquerra Republicana de Catalunya. A vostè, ERC li ha col·locat un comissari polític, en el seu departament, en forma d'assessor, que es diu Albert Castellanos, actual secretari de política econòmica d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per si no n'hi havia prou amb un govern de Convergència i Unió que per tercer any consecutiu incompleix l'objectiu de dèficit, per si no n'hi havia prou amb un govern de Convergència i Unió que ha portat la Generalitat de Catalunya a la consideració creditícia de bo escombraria i a ser la comunitat autònoma

del conjunt de comunitats autònomes d'Espanya més endeutada, per si no n'hi havia prou amb un govern de Convergència i Unió que per segon any consecutiu ha de demanar un rescat de les finances públiques –l'any passat de 5.000 milions d'euros i aquest any de 9.000 milions d'euros–, per si no n'hi havia prou, ara tenim un govern de Convergència i Unió amb els pressupostos prorrogats, amb un conseller d'Economia sota vigilància d'ERC, sota vigilància d'Esquerra Republicana de Catalunya, que no pot decidir per ell mateix, que està obligat, segons l'acord ERC-CiU, a posar i apujar impostos a dojo: impost sobre les llauanes de Coca-Cola, impost en els avions, impost en els estalvis de la gent o impost de successions són clars exemples de l'acord ERC-CiU.

Per això, senyor conseller, senyor Mas-Colell, des del Partit Popular català li demanem que rectifiqui, que presenti els pressupostos immediatament perquè puguin entrar en vigor abans del 31 de març; que presenti uns pressupostos realistes; que no portin aquests pressupostos uns ingressos que sap que no es podran produir; que no incorpori les taxes i impostos estrafolaris que tenen pactats en l'acord ERC-CiU. Li demanem, senyor conseller, que presenti uns pressupostos que se centrin a reduir estructures burocràtiques, o estructures d'Estat, com li agrada dir al senyor Artur Mas a les estructures burocràtiques.

Li demanem, senyor Mas-Colell que doni certes, que presenti els pressupostos sense demora, que aquests pressupostos es centrin en el creixement econòmic, a complir amb els objectius de dèficit i a mantenir l'estat del benestar.

En definitiva, senyor Mas-Colell, li demanem des del Partit Popular català que pensi més en la gent que no pas a contentar Esquerra Republicana de Catalunya. En definitiva, li demanem, senyor Mas-Colell, que posi per davant els interessos generals, que no pas els interessos de l'acord ERC-CiU.

Senyor Mas-Colell, no accepti que Esquerra Republicana mantingui segrestats els pressupostos a la seva seu. Vostè, quan va demanar el Fons de liquiditat autonòmic, el rescat, per segon vegada, els 9.000 milions d'euros, al Govern d'Espanya, va posar una xifra de dèficit. Per tant, significa que vostè sap quins seran els ingressos i quines seran les despeses i quina serà la diferència entre ingressos i despeses. Per tant, vol dir que vostè, deliberadament, no està volent presentar aquests pressupostos en aquesta cambra.

Per tant, senyor Mas-Colell, li demanem, com a membre del Govern de Catalunya, com a conseller del Govern de Catalunya, que faci la seva feina, que la seva feina és fer de conseller d'Economia del Govern de Catalunya i no és de fer d'amiguat d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'amiguat, i de màxim complidor de l'acord ERC-CiU, que és un acord, com li hem reiterat, que serà, que és perjudicial, que és nociu i que portarà a una pitjor situació econòmica per al conjunt de la Generalitat de Catalunya i, el que és pitjor, per al conjunt de ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, una vegada més, per segon any consecutiu, el Govern aprova un decret llei de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària. En més de dos anys, el Govern de Convergència i Unió no ha presentat cap pressupost en el termini previst; no hi ha hagut cap pressupost que entrés en vigor l'1 de gener de l'any corresponent.

La convocatòria de les eleccions, en el termini corresponent, el 2010, després de quatre anys de legislatura, va fer necessària la pròrroga dels pressupostos i l'aprovació de la llei corresponent. Ho vam fer a través d'una llei.

L'any passat, el Govern va utilitzar la figura del decret llei, també. I, en principi, no hi havia cap necessitat de prorrogar els pressupostos, i encara menys d'utilitzar el mecanisme del decret llei. Ens trobàvem davant d'un exercici normal, no hi va haver convocatòria de les eleccions, però no van presentar els pressupostos en la data preceptiva argumentant un seguit de suposades incerteses econòmiques. I dic «suposades incerteses» perquè era més que evident que el Govern de l'Estat no compliria amb aquells compromisos; les incerteses van continuar el mes de desembre i el gener. I el retard en l'aprovació dels pressupostos es devia precisament a la convocatòria de les eleccions generals, que coincidien amb la presentació d'uns pressupostos carregats de retallades i de taxes tan populars com la de la justícia o la de l'euro per recepta, a més de la taxa turística que vostès sempre havien rebutjat.

Però el problema és que a més a més van utilitzar el mecanisme del decret llei, com han tornat a fer enguany, quan l'Estatut diu literalment que no poden ser objecte de decret llei, entre d'altres, el pressupost de la Generalitat.

Els grups parlamentaris de l'oposició vam sol·licitar dictamen del Consell de Garanties, i és veritat que el dictamen del consell va establir que el decret llei presentat pel Govern s'ajustava a l'Estatut. Però vull recordar que hi van haver dos vots particulars que dissentien del criteri de la majoria.

Per nosaltres, la via correcta per prendre les mesures previstes en aquest decret llei hagués estat una llei del Parlament aprovada per procediment d'urgència perquè el Parlament hagués pogut exercir les facultats d'examen i esmena que li corresponen. Les operacions d'endeutament formen part del debat pressupostari i del mateix pressupost, ja que és una forma més d'accés al crèdit i per tant d'obtenció d'ingressos, i en aquell cas, com a mínim, l'any passat, en la memòria econòmica, s'establia una necessitat urgent, com era la situació financera d'una entitat del sector públic, l'empresa del canal Segarra-Garrigues, que havia de fer front al venciment d'una quota d'una operació d'endeutament.

En la memòria del decret llei que avui es sotmet a convalidació no s'esmenta cap supòsit concret. I caldria una major transparència per part del Govern per informar de quines operacions d'endeutament són necessàries o a quins venciments d'operacions de finançament cal fer front.

I enguany ens trobem amb un altre decret llei. I si tenim novament prorrogats els pressupostos, en el marc d'una crisi econòmica que no s'atura, és per una decisió estrictament política del president Mas; és per la convocatòria d'unes eleccions anticipades per treure rèdit electoral, intentant apropiari-se de forma personalista i partidista de la manifestació de l'Onze de Setembre i del dret a decidir.

Per tant, una primera lectura que caldria fer d'aquest decret llei que es presenta és que és una conseqüència més d'un període que ha estat caracteritzat per la incertesa econòmica i la inestabilitat política. No deixa de ser una ironia, conseller, que el Govern que havia de garantir major estabilitat, el Govern que havia de generar confiança a les empreses i als mercats per sortir de la crisi, després dels anys suposadament inestables del Govern d'esquerreres, no hagi aprovat cap pressupost, cap, amb normalitat, i sigui el responsable de la legislatura més curta de la història contemporània del nostre autogovern, i que hagi estat el Govern que ha generat més desconfiança que cap altre en les possibilitats econòmiques de Catalunya, amb el tancament de vint empreses i la destrucció de 192 llocs de treball cada dia.

Ara, la pregunta, una pregunta molt elemental, i crec que hauria de ser fàcil de respondre, conseller, és quan presentaran els pressupostos, perquè és evident que és una necessitat econòmica –pensem que també política– que presenten els pressupostos com més aviat millor. I no haurien de trigar massa. El Govern és un govern molt continuista, és el Govern quasi dels mateixos. I l'acord de govern amb Esquerra Republicana no introdueix, per la part de les despeses, malauradament, massa novetats. I per la part dels ingressos, bona part de les bones intencions, concretament la meitat dels ingressos, s'han esvaït amb l'aprovació per part del Govern de l'Estat d'una llei de dipòsits bancaris a tipus zero.

Miri, el nostre grup ha tingut una actitud constructiva i de col·laboració en els cinc decrets lleis que el Govern ha presentat els darrers mesos a la Diputació Permanent i al Ple del Parlament. No podem fer el mateix en aquest cas. Votarem en contra de la convalidació d'aquest decret.

I ho farem per tres raons que es poden sintetitzar en una sola idea: coherència. Primer, coherència amb el rebuig que ja vam manifestar la legislatura passada a la utilització, per nosaltres impròpia, del decret llei. És veritat que a diferència de l'any passat hi ha hagut una convocatòria electoral. Però la qüestió és: el Govern hauria pogut utilitzar una altra figura, un altre mecanisme que no fos aquest? Nosaltres pensem que sí, que el decret llei està pensat per a situacions excepcionals i està perfectament acotat en l'Estatut, i d'aquesta manera estan furtant al Parlament el dret a un debat més aprofundit i a un tràmit amb més garanties parlamentàries.

Segon, coherència amb el rebuig al marc general de la seva política econòmica, rebuig que hem expressat reiteradament a la política d'austeritat destructiva en general i a les lleis d'estabilitat pressupostària en particular, tant de l'Estat com de la Generalitat. Una política que s'ha demostrat fracassada i que només genera crisi i un empobriment general; vegin, si no, la darrera EPA, el resultat de l'EPA que hem pogut conèixer: 885.000 persones aturades a Catalunya. Una política que té com un dels seus principals objectius posar els recursos del conjunt de la societat al servei del pagament d'interessos del deute, abusius, en mans d'entitats financeres i de fons d'inversió. Una política que prioritza el pagament del deute diferit pels drets de superfície, concessions, peatges a l'ombra, a Aber-tis, a «la Caixa» o a altres; uns pagaments que passen per davant de les necessitats socials dels concerts amb hospitals, amb escoles o de la lluita contra la pobresa.

Davant de les dificultats de pagament, per què ha de prevaler més el compromís amb constructores, concessionàries o entitats financeres, que tenen una major capacitat de resistència, que amb, per exemple, les entitats del tercer sector social, que fan una funció social insubstituïble: gestionar casals d'infància, centres de persones amb disminució o de gent gran. Per què a uns se'ls paga religiosament i a les entitats socials se'ls deu 435 milions d'euros, amenaçant la seva pròpia subsistència?

Es fa imprescindible que qüestionem, revisem, reestructurem el deute de la Generalitat per alliberar recursos per a les polítiques socials i de reactivació de l'economia, com reclamen ja molts sectors de la societat civil.

I tercer, coherència amb el rebuig als pressupostos de 2012 i a les seves retallades, que tenen una relació directa amb el creixement, com li recordava, imparable de l'atur, de la pobresa, de l'exclusió social i de la caiguda de l'economia. Uns pressupostos que fixaven uns objectius de dèficit que a més a més vostès no han pogut complir, com era previsible. I això, comptant amb la venda de l'ATLL, que ja veurem com acabarà aquesta història.

Miri, unes retallades, que estaven en aquells pressupostos, que han suportat els treballadors públics, la sanitat, l'educació, els serveis socials, la cultura, les inversions que serien necessàries per impulsar un canvi de model productiu i la creació d'ocupació. Una política de sacrificis injusta i inútil que sembla que malauradament volen vostès continuar en els pressupostos de 2013.

Per tant, doncs, conseller, i per concloure, per aquesta triple idea de coherència, nosaltres no podem donar suport a la convalidació d'aquest decret llei. I li preguntem i li exigim que presenti, com més aviat millor, que digui la data, quina serà, quan presentarà els pressupostos de la Generalitat, perquè, paradoxalment, li deia, el seu Govern no ha aprovat cap pressupost en el termini previst, cap, en els seus més de dos anys de govern. És un govern que ha generat inestabilitat econòmica i incertesa política.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, todavía no ha comenzado la intervención y usted ya me ha comenzado a descontar el tiempo. Le rogaría que... Más que nada para evitar después problemas por segundos... (Pausa.) Gracias.

Presidenta, *conseller*, buenos días; diputados, diputadas... ¿Hasta cuándo, Mas-Colell, abusará de nuestra paciencia? Esto no es el senado romano; usted no es Catilina ni yo soy Cicerón, pero, ¿hasta cuándo, Mas-Colell, abusará de nuestra paciencia? ¿Hasta cuándo usted va a seguir incumpliendo con sus obligaciones como *conseller* del Departamento de Economía? ¿Hasta cuándo va usted a ningunear a este Parlamento? ¿Hasta cuándo va usted a abusar de la paciencia de los diputados y del conjunto de la ciudadanía de Cataluña? ¿Hasta cuándo? ¿Hasta cuándo estos diputados vamos a tener que soportar que usted incumpla sus obligaciones? ¿Hasta cuándo?

Yo esta mañana he tenido la tentación..., he tenido una tentación. Tenía la tentación de leer mi intervención del pasado 19 de enero del 2012 con relación también a la prórroga que nos ocupa en esta ocasión, y, como bien decía Oscar Wilde, lo mejor de las tentaciones es caer en ellas. Le voy a leer algunos párrafos.

«La urgencia de este decreto, ¿a qué es debida? A su ineptitud, a su imprevisión, a su negligencia y a su irresponsabilidad. Ustedes lo que están haciendo es dar cobertura legal a un fraude democrático y a un fraude de ley, y hay que decirlo con todas las letras, un fraude democrático y un fraude de ley motivado por sus intereses electorales. ¿Por qué estamos hoy aquí? ¿Por qué este debate? Porque este Gobierno cometió un fraude incumpliendo lo que la ley le obliga.» Y acababa: «La apatía ética que tienen ustedes ante el sufrimiento de los ciudadanos y la indiferencia moral ante el empobrecimiento de nuestra comunidad es el reflejo de la apatía ética ante el cumplimiento de la ley y la indiferencia moral antes sus obligaciones políticas, pero sobre todo evidencia su falta de respeto ante este Parlamento y su falta de respeto, en el fondo, a la democracia.»

Palabras duras. Creo que a usted le da bastante igual, y a este Parlamento también. Porque que intentemos superar a Bélgica, que creo que ustedes conocerán que batió el récord mundial de falta de gobierno con exactamente —quiero leerlo— 536 días, creo recordar..., 589 días sin gobierno. Pero es que nosotros llevamos 136 días sin gobierno, porque esta es la primera ocasión que tenemos como diputados de tener una sesión de control, y de sesión de control a su departamento, un departamento que tiene la desfachatez —la desfachatez— de, en vez de informar a este Parlamento de la situación económica de esta comunidad, hacerlo vía rueda de prensa, como usted hizo en enero presentando la liquidación presupuestaria de 2012, falseando además los datos. La desfachatez de presentar un documento, entregarlo a la prensa y no entregarlo a los

diputados de este Parlamento. Desfachatez. Porque solo la desfachatez puede amparar tamaño desprecio a este Parlamento. Los aquí presentes no tenemos ni el powerpoint que usted presentó a la prensa en rueda de prensa conjunta con nuestro presidente, el señor Artur Mas.

Y ahora vienen aquí a que les prorrogemos..., bueno, a que algunos les voten la prórroga presupuestaria para poderse endeudar. ¿Pero con quién se van a endeudar? ¿A quién le van a emitir la deuda? Porque como no sea renovar, ¿con quién se van a endeudar? ¿Pero si no tienen dónde pedir crédito! ¿Que están en quiebra! O sea, exactamente, ¿qué vamos a aprobar hoy aquí? ¿Pero si ustedes lo que están es viviendo de las transferencias del Fondo de liquidez autonómico! ¿Pero si «la Caixa» ya no les da crédito, ni el Sabadell! Y los inversores internacionales, obviamente, ni en sueños. ¿Cuáles son los mecanismos que quieren aprobar aquí? ¿Para hacer exactamente qué y con quién? ¿Lo pueden explicar?

Porque, claro, es que estamos a 13 de febrero, y ustedes no han traído aquí los presupuestos. Es que esto no es una situación normal, de un nuevo gobierno que llega, se encuentra una situación que desconocía y tiene que... No, no, perdone, usted ha sido *conseller* de Economía en la anterior legislatura y tenía que haber presentado aquí los presupuestos antes del 10 de octubre, y ustedes no lo hicieron, porque convocaron unas elecciones en un ejemplo de irresponsabilidad política cuyo coste ustedes conocen perfectamente: menos doce; menos doce y con los «ERC in black» en el Departamento de Economía, ¿eh? Porque este es un gobierno intervenido; de momento no por el Gobierno de España —que vendrá—: está intervenido por Esquerra Republicana, por los «ERC in black» (*remor de veus*), que están metidos ahí, controlando la política económica de esta comunidad.

Y a todo esto, ¿ustedes qué hacen? La diletancia. ¿Presupuestos? Hombre, ¿pero para qué? ¿Si es mucho mejor aprobar en un consejo de gobierno como el de ayer cómo gestionar una estación de esquí, Vallter 2000! ¿Ese es el nivel de gestión de este Gobierno? Oigan, ustedes o dan un paso adelante o se dan la vuelta y se van. O ustedes gobiernan o se van. (*Remor de veus*.) ¿Cómo que chi, chi, chi? Si a ustedes no les gusta, también pueden hacer lo mismo, ¿eh? O uno da un paso adelante y gobierna, o se da la vuelta y se va. Porque aquí hay que gobernar, señores. Estamos a 13 de febrero sin presupuestos, la ley más importante de una legislatura, los presupuestos, y a ustedes les da exactamente igual. Prorrogan unos presupuestos que son simplemente de ciencia ficción —de ciencia ficción. ¿Ustedes conocen la etimología de la palabra «presupuesto»? «Pre» es «antes de»; es decir, un presupuesto es un supuesto previsto con antelación. ¿A qué esperan? ¿Qué es esto de las incertidumbres? Pero si la vida es gestionar la incertidumbre, queridos amigos, y un gobierno más todavía. La política es la gestión de la incertidumbre. Si hubiese certidumbre, no habría presupuestos; es que es absurdo. ¿No se dan ustedes cuenta de que es absurdo? ¿Quieren presentar..., cuándo van a presentar ustedes los presupuestos a la cámara? ¿Cuándo vamos a tener presupuestos? Porque ¿qué

quieren?, ¿aprobar los presupuestos del 2013 el 2014?, ¿esta es su intención?

Les ponía antes el ejemplo de Bélgica: 589 días sin gobierno. No les fue nada mal; era el único país europeo que crecía. Pues a lo mejor ustedes han decidido, como no saben qué hacer, probar la táctica belga: no hacer nada. Pero, si es así, dimitan, y estemos sin bancada de gobierno. Total, el debate parlamentario y el voto parlamentario no serían mucho mayores, o mucho menores en este caso. Porque ustedes solo vienen aquí al Parlamento a cumplir el trámite —el trámite—, esto es un puro trámite —un puro trámite—, y por eso vienen. Si no, no estarían aquí, se hubieran ido a hacer una rueda de prensa a la sede del Govern, y nosotros estaríamos aquí como convidados de piedra. También les decía hace un año si ustedes pensaban o preferían un parlamento como aquellos campos de fútbol que tienen que poner una lona con personas dibujadas. ¿Ese es su modelo de parlamentarismo? ¿Es un modelo de gestión política? Es una vergüenza, es vergonzoso que estemos a 13 de febrero, con un *conseller* que tenía esa responsabilidad la legislatura pasada, que tenía que tener unos presupuestos preparados en octubre de 2012, y que estemos a 13 de febrero sin presupuestos.

Yo, desde luego, les recomendaría que se dedicasen a gobernar. Les rogaría que ustedes cumplieran con su función y que no buscasen más coartadas, porque ustedes lo que están esperando es una coartada. Es absolutamente intolerable que aquí el que les hable, que es el portavoz de Economía de Ciutadans, se tenga que enterar por la prensa de que ustedes están falseando las cuentas y que en vez de un 2,3 se está previendo un 1,8 de déficit. ¿Lo va usted a explicar aquí algún día? ¿Lo explicará cuando venga, o nos volverá a leer del powerpoint, como suele hacer habitualmente? ¿Por qué hacen esto, por qué nos engañan, por qué nos toman el pelo? ¿Qué esperan, qué esperan para gobernar? Supongo que si su actitud es la misma que la que tienen en este Parlamento, que es mirar un teléfono móvil mientras habla el que le interpela, es difícil que uno escuche, pero yo seguiré insistiendo.

Miren, Morgan Stanley dice que España será la próxima Alemania. Ya sé que ustedes se han empeñado en que España sea la próxima Yugoslavia; esa es su labor de este Gobierno. A mí me gustaría que este Gobierno trabajase activamente por presentar en esta cámara unos presupuestos que pudiésemos debatir, y debatir políticamente cuáles son las estrategias políticas para hacer frente a la crisis. Si ustedes han dimitido de su responsabilidad de gobierno para convertirse en un comité de operaciones para la sedición, también les ruego que dimitan —dimitan. Váyanse —váyanse. Váyanse, porque, si no, habrá que echarles. Yo espero que democráticamente, esa es nuestra opción, echarles democráticamente, porque Cataluña no se puede permitir más un gobierno que incumple sus responsabilidades (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), un gobierno que en vez de estar trabajando activamente por la recuperación económica —acabo, presidenta— de esta comunidad se dedica a dinamitar los cimientos básicos del estado del bienestar, los cimientos básicos del estado

de derecho, mientras abandona a su suerte a centenares de miles de catalanes que no tienen empleo y que ven cómo cierran sus empresas por su incapacidad, incompetencia e inacción.

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas...

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia, moltes gràcies. Ens demana que aprovem en aquesta cambra un decret llei de pròrroga pressupostària, que beu bàsicament d'una llei d'estabilitat pressupostària dictada per la troica, a través de la restricció del dèficit, que bàsicament està a l'arrel de la major part de les retallades que atempten i que són un atemptat contra els drets de les classes populars, contra els serveis públics i contra els drets socials d'aquestes classes populars.

La CUP està en contra, per principi, d'aquestes retallades socials i del compliment d'aquest dèficit tan restrictiu que vostès, Convergència i Unió, van aprovar també, amb el suport del Partit Socialista i el Partit Popular, inscriure'l en el marc de la Constitució espanyola. Direm que no a aquest Decret llei de pròrroga pressupostària per tres raons bàsiques.

La primera d'elles és perquè allarga un pressupost que nosaltres no ens ficarem en si és responsable o irresponsable presentar-nos-el tan tard, tants mesos després del 10 d'octubre, però sí que ens posarem en el fet que és un pressupost que, d'entrada, no estem d'acord ni amb com es va formular ni amb quines retallades socials contempla, i per tant, per coherència, no estarem d'acord a permetre-li que la seva pròrroga, a més a més, comporti un xec en blanc perquè vostè negociï el crèdit necessari per poder-lo prorrogar.

Però, a més a més, no hi estarem d'acord perquè ens sembla que, enmig del debat de la llei de transparència que hem estat parlant aquest matí i que parlarem més endavant els propers dies, i enmig del debat també d'una llei de consultes que ha de contemplar també mesures per la participació i la transparència a l'Administració i en els afers públics, es faci mitjançant un decret llei l'allargament, diguéssim, d'aquest txe en blanc, en el qual ningú ens explicarà amb quines entitats, amb quins interessos, a quin preu es farà la negociació d'aquest crèdit necessari per a la pròrroga pressupostària. Ens sembla que no és de rebut, vaja, nosaltres no ho hem normalment a casa nostra, donar xecs en blanc perquè amb els diners de tothom es negociïn crèdits a vés a saber quin interès, amb vés a saber quins bancs.

Per tant, per opacitat i perquè hi ha zero transparència en aquesta mesura decretada pel Govern i que requereix ara l'aprovació de la cambra, tampoc hi podem votar a favor, però finalment perquè l'objecte final que rau en aquesta pròrroga pressupostària és bàsicament demanar més crèdit, bàsicament per pagar les despeses financeres que genera l'endeutament acumulat. És a dir, farem que la ciutadania finalment pagui més diners pels interessos que genera el deute que ja venim acumulant, és a dir, que es pagui deute per deute, i d'això se'n diu, en termes polítics o en termes de la nostra política, «deute il·legítim», és a dir, fer-li pagar a la gent allò que ella no ha generat, que les seves despeses socials no generen, sinó que ho genera el mateix sistema del deute, emmarcat en una legislació, com dèiem abans, restrictiva.

I, per tant, com que no estem d'acord ni amb el pressupost que es pretén prorrogar, ni estem d'acord amb la zero transparència i la zero garantia democràtica i de control democràtic d'aquesta cambra sobre les operacions que li permetrà aquest xec en blanc, ni tampoc estem d'acord a continuar generant deute il·legítim, perquè pensem que és un deute que no hem d'assumir les classes populars, perquè bàsicament és un deute que va en contra dels nostres drets socials, per aquestes tres raons la CUP votarà «no» al seu decret llei o al decret llei del Govern per a aquesta pròrroga pressupostària.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Honorable presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats... Primera intervenció del curs parlamentari, felicitació a aquest Govern. Aquest portaveu parlamentari no havia tingut l'oportunitat de fer-ho, ho fem, i li desitgem, conseller Mas-Colell, com als seus companys de govern, que tinguin vostès una magnífica travessa. I també saludar els nous portaveus parlamentaris en aquest àmbit econòmic: el senyor Lucena, el senyor Arrufat... Els altres ens coneixem, hem tingut llargs debats durant la passada legislatura. A tots vostès, siguin molt benvinguts a aquest debat i a tots els que vindran.

Avui estem discutint –ho ha dit el conseller i n'ha fet un esforç absolutament..., en fi, fonamentat– un decret tècnic, merament tècnic, i aquesta ha estat l'orientació del conseller, en el sentit de presentar una pròrroga, el fonament per presentar una petició a tenor d'una pròrroga pressupostària.

Naturalment, vostès, senyores i senyors diputats, tenen el dret a entomar els debats que calgui, com calgui i a on calgui. Això nosaltres no ho discutim. Però convindria que davant d'aquesta cambra tinguéssim la percepció que avui, malgrat aquest món complicat en què vivim i la crisi obstinada que estem decidits

a combatre, estem discutint d'un decret llei de caràcter marcadament tècnic. I és natural que els portaveus parlamentaris ens parlin de totes les coses, humanes i no humanes, que diria el filòsof, però nosaltres estem centrats en un debat sobre un decret llei eminentment tècnic que neix de la impossibilitat d'haver presentat un pressupost.

I vostès han tingut l'amabilitat, pràcticament tots, potser amb l'excepció d'algú, d'entendre que, si es convoquen unes eleccions anticipades, es suspenen les funcions del Parlament, es nomena un govern, doncs, aquest Govern ha de confeir un pressupost. I naturalment hem de portar un decret llei d'aquestes característiques a aquest Parlament per poder seguir treballant en la línia que ha apuntat el conseller respecte als nivells d'endeutament i amb els límits que ell proposava.

Ara bé, vostès insisteixen bàsicament en tres qüestions, i jo faré un comentari, i després em referiré a alguna de les intervencions.

La primera, escoltin: «Com més aviat millor.» Ja tenen vostès el nostre acord; crec que interpreto la voluntat del Govern i del conseller: com més aviat millor enviarem aquest pressupost, aquest nou pressupost, a la cambra. Ho farem, per què? Perquè estem d'acord amb algunes de les qüestions que vostès han plantejat: el pressupost és justament l'orientació de la política en general del Govern i en particular l'econòmica i convé que el país ho sàpiga i que vostès, naturalment, tinguin l'oportunitat de criticar-ho. No hi ha discussió sobre aquest punt.

Ha estat algun portaveu més precís demanant-nos la data: «La data, la data; volem la data.» Això no em correspon fer-ho a mi; això li correspon fer-ho, naturalment, al Govern i al conseller Mas-Colell. El que sí, el compromís per part d'aquest Govern i d'aquest grup parlamentari que dona suport al Govern que vostès tindran aquest pressupost com més aviat millor. Volem fer via i la volem fer pel bé del país.

No, sense oblidar una cosa que probablement els portaveus més nous desconeixen. Senyor Lucena, un dels pressupostos que vam haver de presentar tard, i per tant van haver de prorrogar vostès, feia referència justament a una elecció, a una elecció convocada precisament pel Govern tripartit, que naturalment van haver de fer el mateix que nosaltres hem fet. *(Pausa.)* Sí, sí; no faci que no, perquè és «sí, sí». És exactament «sí, sí», en quin sentit? Van convocar vostès eleccions, van necessitar, òbviament, prorrogar el pressupost i la cambra ho va entendre com allò més natural, i el nou Govern resultant va ser el que va portar, naturalment, el nou pressupost.

Vull dir que en això s'ha de ser una mica precís a l'hora que adjudiquem als altres aquelles responsabilitats que nosaltres hem tingut. Val això per a tothom; també val en aquest cas per a Iniciativa i hauria valgut per a Esquerra Republicana de Catalunya si ho hagués dit, que el diputat Aragonès ha tingut la gentilesa i la saviesa de no dir-ho. Però així han estat les coses: vostès van haver de dir «no» a un pressupost, prorrogar-lo, i nosaltres vam haver de, naturalment a temps, presentar-lo.

Naturalment, tenen vostès, a més, la nostra comprensió, que volem tenir un pressupost basat en alguna cosa que compartim: quin serà el dèficit finalment amb què hauré de lidiar per al confegiment del nostre pressupost.

Hi ha fet referència el diputat Aragonès i ha contestat una pregunta parlamentària el conseller Mas-Colell a petició d'un grup parlamentari aquest matí: crec que amb la majoria de vostès podem compartir, segurament per raons una mica diferents, la necessitat d'ajustar aquest objectiu de dèficit i la necessitat de l'equitat per tenir aquest dèficit. Crec que ho podem compartir, naturalment, amb Esquerra Republicana, però sincerament crec que ho podem compartir amb el Partit Socialista de Catalunya i amb Iniciativa, i fins i tot hauria de ser possible compartir-ho amb el Partit Popular, que entén, naturalment, que és equitatiu que, si hi ha un increment del límit de dèficit per al Govern espanyol, es reparteixi equitativament amb totes les comunitats autònomes. Oi que sí, diputat Coto? Oi que sí?

Bé, amb això a la mà podrem confeir un pressupost com desitgem i enviar-lo abans, al més aviat possible, a la cambra.

Ara voldria fer una referència breu a alguna de les intervencions.

Agrair a Esquerra Republicana de Catalunya el seu suport.

Dir al diputat Lucena el següent. Vostè..., tots ens preparem els discursos, diputat, una mica abans i una mica durant, però vostè no pot fer esment aquí, li ho dic amb tot el respecte, que el conseller Mas-Colell hagi parlat ni un mot, ni un –ni un mot, ni un–, de l'herència rebuda. I vostè aquí ha estat explicant una història sobre l'herència rebuda i com el conseller estava darrere de l'herència rebuda, i aquest home no ha obert la boca sobre l'herència rebuda. Entre altres coses, és tan conegut –tan conegut–, ho sap tant el país, ho ha sancionat tant el país, estan vostès com estan, que no cal que ens hi referim. Però, siguem clars, no utilitzi aquest tipus d'arguments en un debat que no s'ha produït perquè ell no hi ha fet cap mena de referència en la seva intervenció, ni una paraula.

Però el que més important és, senyor Lucena, és que agraïm la seva disposició a parlar dels pressupostos. Per mi això és el més important. Li dic compte amb aquestes precisions, però benvingut a discutir dels pressupostos, que és el que hem de fer. I li prometo, li desitjo: tant de bo els puguem aprovar conjuntament, aquests pressupostos! Fàcil no serà. Però sé de vostè i del seu grup parlamentari que si més no ho intentaran.

Una referència a Iniciativa, breu. Iniciativa per Catalunya, per primera vegada, diu: «Practiquem la coherència malgrat que els hem donat suport en els altres decrets.» No hi ha cap raó, Vendrell, per no votar això a favor, si no és que volen vostès introduir el que han introduït: «Davant del conjunt de la política econòmica del Govern i de totes les retallades, nosaltres diem que aquest decret no els el passarem, no.» D'acord. Tenen dret a dir-ho.

Però no és el debat d'avui, diputat. Estem discutint un debat de caràcter tècnic, que vostès en altres ocasions

han dit que sí, i aleshores actuaven amb coherència. Ho discuteix aquest parlamentari? No, la coherència cadascú se la dota, cadascú té un sentit de la coherència. Però deixi'm dir-los que des del nostre grup parlamentari apreciàvem més aquella coherència que ens permetia dir: «Això és el que necessita el país, això és el que necessita el Govern i nosaltres no hi posarem cap mena d'obstacle.» Ens semblava més coherent, malgrat que respectem absolutament el seu punt de vista, i vostè té la llibertat de fer el que cregui oportú davant d'un tràmit tècnic, no d'un tràmit polític.

I dues qüestions finals. Una, respecte al Partit Popular. Diputat Coto, tenim una llarga legislatura per endavant i podem fer foc d'encenalls a cadascuna de les intervencions o podem parlar dels continguts. I jo que sé que vostè té una certa predilecció per poder parlar dels continguts..., quan toquin els continguts, quan toqui el debat de pressupostos, podrem parlar de continguts, o ho haurem d'evitar, o haurem de caure inevitablement en tot el reiterat debat que en cadascuna de les qüestions que parlem aprofitem per plantejar tot el reguitzell de qüestions, que només causa tedi davant de l'opinió pública? La gent el que vol saber és de què discutim. *(Veus de fons.)* Sí, sí, tedi davant de l'opinió pública, perquè la gent no entén de què estem parlant.

I probablement amb el Partit Popular podrem demostrar que respecte als continguts del pressupost, i ja ho veuran, hi han elements en comú que no permeten, des del meu punt de vista, una desqualificació general, crec. I és foc d'encenalls que, a cada debat –a cada debat–, Coto, a cada debat, ens referim en lloc dels continguts a la política d'aliances del Govern. El Govern té una política d'aliances; vostès no la comparteixen; és la política d'aliances que ha elegit aquest Govern, i a veure si som capaços de treballar sobre els continguts...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Antoni Fernández Teixidó

Acabo, per dir només al diputat Cañas el següent. Cañas, de veritat que veiem amb respecte pràcticament totes les intervencions, i les seves paraules acostumen a ser fortes i hi estem acostumats. Però dir aquí, emplaçar aquest Govern, dos mesos després de guanyar les eleccions, que marxem des d'un grup parlamentari que davant de cinquanta diputats en té nou, més que una gosadia ens sembla una falta d'entendiment polític.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, presidenta.

(Maurici Lucena i Betriu, José Antonio Coto Roquet, Jordi Cañas Pérez i Pere Aragonès i Garcia demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Lucena, senyor Coto, senyor Cañas, senyor Aragonès, tenen trenta segons, perquè m'imagino que serà per al·lusions. Però també vull recordar que quan

el diputat del grup majoritari parla l'últim és lògic que contesti tots aquells interrogants que vostès fan durant la seva intervenció. Per tant, els demano brevetat.

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Se'm sent? *(Pausa.)* Sí, no, volia dir simplement, respecte a la primera al·lusió, home, que acabo de comprovar que els pressupostos de l'any 2011 es van aprovar aquí el 20 de juliol. Jo penso que es poden fer moltes hipòtesis, però una molt raonable, amb una alta probabilitat de ser certa, és que vostès van retardar més del que era estrictament necessari la presentació d'aquests pressupostos. És l'únic que he dit.

I respecte a la tendència que té Convergència i Unió a parlar de l'herència rebuda, ho deia amb caràcter general i no referint-me a la intervenció puntual avui en seu parlamentària del conseller Mas-Colell. Però, *vamos*, si vostè preguntés al carrer, tothom sap perfectament que el seu grup parlamentari, el seu partit fan servir molt aquest argument.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Coto, trenta segons.

José Antonio Coto Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Primer, senyor Teixidó, felicitar-lo, perquè veig que l'han rehabilitat en el seu grup parlamentari i que en aquest que ha estat el tercer decret llei que ha presentat el senyor Mas-Colell ha estat vostè qui ha posicionat el Grup de Convergència i Unió, cosa que no havia fet abans. Per tant, el felicito per la seva rehabilitació a dins del seu grup parlamentari.

En segon lloc, vostè parla del dèficit. Jo li recomano que faci un exercici molt senzill que és: tregui del dèficit de l'Estat seguretat social, pensions i subsidis d'atur, i potser veurà que el dèficit de l'Administració general de l'Estat i la Generalitat és pràcticament el mateix.

I, miri, en tercer lloc, potser no hi influeix la política d'aliances, potser són vostès mateixos, però a Galícia, on governa el Partit Popular, hi va haver eleccions el 21 d'octubre i el 27 de desembre d'aquell mateix any, de l'any 2012, ja hi havia pressupostos.

La presidenta

Trenta segons...

José Antonio Coto Roquet

Aquí, no sé si és per vostès o pel seu aliat de l'acord ERC-CiU, aquí, a Catalunya, hi van haver eleccions el 25 de novembre i el 13 de febrer de l'any 2013 encara no tenim ni solament data de quan seran, de quan es pensen presentar aquests pressupostos.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, presidenta. Apreciado Teixidó...

La presidenta

El mateix temps, eh?, trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Sí –sí, sí. ¿Desde ahora, no? *(Pausa.)* Bien.

Apreciado Teixidó, sabe que yo le tengo un gran aprecio parlamentario y sobre todo le aprecio su rigor y su exactitud, pero en esta ocasión le tengo que desmentir: no hemos tardado dos meses en pedir la dimisión, tardamos una hora; después de las elecciones, pedimos que el señor Artur Mas no fuera presidente de este Gobierno. El tiempo nos ha dado la razón, dos meses después, dado que lo pedimos una hora después de las elecciones.

Simplement recordar una cosa, Teixidó: la razón no entiende de número de diputados.

La presidenta

Senyor Pere Aragonès, el mateix temps.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, presidenta; per al·lusions formulades a Esquerra Republicana. Crec que tots plegats, tots els grups parlamentaris hem d'intentar fer l'esforç que els pressupostos del 2013 siguin el menys dolorosos possible en l'actual situació. Nosaltres hi aportarem tot el nostre capital polític i capital intel·lectual, diguem-ho així. Celebro que avui el Partit Socialista s'ofereixi també a treballar en la mateixa línia, i assegurem tota la col·laboració. I crec que això serà compartit. Ens agradaria que els altres grups de la cambra també ho fessin i poséssim alternatives al costat.

I l'última al·lusió que m'ha fet, concreta, el diputat del Partit Popular. De la mateixa manera que no estaven retinguts al carrer Gènova els pressupostos quan vostès pactaven amb Convergència i Unió, no estan retinguts avui a la seu d'Esquerra, aquests pressupostos, i vostè ho sap perfectament.

Moltes gràcies.

(Antoni Fernández Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó... *(Pausa.)* Sigui breu.

Antoni Fernández Teixidó

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...ja veurà com tindrem un fructífer debat du-

rant aquesta legislatura. A vostè segurament li podran explicar que un dels motius que va aconsellar que nosaltres endarreríssim el primer tràmit de debat –el primer tràmit de debat– i successius respecte al pressupost de què ha fet esment va ser una petició del seu grup parlamentari, perquè estaven vostès a punt de realitzar un congrés. I nosaltres, fixi-s'hi bé, i nosaltres vam entendre aquesta petició.

Senyor Lucena, però serà més fàcil que ens posem d'acord en una altra qüestió. Per què no prioritzem la voluntat d'acord a treballar els pressupostos a les petites qüestions quan ni es diuen? No ha parlat ningú, Lucena, de l'herència rebuda; no en parlem.

La presidenta

Senyor...

Antoni Fernández Teixidó

I senyor Cañas...

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó...

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, es procedeix a la votació. D'acord amb l'article 136.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i que els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem a la votació sobre la convalidació del Decret llei 1/2013.

Comença la votació.

Senyor David Fernàndez?

David Fernàndez i Ramos

En contra, el vot de la Georgina.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies.

El decret ha estat convalidat per 69 vots a favor, 45 en contra i 18 abstencions.

Ateses les manifestacions expressades pels portaveus dels grups parlamentaris, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'investigació sobre la gestió en l'àmbit sanitari i les relacions entre el sector públic sanitari i les empreses (tram. 252-00002/10)

Per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el cinquè, i és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació so-

bre la gestió en l'àmbit sanitari i les relacions entre el sector públic sanitari i les empreses.

Atès que aquesta proposta de resolució ha estat presentada conjuntament per quatre grups parlamentaris, iniciarem el torn d'intervencions pels grups proposants.

En primer lloc, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

(Pausa.)

Ja pot començar, senyor Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. (*Remor de veus.*) Senyores diputades...

La presidenta

Senyors diputats, silenci.

Jordi Terrades i Santacreu

...senyors diputats, ho dèiem ara fa uns mesos en aquest mateix faristol i en la comissió parlamentària, que tres eren les premisses que guiaven l'actuació del Grup Parlamentari Socialista a l'hora de demanar la constitució de la comissió d'investigació amb relació a determinades activitats realitzades en la gestió sanitària del nostre país.

Vull recordar-los que va ser a sol·licitud del Grup Parlamentari Socialista i de l'avui president del nostre grup parlamentari, el senyor Pere Navarro, que es va activar la constitució d'aquesta comissió. I es va activar perquè creiem que la transparència és imprescindible en la prestació d'un servei públic. Si sempre ho ha estat, avui és més necessària que mai, en uns moments de grans dificultat econòmiques, en què se'ns demana més eficiència, es demana més austeritat i que, a més a més, estan comportant greus retallades en els serveis públics, també en l'àmbit sanitari. Transparència, perquè no podem tenir-ho tot permanentment sota sospita.

A Catalunya tenim un bon model sanitari, en qualitat, en equitat, i és des de la transparència que el nostre Grup Parlamentari Socialista creiem que es pot fer una de les millors aportacions justament per preservar el sistema públic en un moment en què des de molts sectors s'està posant en qüestió un model públic de salut.

Aquesta comissió també s'ha de constituir, des del nostre punt de vista, tenint en compte que el model sanitari català és un model de gestió complexa, no?, perquè en la seva governança hi participen diversos actors, però aquesta complexitat no és cap eximent a l'hora de retre comptes dels recursos públics.

També s'ha de constituir, des del nostre punt de vista, perquè enmig de les retallades pressupostàries que hem patit en el passat, però que també ens amenacen en el pressupost d'aquest any i dels a venir, i que posen en tensió els professionals i els usuaris de la sanitat pública catalana, de les mateixes denúncies que

han emergit sobre suposades pràctiques, discutibles, en centres, no en tots, i en àmbits, no en tots, relacionats amb la provisió de serveis públics, els responsables interpellats no han donat, des del nostre punt de vista, explicacions suficients.

I amb independència i amb total respecte als processos judicials oberts i als que han obert altres organismes de control públic, ho torno a reiterar, cal fer un exercici de transparència i d'explicació de la gestió feta. I s'ha de fer en seu parlamentària, perquè és justament aquest Parlament el que li aprova al Govern els recursos pressupostaris destinats a l'àmbit sanitari.

És hora d'aclarir i esvair dubtes i exigir responsabilitats, si fos escaient. Els ciutadans ens interpeilen en un moment en què s'estan demanant sacrificis. Ens interpeilen en el sentit que els recursos que surten dels seus impostos no acabin sent utilitzats dolosament per males pràctiques. Els ciutadans també ens demanen la preservació d'un sistema sanitari públic que garanteixi la universalitat de l'accés a la salut, que garanteixi la qualitat dels serveis ara que s'està posant, ho torno a repetir, en risc aquest model.

Per tant, la nostra actuació, per anar acabant, anirà dirigida a posar de manifest també l'eficiència i l'eficàcia d'un model, el nostre, el català, que en despesa està per sota de la mitjana espanyola i europea.

La comissió també ha de servir per aclarir dubtes sorgits; ha de servir també per analitzar les febleses del sistema, si n'hi han, per donar confiança pública sobre el funcionament dels òrgans de control i per fer propostes de millora dels àmbits de control interns i externs del sistema públic d'actuació.

Que ningú esperi de nosaltres actuacions o intervencions demagògiques; anirem, això sí, al fons dels assumptes d'aquells assumptes que acordem en el pla de treball. I amb això els vull dir que nosaltres no taparem, des del nostre grup parlamentari, ni cap irregularitat ni la justifiarem si és que se n'han produït.

Gràcies, presidenta, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula la il·lustre senyora Eva García, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Eva García i Rodríguez

Molt honorable presidenta, honorables consellers, honorable conseller de Salut, avui, amb tota probabilitat, aquest Parlament constituirà una comissió d'investigació, una altra vegada, per depurar com a mínim responsabilitats de diferents actuacions dutes a terme en la gestió de la nostra sanitat, a Catalunya. Avui tornem a constituir-la perquè Convergència i Unió va decidir carregar-se la legislatura passada i convocar unes eleccions que cap falta feien i on les urnes els van donar l'èxit monumental de menys dotze diputats.

Sigui com sigui, aquesta comissió d'investigació va quedar en via morta i el Partit Popular català hem volgut recuperar-la per depurar responsabilitats a moltes irregularitats comeses en el nostre sistema de salut. Aquesta vegada sembla que serà aprovada per unanimitat. I dic «sembla, per unanimitat» atès que Convergència i Unió fa sis mesos no va voler donar suport a aquesta comissió d'investigació. Sembla que Esquerra Republicana els ha posat aquesta condició. I, per tant, només demanem a Esquerra Republicana ferma, contundència i coherència, i tot allò que varem votar i dir fa sis mesos, que facin ara exactament el mateix.

Fa sis mesos ja varem viure el boicot «sociovergent» que compareguessin la majoria de persones, de responsables del sobrecost en la construcció d'hospitals, de les irregularitats en consorcis de salut, de les adjudicacions de concursos de forma molt sospitosa i de les irregularitats en subcontractacions.

Varem viure un escàndol parlamentari entre Convergència i Unió i el Partit Socialista de Catalunya, tapant-se les vergonyes i evitant i impedit que compareguessin els responsables, com deia, de donar resposta a tot aquest entramat clientelar del tema Innova, del tema del Grup Serhs, de l'Hospital de Sant Pau i també del Consorci de Salut del Maresme i la Selva. Em refereixo, per exemple, a casos com el del senyor Albert Folia, el senyor Xavier Pomés, el senyor Carles Pellicer, el senyor Germà Gordó, avui Conseller de Justícia, la senyora Guadalupe Oliva, el senyor Miquel Vilardell, el senyor Josep Lluís Alay, a totes aquestes persones que haurien hagut de comparèixer, però, com deia, el boicot «sociovergent» ho va impedir.

Nosaltres esperem que aquesta comissió d'investigació, esperem que siguem capaços de transmetre a tots els catalans com ho farem perquè cap vegada més un membre d'un govern es torni a aprofitar de diners públics del nostre sistema de salut en benefici propi.

Esperem, certament, com deia, una actitud del Partit Socialista de Catalunya i de Convergència i Unió que no ens torni a abocar a l'omertà oficial que varem viure en casos com, per exemple, en el del Palau de la Música, que, per cert, està millor gestionat ara que quan el controlaven aquells que el van atracar impunement. No podem permetre ombres de dubte mentre es tanquin quiròfans i metre segueixin incrementant les llistes d'espera.

Hem conegut casos, també, de malversació de fons que parlen de milions d'euros desviats a través de la xarxa sanitària via fundacions, societats anònimes i fins i tot d'hòldings.

El Partit Popular català volem saber quina és la implicació i el coneixement de l'actual Govern, però també de governs anteriors a Catalunya. Sembla evident i conegut per tothom l'intercanvi de càrrecs del sector públic al privat i a la inversa de persones de Convergència i Unió i també del Partit Socialista de Catalunya. I, per tant, també, l'opacitat en contractes milionaris amb empreses proveïdores.

En moments en què es demanen sacrificis a la ciutadania, la qualitat del sistema sanitari no es pot veure malmesa per actuacions irregulars i irresponsables.

Per això, aquesta comissió d'investigació apareix en un moment molt i molt delicat. I els noms de Bagó, Manté, Prat, Crespo, Hospital de Sant Pau, o, com deia, la tan comentada «sociovergència», han ressuscitat en el pitjor moment. Perquè sembla, doncs, que el famós 3 per cent, els casos Millet, Montull, Banca Catalana, Pretòria, Mercuri, ITV, també, desmunten per si mateixos aquella cantarella que Madrid ens roba o Espanya ens roba. Probablement el lladre el tenim a casa i hi ha qui no ho acaba de veure.

En aquesta comissió d'investigació el Partit Popular català volem arribar fins al final de les trames de presumpte corrupció entre gestors de la sanitat catalana socialistes i també convergents.

I volem fer també un últim comentari referit als metges, infermeres i altre personal sanitari de Catalunya. Creiem que mereixen respostes a tots els casos foscos...

La presidenta

Senyora diputada, vagi acabant.

Eva García i Rodríguez

...de la nostra sanitat catalana.

Moltes gràcies, honorable presidenta, honorables consellers.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Dir-li que avui m'estreno aquí com a diputat, que és un honor per mi, i demanar la màxima benevolència si no sóc tan encertat com desitjaria. En tot cas, com que ningú ho ha fet, recordar que avui és dimecres de cendra, i en l'entorn cristià això és un dia per mostrar penediment i per fer actes de contrició, i, per tant, crec que és un dia idoni perquè alguns considerem que dels resultats d'aquesta comissió segurament algunes persones haurien d'acabar mostrant penediment i fer algun acte de contrició.

El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida va donar suport fa sis mesos, de la legislatura passada –va donar-hi suport–, a la creació d'una comissió d'investigació molt semblant a la que avui acabarem d'aprovar, ho espero. Hi havia en aquell moment tres objectius, que avui es repeteixen. El primer objectiu era esbrinar què havia passat, què havia passat en tots els casos de presumptes irregularitats i denúncies de presumpta corrupció que afecten diverses institucions sanitàries del nostre país, i, a més a més, delimitar clarament quines responsabilitats, de qualsevol tipus, se'n poguessin derivar.

Però el segon objectiu que nosaltres posàvem era delimitar, si és que s'havien produït irregularitats, per què s'havien produït aquestes irregularitats, on havia fa-

llat el nostre sistema perquè permetés que s'haguessin produït aquestes irregularitats.

I, en tercer lloc, proposar les actuacions de futur –proposar les actuacions de futur–: les mesures necessàries per assegurar que això no tornés a passar. És a dir, per garantir a la ciutadania que hi ha la màxima transparència en els recursos públics que es destinen a un servei tan essencial i tan sensible com és la salut.

És a dir, entenem que calia saber què havia passat, per què havia passat i com ho hauríem d'evitar en el futur. Avui el nostre grup torna a demanar la creació d'una comissió d'investigació amb els mateixos objectius, però ara amb més necessitat que mai, perquè segueixen passant coses, fruit d'una escandalosa opacitat i d'una increïble manca de transparència en la gestió de les contractacions i dels diners que s'hi mouen.

Mirin, no escarmentem: la setmana passada el magistrat del Jutjat d'Instrucció número 22 de Barcelona va imputar sis directius de l'Hospital de Sant Pau per suposada malversació de fons. Un altre exemple d'opacitat és el que estàvem discutint... –encara que no tingui res a veure amb la comissió–, el que estàvem discutint sobre el famós informe de Price Waterhouse.

Ara ja no volem saber només què ha passat, volem saber què està passant. La ciutadania vol saber –i té dret a saber-ho– què està passant amb la seva sanitat; és a dir, amb els seus drets. Volen saber si hi ha filibusters que es dediquen a fer-ne negoci, o si simplement hi ha ineptes que estan arruïnant un bé públic, o si és que no passa res –o si és que no passa res. Però, si no passa res, no els demanem, als ciutadans, un acte de fe. Aquesta ha de ser una comissió política, que ha de tenir resultats polítics, al marge de les responsabilitats jurídiques o penals que se'n poguessin derivar, que han de ser tractades en un altre moment i en un altre àmbit. Però els resultats polítics vol dir resultats útils per al conjunt de la ciutadania; útils quant a transparència, útils quant a informació i útils quant a mesures proposades.

Encetem una segona oportunitat, però aquesta vegada ningú no ens perdonarà que no arribem a fons, ningú. Tothom sap que no estem posant en qüestió el nostre model sanitari. Tothom sap que la nostra sanitat funciona; però: funcionava abans que el senyor conseller comencés a esporgar-la. Però tothom sospita que hi ha hagut irregularitats greus en la gestió dels recursos públics destinats a la sanitat mentre es retallaven salaris, mentre s'incrementaven les llistes d'espera, mentre es tancaven CAP i es deia que no hi havia diners per fer-la funcionar. La combinació d'aquestes dues constatacions és explosiva per a la nostra ciutadania perquè seria absolutament injusta si fos així.

I acabo. Només ens queden dues opcions si volem mantenir la credibilitat de la nostra feina davant l'allau de sospites que s'abraonen damunt les nostres institucions, totes les nostres institucions, per desgràcia: o arribar a fons i evitar qualsevol dubte, o arribar a fons i assenyalar culpes i culpables.

I dic això perquè de la lectura de les dues sessions realitzades de l'anterior comissió se'n desprèn que deter-

minats grups d'aquest Parlament van ser contraris a la compareixença de determinades persones que alguns proposàvem i van ser contraris a l'accés a determinada informació que demanàvem. En aquesta segona volta les condicions han canviat, i tothom quedarà retratat.

Demanem, per tant, a tothom la màxima voluntat de transparència i no posar cap límit a la demanda d'informació que pugui estar relacionada amb els fets que estarem investigant. La política, les nostres institucions polítiques, estan al límit de la seva credibilitat, i no ens podem permetre més gestos que siguin només escenogràfics.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Señora presidenta... *Consellers*, señoras y señores diputados, nuestro grupo ha dado soporte a esta comisión, ya lo dio en la anterior legislatura. En la anterior legislatura era ya necesario e imprescindible, pero ahora lo es más que nunca. No se están resolviendo los problemas que entonces se planteaban, sino que, desde nuestro punto de vista, se han ido agravando.

La situación de cara a la ciudadanía hoy en día es insostenible. Señor *conseller*, ya lo comentamos la semana pasada en la comisión. Por un lado, los ciudadanos se encuentran con recortes, con cierres de centros de asistencia, con menos horarios de quirófano; los trabajadores de la sanidad también con recortes en sus condiciones. Nos encontramos también con que se intenta recaudar más vía euro por receta, vía copago. Y por otro lado, en el otro lado de la balanza, una serie de escándalos que afectan a este mismo ámbito sanitario. Han salido aquí, son el objeto de la comisión: Sant Pau, Consorci de Salut del Maresme i la Selva, Innova... Una serie de escándalos que tienen unas características en común: por un lado, la utilización irregular de fondos públicos, y, por otro lado, la falta de claridad, la confusión entre la gestión de lo público con intereses privados de determinadas personas y determinadas empresas.

Este marco lo que nos presenta es que a los ciudadanos, por un lado, les estamos diciendo que tienen que hacer sacrificios porque no hay recursos suficientes para dar, para seguir dando los mismos servicios que se estaban dando, estamos pidiendo sacrificios a los profesionales de la salud, y, por otro lado... –pidiendo sacrificios por falta de recursos–, y, por otro lado, parece que hay unas vías de agua, unas grietas en el sistema por donde esos recursos se escapan. Y aparte, la sospecha de que al otro lado de estas grietas puede haber gente recogiendo estos recursos y metiéndoselos en el bolsillo.

Estas dudas tienen que disiparse y esta comisión hoy en día es imprescindible para eso. Primero, para poner luz sobre todos estos asuntos, para clarificar qué

está pasando; segundo, y en su caso, para determinar las responsabilidades que pueda haber, en primer lugar, responsabilidades políticas y en caso de que se determinaran otras llevarlas a las instancias que fueran pertinentes, y, en tercer lugar, y en el lado constructivo, creemos que también para aportar, para sugerir aquellas medidas que puedan ser necesarias para que no se vuelva a repetir toda esta serie de asuntos turbios.

En este marco nos felicitamos que esta comisión vaya a tener lugar, de que se vaya a aprobar su constitución, pero por otro lado también queremos hacer especial referencia a la necesidad de que todos los partidos nos comprometamos para trabajar realmente por el esclarecimiento de todos estos asuntos.

No podemos dar ante la opinión pública, ante los ciudadanos, la imagen, la razón a aquellos que dicen que estas comisiones no sirven para nada o que aquí lo único a que vienen los partidos es a taparse sus vergüenzas y no hay un interés realmente esclarecedor. Tenemos que trabajar para esclarecer los asuntos, para dar luz y para convencer a los ciudadanos de que esta cámara cumple con su compromiso con ellos.

Se ha hablado esta mañana en la sesión de control, el *molt honorable president* de la Generalitat parlava de la rotura de confiança entre los ciudadanos y las instituciones. Pues bien, está en nuestra responsabilidad suturar esa rotura de confianza investigando a fondo, no tapando la crítica, sino llegando al fondo de todos estos casos.

En la anterior comisión, la que se abrió en la anterior legislatura, hubo actitudes que da la sensación de que no fueron en esa vía. Y voy a poner, ya se han comentado algunas, pero solamente voy a poner dos ejemplos. Este grupo parlamentario, Ciudadanos, solicitó la comparecencia, entre otras muchas, de dos personas: el señor José Ignacio Cuervo y la señora Mercè Cruells. Fueron solicitadas por nuestro grupo y fueron denegadas por votación del Partido Socialista y de Convergencia. Bien. Estas dos personas fueron, la semana pasada, noticia por ser imputadas por el cobro de sueldos de forma irregular en el caso del Hospital de Sant Pau. Esta actitud es la que no se puede repetir. No podemos llegar a esta comisión con actitudes obstruccionistas, sino con la finalidad de poner luz sobre todos estos asuntos que entristecen a la ciudadanía.

En nuestro caso nuestro partido se compromete, y nuestro grupo parlamentario se compromete a trabajar por ello, a trabajar para llegar hasta el fondo, para esclarecer estos asuntos, para pedir las responsabilidades que en su caso sean necesarias, y también para aportar en el lado constructivo aquellos mecanismos que hagan que no se puedan repetir estas situaciones.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, per posicionar-se sobre aquesta proposta, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia, de nou. Bé. No ens alegra, en absolut, estar presents en la constitució d'aquesta comissió; no ens alegra perquè no hauria d'existir; no ens alegra, però lamentablement és una necessitat urgent –i així ho vam dir en campanya i així intentarem que sigui la nostra tasca en aquest Parlament– posar llums i taquígrafs a la corrupció i a les vinculacions fraudulentament entre l'empresa privada i el sector públic en aquest país.

Si hi ha alguna partida pressupostària especialment suculenta per a les empreses privades i per al capital financer, aquesta és la sanitat catalana, que és la major partida pressupostària que té aquesta Generalitat.

És una comissió que, com diu el seu títol, mirarà d'esclarir –i així voldrem que ho faci fins al final– les relacions no rigoroses, per dir-ho d'alguna manera, les relacions fraudulentament entre el sector privat i el públic.

Miri, ho vam intentar amb el coneixement que teníem des dels ajuntaments només, i amb el coneixement que teníem des de fora d'aquesta cambra, i sense poder accedir als documents i als comptes de la Generalitat amb l'autoritat que ho podem fer ara. Ho vam intentar dibuixar en un petit quadre que ens venia petit, perquè no ens hi cabia tot: totes les relacions i les vinculacions, els interessos creuats entre les empreses privades, entre el capital financer, entre els partits polítics, el sector públic de la sanitat i els *think tanks* i fundacions dels partits polítics. Ens va quedar petit el full i segurament encara hauríem de continuar.

Hi va haver un regidor d'un ajuntament que fa un any li va entregar una revista –justament aquesta que tinc a les mans–, que era una investigació que segurament tindrà alguns errors o algunes imperfeccions per la impossibilitat de poder accedir a tots els documents autoritzats i a tots els comptes autoritzats, però en la qual ja s'anunciava, també, que ben aviat hi hauria quatre persones que serien notícia. D'això fa un any, i, efectivament, aquestes quatre persones han estat notícia: Ramon Bagó, que està investigat per l'Oficina Antifrau; Xavier Crespo, ja imputat, i Josep Prat i Carles Manté que han de declarar la setmana que ve.

Bé. En tot cas, nosaltres participarem amb interès d'aquesta comissió, però ho farem per posar en clar totes les implicacions, no només les de l'actual Govern i no només les que han sortit a la premsa; i també, a més a més, preguntarem pels criteris ètics que haurien de guiar la relació, tan complicada i que ens porta a tants escàndols, entre la sanitat pública i el sector privat.

I aquí també volem..., i les reprovarem, actituds comparatides per tots els partits polítics que, per exemple, no van tenir, diguéssim, cap consideració a l'hora de nomenar també director general de l'Ajuntament de Reus i d'Innova, Josep Prat, i, alhora, considerar-lo conseller en afers sanitaris de la Generalitat de Catalunya, quan alhora era, a més a més, president de la patronal dels hospitals privats, i quan a més..., o sigui, amb tota aquesta acumulació de càrrecs entre sector públic i privat era obvi –i és obvi– que no es pot permetre, perquè implica i condueix, indueix forçosament a canviar els interessos privats i personals pels interessos públics, i viceversa.

Per tant, la CUP lamenta profundament que s'hagin de crear aquestes comissions; se n'alegra, però que, si es creen, siguin per començar a esclarir de forma contundent i clara tots i cadascun dels racons foscos que amaguen aquesta relació entre empresa privada i sector públic.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Tal com vam fer la passada legislatura, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, donarem suport a la Comissió d'Investigació sobre la Gestió en l'Àmbit Sanitari i les Relacions entre el Sector Públic Sanitari i les Empreses, sense cap reserva ni cap limitació.

Volem deixar ben clar que no ens sumem a aquesta aprovació per voler aprofitar la mala situació del país per fer política espectacle. No podem permetre que es frivolitzi ni amb la crisi ni amb la corrupció. La ciutadania d'aquest país no entén que se'ls reclamin esforços en pro de la sostenibilitat del sistema mentre sorgeixen casos com els que ens ocupen.

Per això donarem suport a aquesta comissió, perquè només amb més democràcia podem combatre els elements que posen en entredit el nostre sistema. Els afers públics han de ser això, públics; però perquè puguin ser públics han de ser transparents, perquè la transparència va lligada amb la democràcia.

Com ja hem dit, no pretenem que aquesta comissió es converteixi en un espai per fer demagògia ni retrets entre diferents formacions polítiques. Som aquí per treballar, per abordar una qüestió rere l'altra per tal d'aclarir què ha passat fins ara amb la gestió de la sanitat a Catalunya. Som aquí per esbrinar si la relació entre empreses i sector públic ha estat al marge de la legalitat, si la contractació amb el sector públic s'ha dut a terme sense la transparència requerida. Som aquí per arribar al fons de la qüestió.

També esperem que tots els grups parlamentaris posin les mateixes ganes de treballar que nosaltres. Tocarem molts temes en aquesta comissió, tots els citats pels proposants, i esperem que no en surtin més.

I per a què ha de servir tota la feina que farem en aquesta comissió? Que ens serveixi per extreure'n conclusions, conclusions que permetin millorar el sistema de salut de Catalunya, perquè, ho repeteixo, no estem aquí per ser jutges ni jutgesses, ni per fer judicis paral·lels. Ara bé, sí que exigirem el rendiment de comptes necessari.

L'objectiu de la comissió no és altre que posar llum a una situació que ha estat i és encara fosca, brutalment opaca, embrutada per suposats amiguismes i enriquiments personals i de certes empreses.

Si això ha estat possible, si hi ha aquests dubtes, és perquè cal millorar els mecanismes de control i les eines polítiques que ja tenim. Si no fos així, no seríem aquí, davant de l'evidència del fracàs general en aquest control. Per això, no només cal esbrinar què ha passat, sinó que hem d'arribar a saber per què ha passat, per quina escletxa d'aquest sistema s'han pogut cometre aquestes irregularitats. Per nosaltres, la veritable feina serà treballar sobre aquestes escletxes i aquesta comissió d'investigació és una eina perfecta per detectar les pràctiques allunyades de l'interès general i públic.

Volem estar a la comissió per trobar solucions i tancar aquestes escletxes que debiliten el nostre sistema i la nostra credibilitat democràtica.

Ens trobem ara davant d'un moment històric; podrem decidir el nostre futur com a país, com a poble, una oportunitat per repensar el nostre sistema, una oportunitat per corregir errors. Per això ens hem d'abastir d'un gran teixit que enforteixi la nostra democràcia.

En resum, hi votarem a favor perquè la transparència és imprescindible en la prestació d'un servei públic que pretengui garantir els nostres drets. Creiem fermament que hem de fer política d'una altra manera, i ha de servir perquè en un futur tot sigui tan clar que no calgui ni demanar la creació d'una comissió d'investigació.

El nostre nou estat no el podem ni el volem basar en uns fonaments de fang. Per tant, Esquerra Republicana estem a favor de la creació d'aquesta comissió sense límits i fins al final, amb la coherència que sempre hem demostrat.

També estem a favor d'aprovar aquesta comissió sense reserves per tractar-ho absolutament tot. Aprofitarem aquesta comissió pensant en el futur, perquè l'esforç valgui la pena.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta, honorables consellers, diputats i diputades, en primer lloc, i en primer lloc i perquè no en quedi cap dubte, i perquè no es doni peu a confusions, m'agradaria deixar ben clar un seguit d'aspectes.

Primer. No és una comissió per investigar el Govern de la Generalitat, que ningú es confongui.

Ha de ser una comissió per investigar i analitzar actuacions que, en tot cas, s'haurien produït en el si d'organismes autònoms, organismes autònoms municipals o bé empreses o consorcis que tenen vinculació o tutela municipal, que quedi clar.

I tercer. Sense ànim de furgar, però sí de recordar-ho i de tenir-ho tots present. Estaríem parlant de fets ocorreguts amb responsabilitats polítiques no precisament

de l'actual Govern com tampoc del partit que li dona suport. I crec que convé dir-ho clar, això.

Fets aquests apunts i aquests aclariments, si vostès volen, el Grup de Convergència i Unió creiem en un model propi català i defensem un model sanitari públic, un model basat en els valors i principis de la universalitat, de la qualitat, de l'equitat, de la sostenibilitat i de la participació i de la transparència.

Catalunya compta amb un sistema sanitari d'excel·lència, un model d'èxit, i preservar-lo i protegir-lo i millorar-lo és una tasca que hem de fer tots junts.

El nostre sistema de salut és un pilar bàsic de la cohesió i de l'estat del benestar del nostre país, i que tots l'hem de defensar, per damunt dels interessos particulars o dels interessos de partit.

Crec que tots, amb més o menys matisos, compartim aquestes idees. Per tant, no tinc cap dubte que és més fort el que ens uneix que no pas el que ens separa.

I precisament per això nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, estem pel sí i pensem que la comissió és l'oportunitat, que la comissió és l'excel·lent oportunitat de fer un pas endavant en regeneració i en transparència; més transparència, perquè és la nostra obligació i perquè és el que els catalans i les catalanes ens demanen, perquè és una demanda social a la qual tots hem de donar resposta i perquè aquest és el camí per generar més seguretat i més confiança dels ciutadans envers el sistema de salut.

Al nostre entendre, la comissió ha d'esdevenir una eina que tingui els següents objectius, les següents finalitats: millorar els mecanismes de gestió pública del model sanitari català; ser una eina per millorar la transparència, i una eina per generar confiança i per tal de generar la total seguretat dels catalans i les catalanes en el sistema de sanitat públic del nostre país.

Si el que volem és que la gent vegi la sanitat pública catalana com un referent de qualitat de vida i de benestar, com una conquesta social i com un orgull de país, el que hem de fer és treballar tots junts per millorar-la, per ampliar-la i per fer-la més eficient.

Si el que volem és tenir cura d'un dels pilars fonamentals del nostre estat del benestar, el que hem de fer és adoptar una actitud proactiva, de generar confiança i de generar i fer de rendiment de comptes.

Per això penso que, arribats a aquest punt, cal que tots plegats fem una reflexió. Aquesta comissió no pot ser un poti-poti o un pim-pam-pum, no pot ser; no pot acabar convertint-se en un espai de retrets ni en un espai d'utilitzar el model sanitari com una eina llancívola.

Són aquestes unes reflexions que és bo que ens fem d'entrada, abans que arrenquin els treballs de la comissió, perquè en política no tot s'hi val. I no tot s'hi val per respecte a la ciutadania. I no tot s'hi val per respecte als milers i milers de professionals de la sanitat pública del nostre país que tant treballen cada dia per millorar-la. I no tot s'hi val perquè, recordem-ho, davant les males pràctiques o suposats abusos del sistema, és a la justícia a qui pertoca actuar.

I és per tot això que, més que mai, si m'ho permeten, més que en cap altra comissió d'investigació, demanaríem una actitud positiva, sense prejudicis –sense prejudicis–, una actitud positiva perquè serveixi perquè entre tots enfortim el sistema, perquè el fem més transparent i ens permeti augmentar la seguretat i la confiança dels ciutadans en el sistema de salut del nostre país.

La situació que travessa el nostre país reclama que anem per feina i que invertim el temps en activitats prioritàries. I entenem que, en aquests moments, aquesta època complicada i complexa que travessa el nostre país reclama responsabilitat i seny, i la darrera cosa que necessita és convertir un dels tresors més preuats d'un país en una arma política, i sobretot fer-ho amb un objectiu de millorar el sistema, de generar confiança en el sistema.

El Govern ja ha incorporat i incorpora –i ho van poder veure així en la compareixença del conseller– més i més mecanismes de participació i de transparència dins de tots els nivells i dins dels àmbits del sistema sanitari.

Fer alguna cosa que no vagi en aquesta línia de participació i de transparència...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Batet i Canadell

...en pro de la millora i de la confiança –acabo, senyora presidenta– voldria dir que no estem complint amb la nostra responsabilitat.

Acabo ja. És per això que emplacem tots els partits a ser capaços de treballar amb voluntat ferma de consens, a treballar per establir mecanismes d'un major control i major transparència, i a trobar fórmules per arribar a acords pràctics, a ser reals, per poder-los implantar de manera immediata i que permetin obtenir resultats.

Senyores i senyors diputats, tenim el repte i tenim l'oportunitat i el deure i la responsabilitat que la comissió d'investigació assoleixi un nivell d'acord ampliíssim, perquè d'aquesta manera reflectirem que hauré fet bé la feina.

I, per tant, per acabar, nosaltres estem pel sí, i hi participarem amb l'esperit i amb els objectius que acabem d'exposar, i, com sempre, amb la voluntat de sumar i de fer pinya.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Un cop acabat el debat, passarem ara a la votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la gestió en l'àmbit sanitari i les relacions entre el sector públic sanitari i les empreses.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.)

Ha estat aprovada per 130 vots a favor.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi de la seguretat viària (tram. 252-00005/10)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi de la seguretat viària.

Atès que aquesta proposta va ser aprovada unànimement per tots els grups parlamentaris en junta de portaveus, els proposo que sigui aprovada per assentiment, si no hi ha cap objecció.

Es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queda aprovada la creació d'una comissió d'estudi de la seguretat viària.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la política econòmica i els objectius de dèficit públic (tram. 300-00004/10)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica i els objectius de dèficit públic, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Abans de donar-li la paraula, senyor Aragonès, cal comunicar als membres del Parlament que, atesa la sol·licitud presentada, d'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, els proposo l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària de tal manera que el debat del punt número 12, que és la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació, es pugui substanciar a continuació d'aquest punt número 7. Cap problema? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, senyor Aragonès, té la paraula.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, honorable conseller d'Economia, l'objectiu de la interpel·lació que avui formula el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya tracta d'alguns aspectes generals de la política econòmica que creiem que ha

de dur a terme el Govern, sobretot en aquest any 2013, i singularment de l'objectiu de dèficit per als pressupostos d'enguany, que té una importància cabdal en la configuració dels comptes públics per als propers mesos i per la seva repercussió en el que és la prestació dels serveis de l'estat del benestar a Catalunya.

Convé, abans d'entrar en matèria més concreta, fer un repàs petit per saber quina és la situació en què ens trobem i en què s'hauran de fer els comptes de la Generalitat de l'any 2013.

La crisi econòmica que patim impacta sobre la Generalitat de Catalunya en moltes formes. Evidentment, sobre els serveis que presta; n'ha de prestar més i els ha de prestar de la manera més eficient. Però també impacta sobre les finances públiques, cosa que provoca més dificultats a l'hora de la recaptació, més dificultats a l'hora d'accedir també a l'endeutament. I també rep els impactes d'algunes de les decisions que han pres altres administracions també per fer front als seus problemes de finances públiques, alguns dels quals, aquests impactes, afecten negativament les finances de la Generalitat.

Davant d'aquesta situació podem fer bastantes coses, però evidentment l'àmbit de decisió d'aquest Parlament és un àmbit limitat, encara massa limitat. Per això no ens cansarem de dir que també per això, perquè també volem decidir sobre el màxim que puguem de la política econòmica, aquella que no tinguem compartida amb Europa, també per això, som independentistes. Amb Europa es comparteix la política monetària, que ens agradaria que fos diferent, des del nostre punt de vista, d'Esquerra Republicana de Catalunya. En matèria tributària, tenim els impostos més grans, que són sobre les societats, sobre renda i sobre consum, l'IVA, que no els determina la Generalitat, no els recapta la Generalitat, i en només en el cas de l'impost sobre la renda pot tenir una incidència molt limitada. I en l'àmbit de l'endeutament també tenim dificultats, sobretot pel fet que no som nosaltres els que recaptem la major part dels impostos que configuren els ingressos del nostre pressupost.

També estem en un marc d'unes polítiques de la Unió Europea de consolidació fiscal que a Esquerra Republicana no ens agraden. Entenem que haurien de tenir un ritme molt més lent del que s'exigeix i que haurien de tenir instruments de col·laboració molt més intensos dels que hi han. Un cas d'aquests instruments seria el cas dels eurobons, per exemple. Però s'han fet altres mecanismes.

L'objectiu, doncs, per a aquest any 2013, quant als números de la Generalitat, serà reduir tot el que puguem les retallades, perquè entenem que en una administració com la Generalitat, que presta els serveis d'educació, de salut, de protecció social, de seguretat pública, qualsevol retallada que es faci té el risc d'afectar l'estat del benestar, i sobretot amb la intensitat amb què es planteja. Per tant, hem d'intentar aprofitar al màxim el marge que tenim i hem d'intentar influir al màxim sobre el marge que no tenim.

En els pressupostos del 2013 creiem que hi han dos aspectes que parteixen de base, que configuren una mi-

ca quin en serà el marc. Dos dies després de les eleccions del 25 de novembre, el que avui és el conseller de Presidència va anunciar que l'ajust seria de 4.000 milions. Val a dir que és una dada que hauria estat interessant, segurament, tenir-la abans de les eleccions, sobretot per als debats de política econòmica i la possible orientació del vot que haurien suposat. Però en tot cas és el que tenim. Si no es fa res, si no s'actua, només en estricta aplicació de tècnica comptable hauríem de fer un ajust de 4.000 milions sense intervenir-hi políticament. Precisament per això Esquerra Republicana intentem al màxim fer servir la nostra capacitat d'influència i intervenció per poder reduir aquests 4.000 milions d'ajust tot el que puguem.

Després també tenim, en aquest trànsit de les darres setmanes, l'anunci sobre quin ha estat el dèficit del 2012. El conseller va fer una roda de premsa després d'un consell executiu en què va donar una xifra. Va dir que era una xifra que en tot cas s'havia d'acabar d'ajustar. Han aparegut en altres mitjans de comunicació xifres diferents. Parlàvem d'un 2,3; s'ha posat sobre la taula que podria ser una xifra de l'1,8, de l'1,9; el ministre Montoro també ha qüestionat una mica aquest ball de xifres, i ens va dir que..., fos una qüestió que expliqués en detall avui el conseller en la seva resposta en aquesta primera intervenció de la interpellació.

De cara als pressupostos del 2013 hi ha tres elements fonamentals, que són amb els que creiem que hem de modular, sobre els quals tenim capacitat d'influència per poder fer que aquests pressupostos siguin, a causa del context econòmic i en l'actual situació financera de la Generalitat, el menys dolents possibles.

Per una banda, la qüestió d'ingressos. I nosaltres aquí podem moure algunes coses. Algunes no les podem moure, com a mínim amb caràcter immediat, com és el dèficit fiscal. Però sí que tenim alguns aspectes que podem moure, i per tant aquí es desplega tota una línia de nova fiscalitat que forma part de l'acord de base parlamentària i que forma part dels intents de reduir al màxim... Tot allò que ingresem en forma de fiscalitat seran retallades que haurem de fer de menys. Evidentment, ha de ser una fiscalitat que no afecti els qui patiran les retallades si no la tenim. Per tant, això també és important, no? Però en tot cas aquesta és una línia, un marge, que hem d'esgotar fins al final.

També ens hem trobat aquí el boicot de l'Estat a moltes de les mesures d'ingressos tributaris nous que podia generar la mateixa Generalitat, no? Per tant, també aquesta és una qüestió que ens preocupa, a la qual hem de fer front, aquest boicot de l'Estat a aquest espai de marge per a ingressos que tenim.

L'altre gran espai que hem de treballar és l'àmbit de les despeses. I aquí tenim dificultats, perquè ja s'ha fet molta reducció de la despesa. I, per tant, la repercussió o l'impacte positiu que pugui tenir cada unitat més, diguem-ho així, d'eficiència que intentem buscar és molt menor, no? Diguem-ho així. En termes econòmics diríem que a mesura que avança el temps i l'actual situació de crisi econòmica la utilitat marginal de la reducció de despesa és absolutament decreixent i cada vegada costa..., trobar-nos més, no?

Però sí que hi han actuacions d'altres administracions que tenen un impacte. I un impacte és, per exemple, l'augment de l'IVA, la repercussió que ha tingut sobre les finances de la Generalitat el darrer any, que són diners que s'han hagut de treure de polítiques socials o diners que han anat carregats amb més dèficit. La reducció de les transferències finalistes per a determinades polítiques. Un cas clamorós és el de polítiques d'ocupació, en què fa uns mesos es denunciava aquest retard. O els impagaments derivats de la disposició addicional tercera. Per tant, en l'àmbit de despeses, més enllà de les eficiències que puguem buscar, sense alterar el que són els serveis públics, hi ha marge. Però, evidentment, el que hem de fer és plantar cara a l'Estat, que ens genera noves despeses i al passar-nos menys diners encara fa que hi hagin despeses que s'hagin de passar de polítiques socials a cobrir allò que deixa buit l'Estat.

L'àmbit de l'endeutament. Aquest és l'àmbit, per nosaltres, fonamental. Perquè avui és l'Estat espanyol qui pot accedir als mercats financers. Hi pot accedir per una qüestió òbvia, i és perquè és qui recapta els nostres impostos. Perquè en un moment de profunda crisi a cap director d'una entitat financera li passarà pel cap prestar diners a un jove que es vol comprar una motocicleta i que viu de la paga setmanal del seu pare. Probablement el que li dirà és: «Que vingui el teu pare, i acordem en tot cas els termes de crèdit amb ell i ja t'arreglaràs.» Doncs a la Generalitat li passa el mateix. La Generalitat no recapta aquests diners, i, per tant, qui recapta en nom seu, qui recapta els diners dels seus ciutadans i les seves empreses, és qui s'ha d'endeutar i és després qui ho acorda amb nosaltres, en uns termes molt desfavorables cap a nosaltres. I si l'Estat ho pot fer també és perquè la Unió Europea li dona cobertura amb diferents instruments que ha creat, que són insuficients, però en tot cas amb diferents instruments que tenim.

El repartiment d'aquest límit d'endeutament que ens han marcat per a l'any 2013 és del 0,7 per cent del producte interior brut. I aquesta és una batalla que hem de prendre i en la qual aquest Parlament hauria d'actuar amb la màxima unanimitat possible, perquè cada 0,1 per cent que elevem d'aquest límit de dèficit seran 200 milions d'euros menys que haurem de retallar. Per tant, no és una qüestió banal, no és una qüestió de política de foc d'encenalls, sinó que té conseqüències directes. Cada 0,1 per cent d'aquest límit d'endeutament que aconseguim elevar tindrà conseqüències directes sobre el pressupost, no? I, per tant, aquesta és una qüestió que per nosaltres és fonamental.

Aleshores, de cara al que ens agradaria que fos la seva resposta en aquesta interpellació ens agradaria formular-li diverses preguntes.

La primera és sobre aquest requeriment que es va anunciar després del Consell Executiu perquè el Govern considera que el Govern espanyol incompleix la seva pròpia Llei d'estabilitat pressupostària. Ens agradaria que ens donés més detalls d'aquest requeriment que s'ha enviat.

Ens agradaria també que ens detallessin quines actuacions s'han dut a terme i es pensen dur a terme en

l'àmbit del boicot de l'Estat als nous ingressos de la Generalitat, o vells ingressos de la Generalitat, que es veuen boicotejats per l'actuació de l'Estat.

Quines actuacions es pensen fer en l'àmbit d'aquelles despeses que ens genera l'activitat de l'Estat, o bé les decisions polítiques o la manca de decisions polítiques de l'Estat, sobre la Generalitat.

I acabo també demanant que ens detallin quines actuacions...

La presidenta

Vagi acabant...

Pere Aragonès i Garcia

...acabo presidenta, es pensen fer per elevar aquest objectiu del 0,7 per cent del PIB de dèficit per a l'any 2013 a un objectiu molt més elevat que sigui corresponent a la despesa que fem per part de la Generalitat de Catalunya sobre el conjunt de despesa pública de l'Estat.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats..., senyor Aragonès, moltes gràcies per treure aquest tema i per parlar d'aquest tema.

Dues coses preliminars sobre les que ha esmentat. Una, la xifra d'ajust d'aquest any, els 4.000 milions, no són difícils de calcular, eh? Diguem que és mirar-s'ho una mica i qualsevol els pot calcular. Fins i tot abans d'unes eleccions, eh? I, segon, disculpi'm que no entri en el que vostè n'ha dit el «ball de xifres». Nosaltres vam anunciar una xifra que era la xifra que estimàvem en aquell moment amb la informació encara no completa, i ja vàrem dir que la xifra final podia variar. Crec que variarà, però no vull anar més enllà, perquè si hi anés l'únic que faria seria crear confusió. Per tant, esperem que la cosa estigui ben definida.

Efectivament, les finances de la Generalitat passen per una situació d'ofec. I un pot anar ofegat per dues raons. Una, pot anar ofegat perquè neda, i neda bé, en un mar molt revolt. Hi ha quelcom d'això si pensem que el mar és Europa i la crisi econòmica. I una altra, un pot anar ofegat perquè hi hagin un parell de mans que «apreten» el coll. I d'això també n'hi ha, i ara més aviat parlaré de la segona circumstància, encara que també parlaré de la primera.

Anem ofegats, ja ho deia, en part... Els dic cinc o sis raons que tenen a veure fonamentalment amb ingressos. Una, el model de finançament no dóna el que es podia esperar, fins i tot tenint en compte la, diguem-ne, davallada econòmica. La quantitat de diners que rebem pel model de finançament el 2013 és lleu-

gerament –lleugerament– un 1 per cent, un 1 i mig per cent, inferior a la de l'any passat, inclús tenint en compte que, aquesta vegada sí, evidentment, rebem el Fons de competitivitat. Fins i tot amb el Fons de competitivitat. Pot fer la sensació, veient les xifres, que és igual, però aquest 1 per cent de diferència és l'impost sobre hidrocarburs, que abans era un impost cedit i ara ha passat a ser part del model de finançament per prescripcions europees.

En segon lloc, perquè el Govern central ni fa ni deixa fer. I, més que posar-los tota la llista, ja saben vostès què ha passat amb els recursos d'inconstitucionalitat per a mesures generadores d'ingressos. Tampoc comparteix ingressos, com per exemple els que són derivats del que se n'ha dit «amnistia fiscal», o dels augments de l'IVA –aquests segons, de fet, ens costen diners.

No parlaré de les penalitzacions per retards inevitables –donats els retards a posar en funcionament el FLA, el Fons de liquiditat autonòmica– en el pagament de la seguretat social. O podria parlar d'infraestructures i de l'addicional tercera, o de fons finalistes... Ja ho ha esmentat el senyor Aragonès.

Però ara em concentraré en els objectius de dèficit, perquè, evidentment, fa una diferència fonamental si l'objectiu de dèficit per a l'any 2013 és el que en aquests moments està prescrit –que és el 0,7 per a Catalunya, el 4,5 per al global espanyol–, o si un i altre objectiu de dèficit es relaxen.

Primera pregunta: es relaxarà, l'objectiu espanyol? Contesta: molt probablement. Molts ho donen per segur, jo no dono res per segur, però les coses semblen apuntar en aquesta direcció. No només perquè és el que és lògic i és el que és racional –és el que tocaria fer per no autoimpulsar-nos, Europa, cap a un major perill de recessió–, sinó també perquè aquests són missatges que s'estan rebent. Les institucions internacionals –en particular, el Fons Monetari Internacional– estan empenyent Europa a anar en aquesta direcció; el Parlament Europeu també s'ha manifestat; la Comissió sembla que està en aquesta línia. Suposo que el nucli alemany hi és més reticent, però aviat –de fet, la setmana que ve– haurem de saber alguna cosa, i jo seria optimista.

Fins i tot, si pensen en les declaracions ahir del senyor Draghi –les declaracions dels presidents dels bancs centrals s'han de llegir amb molta atenció–, si les llegeixen amb atenció, encara que el titular que semblen induir és «Draghi reafirma la necessitat d'austeritat», si ho llegeixen veuran que diu que cal un pla d'ajust que funcioni –o alguna cosa així– «a mitjà termini». Aquí, en el que cal posar l'èmfasi és «a mitjà termini». Això no ho diu perquè sí. Això ho diu perquè vol dir que està pensant en funció d'uns quants anys i que, per tant, segurament està començant a preparar el terreny per dir: «Sí, austeritat, però podeu tenir més període.» O sigui que això avança en la direcció apropiada.

I nosaltres també hem fet això. El senyor Herrera m'ho ha demanat moltes vegades, i nosaltres hem fet saber a Europa, amb una carta al comissari Rehn, que estem a favor de qualsevol suggeriment a Europa que es relaxi l'objectiu espanyol.

Però evidentment ens hem de preocupar, perquè l'última vegada que es va relaxar l'objectiu espanyol Espanya el va transmetre a les comunitats autònomes i a Catalunya d'una manera molt arbitrària i injusta. I, per tant, hem d'estar preparats, i vigilant que això no es repeteixi. El Parlament Europeu –els ho he esmentat aquest dematí– ja ha manifestat que les diferents administracions han de compartir..., s'han de compartir d'una manera justa els objectius de dèficit. A nosaltres, evidentment, ens agrada molt, aquesta manifestació del Parlament Europeu, i confiem que això sigui el que informi la política de futur.

Nosaltres pensem –i aquí faig dues observacions– que un repartiment just... –en fi, per fer una regla de tres– seria un terç del que sigui l'objectiu global. Perquè un terç és la despesa de les comunitats autònomes. Això ens donaria, en aquests moments, i amb l'objectiu del 4,5 –que serà superior, però amb l'objectiu del 4,5–, seria un objectiu de l'1,5; si augmenta aquest 4,5, nosaltres continuarem reclamant com a mínim la tercera part.

El diputat Aragonès m'ha preguntat sobre el requeriment que ahir va aprovar el Govern. Li'n donaré detalls en la pròxima intervenció de cinc minuts, però els anuncio –una mena de tràiler– que, si un es mira la pròpia legislació espanyola, en particular la Llei d'estabilitat, complementada amb ordres ministerials de caràcter tècnic de com calcular els dèficits estructurals, se segueix –els ho repetiré d'aquí a un moment– que l'objectiu del 0,7 està lluny de les prescripcions imposades per la mateixa normativa espanyola. I, per tant, hem requerit al Govern que ens expliqui com és que ha arribat a una xifra que, segons els nostres estudis, contradiu la seva pròpia normativa. Li'n donaré detalls d'aquí a un moment.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'ihustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, esperant, doncs, que ens pugui donar més detalls a la segona rèplica, pel que fa al requeriment, nosaltres volem aprofitar aquesta interpel·lació per fer una proposta d'acord, que no només va dirigit al grup que dóna suport al Govern, sinó que va dirigit a tots els grups d'aquesta cambra. Perquè entenem que, en la mesura que sigui possible que aquesta cambra, de manera unànime, o de manera immensament majoritària, pugui centrar-se en uns quants objectius, serà molt més fàcil assolir-los. Sobretot perquè són objectius que no depenen de decisions que puguem prendre en aquest Parlament, sinó que, malauradament, depenen de decisions que no es prenen ni tan sols en altres parlaments, sinó que es prenen en altres governs. I, en la mesura que aquesta petició sigui unànime aquí, tindrem més capacitat per poder-ho aconseguir.

La primera és l'objectiu de dèficit. Cal augmentar-lo del 0,7 per cent actual del PIB a una tercera part de l'objectiu de dèficit que s'estableixi per al conjunt

de l'Estat espanyol. Això, ara seria l'1 i mig per cent, però en cas que això es flexibilitzés es podria incrementar. Hi insistim: cada 0,1 per cent –que en termes percentuals sembla poc, però en termes reals és molt– són 200 milions d'euros de retallades que ens estalviem. I, per tant, aquí haurem d'insistir, i batallarem amb totes les nostres forces, i esperem que amb el conjunt de les forces polítiques d'aquesta cambra.

La segona qüestió és que hem de fer pinya, també, per defensar la sobirania d'aquesta cambra a l'hora d'exercir les competències en matèria tributària que estableix l'actual marc constitucional. Que no estem anant més enllà del que estableix l'actual marc constitucional –que a alguns, evidentment, no ens agrada, però amb l'actual podríem fer coses que l'Estat ens boicoteja de manera deslleial, no? I això té una xifra, té un cost. I el cost, per exemple..., la suspensió de l'impost sobre dipòsits bancaris que ha provocat el Govern espanyol recorrent aquest impost català al Tribunal Constitucional té un cost per als propers pressupostos de 500 milions d'euros. Hem de fer pinya per evitar retallades per valor de 500 milions d'euros.

També hem de fer pinya per exigir el compliment de les liquidacions de l'any 2008, 2009 i 2010 de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que tenen un impacte de 1.689 milions d'euros. Quantes coses ens podríem estalviar en el proper pressupost si en poguéssim disposar en forma d'inversions, o en forma de transferència a la Generalitat, o avançaments d'aquesta transferència, com està previst a l'Estatut, un estatut aprovat pel Senat i pel Congrés dels Diputats en el seu moment... Podríem disposar d'aquests diners per al pressupost de l'any 2013. I també exigir que l'Estat espanyol compleixi les seves pròpies lleis, com l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i compleixi la sentència del Tribunal Constitucional sobre aquest Estatut d'autonomia de Catalunya respecte a la disposició addicional tercera en el cas de l'any 2013, on es troben a faltar 661 milions d'euros en inversions d'infraestructures a Catalunya.

O també a reclamar a l'Estat que compensi la Generalitat pels ingressos finalistes que van destinats a polítiques que ell obliga a fer a la Generalitat, que es comprometia a finançar i que ara hi segueix obligant, però que deixa de finançar en part, i que costen ni més ni menys que prop de 300 milions d'euros a la Generalitat; 300 milions d'euros que s'han de treure d'alguna altra banda, o deixar de fer, o demanar a un cost financer que, evidentment, ara és elevat.

O també demanar a l'Estat que, allò que fa, que és augmentar l'IVA per tal de recaptar més, i que per tant, a ell, si paga IVA és un efecte neutre, perquè després el recupera, doncs com a mínim que pugui compensar també la Generalitat, que ha hagut de destinar 66 milions d'euros, que havien d'anar a alguna altra política, a pagar a l'Estat l'augment de l'IVA que aprovar el Partit Popular.

I, evidentment, doncs, l'objectiu de dèficit, augmentar-lo. Si es manté l'objectiu actual per part de la Unió Europea respecte al conjunt de l'Estat espanyol, augmentar-lo a l'1,5 per cent del producte interior brut,

que estaríem parlant de 1.600 milions d'euros que no s'haurien de retallar.

Si sumen totes aquestes quantitats, surten prop de 6.000 milions d'euros. Només que, d'aquestes quantitats, que es deuen a la deslleialtat, a la manca de política responsable per part del Govern de l'Estat..., només que deixés fer la Generalitat en l'àmbit de les seves competències, no només ens podríem estalviar totes les retallades, sinó que, a més, tindríem marge per repartir-ne algunes.

Aquests seran els termes de l'acord que nosaltres presentarem també en forma de moció. Esperem que pugui tenir el suport del màxim de grups, també del grup que dona suport al Govern, i que puguin servir per reduir al màxim les retallades que aquest any 2013 la situació econòmica, però sobretot també el marc que ens imposa l'Estat espanyol, ens obligaran a fer.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyors consellers, senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Li explico això del requeriment. A la disposició transitòria de la Llei d'estabilitat s'estableix, primer, que les diferents administracions públiques han d'anar cap a un dèficit zero estructural l'any 2020. I, en segon lloc, s'estableix que la distribució del dèficit global entre l'Administració central i les autonomies s'establirà en proporció als dèficits estructurals a principis de l'any 2012. Això és el que diu la Llei d'estabilitat pressupostària.

És clar, l'aplicació d'aquest principi depèn de com es calculi el dèficit estructural. Cosa que no és unívoca, depèn de la tècnica, i és lògic pensar, de tota manera, que la tècnica estaria inspirada en els precedents i les normes europees. I, efectivament, el 20 de desembre de l'any 2012 va haver-hi una ordre ministerial que explica com es calcula el dèficit estructural i que, efectivament, segueix normativa europea.

Nosaltres hem fet els deures. Els hem fet, els hem refet, els hem tornat a fer, els hem tornat a refer, els hem contrastat amb gent diversa, i totes les verificacions ens donen que un repartiment del 0,7 –com és el corresponent al 2013– per a les autonomies i del 3,8 per al Govern central no està en proporció als dèficits estructurals a principis de l'any 2012; de fet, estan molt allunyats d'aquestes proporcions, i inclús seria el cas que ens posarien en una trajectòria on el dèficit estructural, calculat com s'ha de calcular, seria zero, no l'any 2020, sinó l'any 2014.

Els criteris de la Llei d'estabilitat i de l'ordre ministerial –i ho repeteixo: ho han fet, ho han refet i contrastat– a nosaltres ens dona que amb un dèficit global l'any 2013 del 4,5, el dèficit de l'autonomia –per mantenir, ho repeteixo, les proporcions estructurals de principis del 2012– hauria de ser de l'1,7. O sigui, que

ja podem dir que l'1,5, i som generosos. I, curiosament –i això ja ho dic, «curiosament», i no vull crear confusió–, el mateix criteri amb relació al 2012, l'any ja vençut, donaria –ho repeteixo, «curiosament»– un objectiu de dèficit autonòmic del 2,3.

Però, en fi, pensem en el 2013. Hem fet un requeriment, durant un mes el Govern ens pot respondre. Potser clarificarà que no hem fet el càlcul apropiadament; jo crec que l'hem fet apropiadament. Si no ens contesta d'una manera satisfactòria, procedirem a un contenciós administratiu. I, per descomptat, aplicarem el mateix criteri de càlcul que, ho repeteixo, és el del Govern per a qualsevol modificació que hi hagi de l'objectiu de dèficit global espanyol.

Dit això, permeti'm dir que nosaltres estem perfectament disposats, evidentment, a col·laborar en qualsevol iniciativa que representi un augment d'ingressos. Clar, quan se'ns diu que la pressió fiscal a Catalunya és de les màximes, i de les màximes d'Europa –cosa que nosaltres també diem, perquè és veritat–, convé recordar que s'ha arribat a aquest punt per tota una sèrie d'augmentos d'impostos fets pel Govern central; plovia sobre mullat, però fets pel Govern central: IRPF, IVA... I el Govern central segurament això ho ha fet perquè considerava que necessitava diners per evitar retallades per una altra banda.

O sigui, que l'aspecte negatiu, des del punt de vista del Govern central, deu tenir un aspecte positiu. Nosaltres ens quedem amb el negatiu, eh? Nosaltres no veiem absolutament res, més aviat al contrari, de tots aquests augments d'impostos. O sigui, que els catalans tenen una pressió fiscal superior, incrementada, i no veuen cap benefici d'aquest augment de pressió fiscal; més aviat, en alguns aspectes, beneficis negatius, perquè, com ja s'ha mencionat, hem de pagar l'IVA. En un *consejo* –acabo, presidenta– *de política fiscal y financiera*, vaig haver de sentir que «todos pagamos IVA». Sí, és clar, però alguns se'l paguen a si mateixos.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'ocupació.

Interpellació

al Govern sobre l'ocupació
(tram. 300-00006/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta; diputats, diputades, en primer lloc voldria felicitar el nomenament que s'ha fet, de responsable de la conselleria d'Empresa i Ocupació, del senyor Felip Puig; i també desitjar-li molts d'èxits. I també transmetre-li que, en tota aquella política que consisteixi realment en el que és la reactivació del teixit empresarial i la creació de llocs de treball, ens tindrà al seu costat. Ara, s'oblida, per unes altres aventures...,

que nosaltres al seu costat aquí no hi serem. Ho dic per allò de la cantarella que la culpa la té Madrid, o que quan tinguem un estat propi podrem sortir d'on estem.

Nosaltres vam finalitzar la legislatura anterior..., molt breu, la més breu que hi ha hagut en la història del Parlament de Catalunya, la història contemporània: dos anys... I vam acabar amb una interpellació al conseller Mena, en aquells moments, i amb una moció; que després se va dissoldre el Parlament i va quedar, doncs, completament penjada. I comencem aquesta legislatura portant aquesta interpellació; que després d'aquesta interpellació, com és lògic i normal, tindrem l'oportunitat de presentar una moció amb diferents punts. I ho fem perquè nosaltres estem convençuts, com ho està el poble de Catalunya, que el problema més important que avui té Catalunya, sens dubte, és que la petita i mitjana empresa, la reactivació de la petita i mitjana empresa... I no solament això: el creixement més del que són els emprenedors a Catalunya és un tema importantíssim per poder portar endavant el que són les polítiques que tots esperem..., que és la creació de llocs de treball.

Però, senyor conseller, d'on venim, on estem i on anem? Venim d'una legislatura que abans li he dit que era curtíssima, de dos anys, en els quals el Govern de Convergència i Unió va arribar a uns acords amb el Partit Popular. Jo sé que això els fa vergonya, a vegades: que es digui públicament que vostès han tingut acords amb nosaltres. Bé, vostè possiblement no, senyor conseller –li ho agraeixo–, però alguns membres del seu partit sí. Però els van tindre, aquestos acords, i no es poden amagar. I on estaven, aquells acords? Aquells acords anaven en dos punts molt concrets: reactivació econòmica i creació de llocs de treball; dos qüestions que vostès, lamentablement, no van complir i no van tirar endavant ni van fer absolutament res.

Vostè es recordarà que nosaltres vam arribar a un acord amb el Govern de Convergència i Unió, per portar a aquest Parlament una llei d'emprenedoria. Vam tindre diferents reunions al departament –diferents–, i aquesta llei d'emprenedoria encara no s'ha vist al Parlament de Catalunya. Això sí, senyor conseller: un powerpoint anunciant «Catalunya emprèn», de més de cent mil euros, que encara no hem vist darrere què més hi ha. Ha quedat buit. Vostès no compleixen els acords, ni compleixen realment los acords que han mantingut durant dos anys aguantant el Govern de Convergència i Unió.

I si això és poc, vam arribar a un altre acord amb vostès. Vam arribar a l'acord de la reforma del SOC –aquesta reforma del SOC que ja fa set anys que reformem. Doncs, també nos vam reunir amb diferents persones del departament, concretament amb la directora general del SOC, i no vam arribar a res. I vostès van voler –ho van voler– justificar que aquesta reforma no s'havia fet perquè el Govern de Madrid –que és molt dolent, que cada dia s'aixeca pensant com pot fotre'ns a tots els catalans– diu que no els van pagar. Jo li pregunto, senyor conseller: vostès han justificat les polítiques actives de l'any 2011 perquè el paguin? M'agradaria que em contestés. Perquè a vegades demanem coses sense saber realment si abans han fet els

deures per poder fer... Vostès no han fet la reforma del SOC perquè els ha fet por enfrontar-se al clientelisme del Servei d'Ocupació de Catalunya. Aquí és on està el problema. (*Veus de fons.*) Sí. Sí. Sí. Sí. I en aquelles reunions que nosaltres vam tindre amb vostès, aquest era el problema: desencallar aquest clientelisme que existia al Servei d'Ocupació de Catalunya.

I per si això no era suficient, van fer una gran cimera –vostès estan acostumats a les grans cimeres, amb *bombos y platillos*. Doncs, bé, van fer una cimera sobre ocupació; en van sortir uns acords. Jo li dic: han fet alguna cosa? Han presentat vostès alguna cosa, d'aquestos acords? Què han fet? No em vingui a dir ara que amb la Nissan han fet una gran cosa. Una flor no fa primavera.

Després, jo li faria una altra pregunta: què opina vostè dels consells assessors que tenen i als quals no han fet ni cas?

Doncs, venim d'això. Venim d'un conseller que va prometre que reduiria l'atur el 50 per cent. I, realment, l'atur avui a Catalunya és més greu que el que hi havia abans. I no em vingui a dir vostè que la culpa és de Madrid. No. La Generalitat de Catalunya té competències en polítiques actives, i vostès són els responsables de crear llocs de treball a Catalunya. I no vingui a dir que Madrid no els paga. Li ho torno a dir: vostè ha justificat les polítiques actives de l'any 2011? M'ho digui.

Miri, sap com estem? Doncs li ho diré. Des del 2013, que vostès van arribar, fins ara s'han perdut, o estan a l'atur registrades a Catalunya, vora de cent mil persones més: catalans i catalanes. Sap què han fet, vostès? Alguna persona ha anomenat «Espanya». Ho torno a dir: les competències de polítiques actives són del Govern de la Generalitat. Però si volem entrar en això, doncs entrem-hi, i estem tot el dia dient que la culpa, de dia o de nit, és de Madrid. Entrem-hi, si volem.

Sap l'atur, segons l'EPA, que té Catalunya? Catalunya ha passat d'un 17,98 per cent l'any 2010, a un 24 per cent –23,94 per cent– actualment. Vol dir que som la segona comunitat autònoma amb més atur de tot Espanya, després d'Andalusia –que, per cert, la governa el Partit Socialista i alguna cosa hi deu tenir a veure de com ho porta o ho deixa de portar.

Però anem... Senyor Sabaté, si vol, parlem del Ceres, si li agrada. (*Remor de veus.*) Continuo. Però si això no és poc, i anem a parar al que és la taxa d'atur juvenil..., vostès han passat del 39,72 per cent del 2010, al 52,14 per cent actualment. Vostè sap...?, 18.500 jòvens catalans menors de 25 anys que han perdut la seva feina, i que l'única política que ha fet el Govern de Convergència i Unió, en boca del seu conseller, és dir-los que aprenguin a vendre cafès a Anglaterra. Això és l'única orientació que s'ha fet. I vostè dirà si s'ha fet alguna cosa.

A mi m'agradaria, senyor conseller, escoltar de vostè quina opinió li mereix el Pla d'estratègia d'ocupació juvenil. Si s'hi afegiran, si faran alguna cosa amb ell. El Govern dolent del Partit Popular –Govern dolent de Madrid– ha portat, per exemple, un pla, una tarifa plana de cinquanta euros per a jòvens, en un termini

de sis mesos, prorrogable, amb unes subvencions del 30 per cent en vint-i-quatre mesos més; i ha portat un munt de mesures de xoc, i un programa de cent punts que van destinats exclusivament al que és la política juvenil, la política d'ocupació juvenil. I per què? Perquè tenim un greu problema amb l'atur juvenil. I és tremendament un problema estructural, que ens té i ens aporta unes conseqüències a curt i a llarg termini, i limita d'alguna manera, senyor conseller, el creixement potencial de Catalunya. Si avui els jòvens no poden tindre la possibilitat i l'oportunitat de tindre un lloc de treball, és molt difícil que en un futur a Catalunya puguin gaudir realment d'aquella economia que tots desitgem i que tots volem.

Senyor conseller, avui tenim un 20 per cent de jòvens que ni treballen ni estudien ni tenen cap tipus de formació: el que coneixem nosaltres com els «ninis». Per tant, a mi, senyor conseller, m'agradaria saber ara la seva contestació..., a part, espero, de la retòrica seva de l'Estat propi i de la sobirania i que tots tindrem possibilitats de poder tirar endavant... Què faran, vostès? Quina és la seua política? Què faran vostès d'aquí endavant? Continuaran com en aquestos dos anys, o faran alguna cosa més? Jo és el que li demano. I li ho torno a dir: vostè té els cent dies de gràcia. A veure què és el que ha de fer i el que ha de portar endavant.

Jo li agrairia molt que ens contestés aquestes preguntes que jo li he formulat. I sobretot, saber quin és el camí que el departament de què vostè ara és responsable vol portar a terme. Ja li he dit que a nosaltres mos trobarà en totes aquelles polítiques que siguen de reactivació econòmica, de creació de llocs de treball, però no en aventures sobiranistes, independentistes, que no ens porten a cap lloc, sinó que, com hem pogut comprovar fins ara, a tapar realment la realitat de Catalunya, que cada dia és pitjor i que cada dia està més fora de joc del que són no solament la resta d'Espanya, sinó...

La presidenta

Senyor diputat...

Rafael Luna Vivas

...internacionalment.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. I moltes gràcies, senyor diputat, per la seva interpe·llació i per donar-me oportunitat, en aquesta nova legislatura, d'estrenar-me al faristol, cosa que sempre els haig de reconèixer que és un honor i una gran responsabilitat.

No sé si començar per respondre les seves primeres –d'alguna manera– preguntes, provocacions... De to-

tes maneres, ja m'ha fet part del discurs, vostè, ja ho ha situat tot. En qualsevol dels casos, deixi'm que insisteixi amb el que diem des de fa temps, des de fa no només dos o tres mesos, sinó des de fa més de dos anys i, si em permet, des de fa encara més: l'ocupació, l'atur, la situació de milers de famílies, de centenars i de milers d'empreses és la nostra principal obsessió. I fins i tot allò que vostè ha citat explícitament, li haig de dir que, més enllà d'elucubracions o quimeres, l'únic que persegueixen és tenir instruments precisament per poder respondre millor a la situació de precarietat que avui, en l'entorn econòmic que viu Catalunya, que també amenaça Espanya, que també afecta Europa, doncs, ens toca viure i ens toca governar i gestionar. En qualsevol dels casos, repeteixo que aconseguir la reactivació econòmica, reduir l'atur que pateixen molts ciutadans del nostre país és la nostra obsessió, el nostre compromís i la nostra prioritat.

En aquest sentit, tot el que s'ha fet en els darrers temps, i espero que entengui que quan un es planteja un horitzó de quatre anys i que per diferents circumstàncies alguna cosa hi deuen tenir vostès directament o indirectament també en el sentit que la legislatura passada s'acabés al cap de dos anys quan es va demostrar impossible el pacte fiscal –quan es va demostrar impossible el pacte fiscal–, doncs, és evident que alguns dels compromisos que s'havien anat treballant van quedar òbviament aturats, però que ara reprendrem amb la màxima celeritat.

L'Estratègia catalana 2020 per un país més competitiu, més sostenible, més cohesionat, per anar-nos acostant al projecte europeu, on la millora de l'ocupabilitat i del funcionament del mercat laboral és una de les grans prioritats, així com també –i ja li avanço– ha de ser una gran prioritat la concertació, el diàleg social, un pacte social al voltant, evidentment, de la recuperació econòmica, crec que és en situacions com la que vivim absolutament imprescindible, serà la nostra prioritat.

També en aquest sentit vostè diu que no es van fer massa coses. Jo crec que es va treballar molt, es va definir l'Estratègia catalana per l'ocupació –també– 2020, on amb un primer compromís, que complirem, va ser, evidentment, renovar, adaptar, no eliminar –no eliminar– el Servei d'Ocupació de Catalunya, que és un instrument absolutament imprescindible, també, en aquest sentit i en aquest objectiu d'aconseguir una millor situació d'ocupabilitat i, en definitiva, de gestió de l'actual situació greu.

És evident que estem davant d'un escenari en el qual jo no sé si el Govern... –ho ha dit vostè, paraules seves, eh?, senyor Luna–, si el Govern espanyol és un govern dolent, és un govern... Ho ha dit vostè, no, no, jo no ho he dit, ja li he dit que el discurs vostè ja l'ha fet, vostè. No, jo no penso adjectivar, jo només penso objectivar. Ja no plantejo les declaracions d'intencions, ni les propostes legislatives, ni les iniciatives polítiques, constato: any 2012, un 55 per cent menys de transferències de l'Estat a Catalunya per a polítiques d'ocupació –any 2012–; any 2013, Pressupostos generals de l'Estat, un 34 per cent menys de pressupostos destinats a polítiques d'ocupació per a Catalunya. Po-

si l'adjectiu vostè, senyor Luna. Després, evidentment, pot reclamar que nosaltres exercim les nostres competències, és evident. Quan aquest matí he dit que polítiques actives, però que també des de fa anys, i potser no ho hem dit amb prou èmfasi, però també en el camí que intentem emprendre des d'un punt de vista de tenir més instruments, creiem també que seria necessari tenir les polítiques passives per poder ser més eficaços i més efectius i tenir les prestacions i les polítiques actives com a instruments per endreçar i per respondre millor a les necessitats del nostre mercat laboral. És evident que tot plegat ens porta a una situació ja no només d'asfíxia financera, sinó també de disminució del nostre marc i marge d'actuació.

En qualsevol dels casos, deixi'm que li digui que constatat que estem amb unes dades molt greus d'atur –no les vull ni les puc minimitzar, molt greus d'atur–, és evident que hi han alguns indicadors que ens haurien de permetre trobar acords amb bona part del partits d'aquesta cambra i de concertació amb els agents econòmics i socials per intentar començar a veure que aquests indicadors que marquen una tendència a canviar, d'alguna manera, la inèrcia i l'ascendència que comença a decaure amb l'evolució de l'atur, hi ha alguns indicadors que ens permeten ser, jo no diré optimistes, però lleugerament menys pessimistes i, per tant, «afiançar» ja l'inici de la inflexió de cara als propers temps de la nostra recuperació. Tot i la destrucció important de llocs de treball, aquest mes de gener –i valorant l'evolució dels darrers cinc anys– ha estat el menys dolent dels darrers cinc anys. I la destrucció de llocs de treball a l'any 2012 ha estat la menor soferta, amb independència de l'any 2010, en els darrers cinc anys. I l'evolució del darrer mes de gener amb relació als mesos de gener des de l'any 2008, la de menor destrucció, també, de llocs de treball.

Això és suficient? No, és insuficient. Això és satisfactori? Gens. Però això marca una tendència que hauríem de saber aprofitar. I tot i aquesta destrucció, a Catalunya durant l'any 2012 s'han realitzat més de 2 milions de contractes nous de treball. I el nombre de persones inscrites a la Seguretat Social, vostè que comparava, avui a Catalunya continua sent el més alt de tot l'Estat espanyol. I Barcelona és la quarta ciutat de tot Europa que registra major ocupació en aquests inicis de l'any 2013, és evident que amb l'impuls del sector turístic a l'entorn de Barcelona, però que ens permet també, d'alguna manera, valorar fortaleses en alguns àmbits. I que tot i que la creixent demanda exterior també ens afavoreix que penetrem amb força en mercats i en sectors com la logística i el transport malgrat la crisi i que el Mobile World Congress i altres iniciatives ens estan permetent també avui «afiançar» projectes importants en determinats camps específics com són les tecnologies, però també la biotecnologia, també el sector agroalimentari.

Bé, és evident que tot això és el que ens hauria de comportar, d'alguna manera, en aquest inici de nova legislatura reprendre alguns dels compromisos que vostè ens reclama i que aportarem. Aquest matí, contestant el senyor Amorós; la llei d'emprenedoria serà una proposta que espero que puguem iniciar en tràmit parlamentari al més aviat possible. Donarem també

màxima prioritat a l'atur juvenil amb un intent de definir, malgrat les disminucions importants de recursos i el marge estret de competència, amb un pla de xoc que incentivi els contractes en pràctiques i els contractes d'aprenentatge i formació. Continuarem donant suport a les persones emprenedores, i aquest programa que vostè ens reclamava que l'impulsem definitivament, que es va aprovar el mes de setembre i octubre, en el marc, també, de l'estratègia europea, que ha aparegut ara el mes de gener i que adequarem i alinearem també amb el tema del «Catalunya emprèn» i la gent emprenedora farem iniciatives importants.

Volem facilitar l'accés de persones i empreses al conjunt de polítiques actives amb una xarxa més integrada d'informació i orientació de qualitat i de fàcil accés per a tota la població, i això vol dir més tecnologia però també vol dir entrar en una dimensió cada vegada més gran pel que fa a la intermediació, a la informació i, en definitiva, a l'actuació en el mercat de treball.

En aquest sentit, tot el que fa referència a la formació professional en els tres subsistemes, o dos, o quatre, els que vostè vulgui, formació contínua, formació ocupacional, formació professional inicial, en definitiva, tot allò que requereix un impuls, també l'hi donarem al llarg d'aquests propers mesos, continuant amb aquest procés d'integració i, evidentment, entrant en una dinàmica d'anar apropant el mercat laboral català al mercat europeu.

Tot això ho farem, evidentment, i ho farem amb –no «sense», «amb»– un Servei d'Ocupació de Catalunya més eficient, i per això també ens hem compromès que tots aquells estudis, anàlisis, que fa deu i quinze anys i que estan minant en part, també, fins i tot la mateixa autoestima dels magnífics treballadors que té el nostre sistema d'ocupació, ens permetem també, d'alguna manera, entrar en un procés de renovació i d'adaptació al nou entorn econòmic i laboral, a les noves exigències que tenim d'Europa i al nou marc, evidentment, que tenim des d'un punt de vista econòmic i financer.

No sé què és el que passarà en els propers temps, senyor Luna. Ho aniran dient els ciutadans de Catalunya. En qualsevol dels casos, de moment, transitòriament, els agrairíem que fessin tot el que poguessin perquè l'Estat –l'Estat espanyol– fos un punt més just, actués amb un punt més d'intel·ligència, amb menys visió centralitzadora, amb menys mentalitat obtusa, perquè això ens permetria anar millor, segur –segur–, i en això vostès hi tenen molt a dir. En definitiva, també els agrairíem que en la mesura de les seves possibilitats aquestes reduccions que ens deixen al límit amb molts dels programes i projectes que tenim per a la reinserció laboral, per a la formació dels nostres treballadors, per a les polítiques actives, doncs, també fossin, d'alguna manera, no tan dràsticament dinamitats des de l'Estat espanyol.

I acabo, senyora presidenta. L'evolució de l'atur. L'evolució de l'atur no és positiva –no és positiva–, té indicadors que ens permeten dir: «sembla com si aquesta desacceleració ens permetés –esperem i veurem com evolucionem els propers mesos– entrar en un escenari lleugerament diferent», però no és tan negativa com a

Espanya. I la reducció que hi ha hagut en aquesta destrucció de llocs de treball comprant Catalunya i Espanya ens situen pràcticament en la meitat de la velocitat de destrucció que s'ha donat a l'Estat espanyol en els darrers anys. No em diguin que no, comparin, en qualsevol dels casos, els tants per cents que es donen entre Catalunya i l'Estat espanyol, que és fàcil, en tot cas, d'analitzar.

La presidenta

Senyor conseller, ha d'acabar.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Tot plegat –tot plegat– també els diem que si aconseguíssim allò que vostè ja ha negat la principal des del primer moment i no cal que anem a la major, només en tindríem prou durant aquest temps amb una estructura d'estat que tenen altres comunitats autònomes, com el País Basc, que, malgrat que aquest any ha destruït molts més llocs de treball relativament que Catalunya, resulta que, disposant dels seus propis recursos, tenen un 10 per cent menys d'atur que el nostre país. I això és una realitat constatable, objectiva, que estic convençut que a vostès també els hauria de fer pensar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, diputats i diputades. Miri, en primer lloc, senyor Felip Puig, la veritat és que vostè ha dibuixat unes línies molt generals del que serà el seu departament. Jo fins ara no he de dubtar que vostè les porti a terme; simplement, dir-li que ens podrà trobar en tot allò que sigui i es basi concretament en el que és la reactivació econòmica i el que és la creació de llocs de treball.

Vostè ha dit que jo provocho. Jo no provocho, ni molt menys; provocar és a vegades dir el que vostè diu, que tota la culpa de quan una cosa no funciona és la culpa del Govern de Madrid. I a vegades, per distreure la perdiu, fica també al sac el Partit Socialista, perquè així reparteix per tots els costats. Miri, vostè ha dit que alguna cosa tenim a veure nosaltres que hagi durat la legislatura dos anys; és que si no és per nosaltres no arriba al primer dia, ni al primer dia.

Vostè després diu que es té d'arribar a grans acords. Miri, jo ja li anticipo quin serà un dels punts de la nostra moció: demanarem una ponència conjunta de la llei d'emprenedoria de la reforma del SOC. Què faran, vostès? Hi estaran d'acord o agafaran la que vostès aquí van votar en contra, d'Esquerra Republicana, dels seus companys de govern? Jo..., vostè parla de pactes, nosaltres ja ens oferim al fet que féssim una ponència conjunta entre el que és la llei d'emprenedors i el que és la llei de reforma o la reforma del SOC. Millor no els ho puc ficar. Ara, el que m'estranyarà molt i ho

mirarem amb molta lupa és quin projecte presenten vostès, ara, d'emprenedoria, perquè nosaltres coneixem el d'Esquerra Republicana. Què faran ara? Agafar el d'Esquerra Republicana quan el van votar vostès després en contra? Evidentment que ho faran, perquè qui mana aquí no són vostès, sinó Esquerra Republicana de Catalunya i el senyor Junqueras.

Li vaig dient més, vostè torna a dir una altra vegada que no li paguen, que no li donen diners. Li ho torno a dir: no m'ha contestat. Vostès han justificat les polítiques actives del 2011? No m'ha contestat. Per tant, vostè demani quan justifiqui, vostè demani quan compleixi i vostè demani quan realment ha fet els deures perquè li puguin donar els diners. I, per cert, menys subvencions –menys subvencions– i més per a polítiques de creació d'ocupació.

Vostè acaba de dir també –jo pensava que ho anava a dir, que ho diria, però ho ha dit al final–, diu: «Escolti'm, és que els últims mesos hi ha una recuperació amb el tema de creació de llocs de treball, l'atur no ha baixat tant, la variació anual no ha estat la que ha estat.» Sí, evidentment. Sap per què? Perquè vostès van fer una cosa molt bona, senyor Felip Puig. El Grup de Convergència i Unió al Congrés va votar una llei de reforma laboral que sembla que està donant fruit. Per tant, vull dir que, si vostè està dient que realment últimament l'atur ha deixat de ser tan accentuat –perquè s'ha anat perdent– com ha estat fins ara, i que hi ha una recuperació, sense dubtes és que allò que es va votar al Congrés dels Diputats, i vostès hi van votar a favor, doncs, no va tan malament. Perquè el que està passant a Catalunya és idèntic, idèntic, al que està passant a la resta de l'Estat espanyol. Amb una diferència, que nosaltres no coincidim: que és que Catalunya va pitjor que la resta de les comunitats autònomes d'Espanya. Va pitjor. Si no, quan vostè vulgui, mireu els números i ho veurà.

Després hi ha una cosa que me sorprèn, me sorprèn moltíssim: vostè, quan ha dit que tot va bé, s'ha centrat en Barcelona. I jo li dic: no existeix la resta de Catalunya? O és que Barcelona és el més important i la resta del territori no serveix per a res? Jo he fet una cosa a propòsit: he tret aquest adhesiu que diu «Tarragona, caràcter propi», i ho he fet per recordar que a part de Barcelona, de Barcelona, que respecto totalment com a capital de Catalunya, però a part de Barcelona, hi ha alguna cosa més: hi ha un territori, hi ha unes necessitats, i a mi m'agradaria que Tarragona o Girona o Lleida tinguessin les mateixes possibilitats i oportunitats.

I, per últim, li dono un consell. Miri, sap què podria fer? Demanar als seus companys de Govern d'Unió Democràtica que, els diners que han de tornar, dels cursos de formació, els donin al SOC, i així vostè tindrà uns ingressos per poder fer les seves polítiques.

Senyora presidenta, senyors diputats, moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Bé, jo ja he anunciat abans, senyor Luna, que en les properes setmanes i en els propers mesos portarem iniciatives tant de la llei d'emprenedoria com de la reforma del SOC. Jo entenc que vostès, ara..., no sé si volen i dolen, no els acabo d'entendre, però en aquesta legislatura vostè sap que els nostres socis i els que donen estabilitat parlamentària és el grup d'Esquerra Republicana, i és obvi que fixarem les prioritats, òbviament, amb aquells grups que donen estabilitat al Govern. És d'una lògica democràtica aclaparadora, no sé què és el que els sorprèn. I, per tant, doncs és evident que en aquest sentit compartirem i oferirem grans acords a tota la cambra, però des d'aquesta perspectiva, del partit que governa i de les forces parlamentàries que hi donen suport.

Però no perdrem el temps, i per tant tindrem temps de parlar, a fons, sobre les necessàries reformes estructurals que el nostre sistema d'ocupació requereix i sobre les iniciatives legislatives que, més enllà del marc més ampli o més estret que tinguem des d'un punt de vista competencial, en el camp, per exemple, de l'emprenedoria, tenim. Però també en el camp de la concertació social i econòmica, en què tenim també reptes importants i estic convençut que, a través del Consell Català de l'Empresa, i també d'altres mecanismes, hem d'aconseguir aquests escenaris d'acord, de pacte, de negociació, de nova governança, de lideratge compartit, perquè tothom entén i veu que hem de treballar cada vegada més no des de la política o les institucions, dirigint, sinó, en definitiva, cooperant i tirant endavant els grans reptes de país amb un gran diàleg i amb una gran capacitat de concertació.

Aquest matí he tingut molt poca oportunitat de detallar-ho –ho tornaré a fer ara–, però s'està treballant intensament en la captació d'inversions per a Catalunya. I, més enllà del que es va dient –i no ho diem nosaltres–, i de cantarelles que van apareixent, els anuncis de multinacionals importants a Catalunya fixant les seves apostes i estratègies en el nostre entorn industrial, logístic i econòmic són importants. I la capacitat d'exportació de les empreses..., i el protagonisme i el reconeixement per a les empreses, i per als industrials, i per als emprenedors, és per a ells, però també, modestament, intentant ajudar, impulsar, facilitar, obrir portes, doncs, està portant també a bons resultats a nivell de tot el país

L'actuació també molt important que s'ha fet per intentar ajudar les empreses que tenen dificultats, i que les han passat durant aquests darrers dos anys. Vostè ha dit: «No s'ha fet res, en aquests darrers dos anys.» Doncs, miri, una cosa és el Servei d'Ocupació de Catalunya, que té unes funcions molt importants, però la creació d'ocupació no la farem des de les institucions públiques, la farà el sector privat, les empreses, els industrials, i aquí és on hi ha hagut també una gran feina, i una gran feina per posar-se al dia per part de moltes empreses, i una gran feina també per salvar moltes empreses, i per cooperar, i per ajudar, i per facilitar, i per buscar reindustrialització, i per arribar a bons acords laborals, i per intentar assumir principis de responsabilitat. I això s'ha aconseguit. Amb centenars d'empre-

ses, que en alguns casos sumen més de 25.000 llocs de treball que estaven en risc –i que s'han mantingut–, i que sumen més de 35.000 milions d'euros de facturació –i que s'han salvat. I això és el que, en definitiva, també... –a vegades feina sorda, no tan espectacular, sense poder-ho detallar amb prou magnitud, i segurament a vegades amb prou detall, perquè també les estratègies comercials acaben també tenint importància en aquestes empreses–, s'ha fet durant aquests darrers dos anys.

I els ajuts –malgrat la reducció pressupostària– a la innovació, a la internacionalització, a la gestió i a l'estratègia empresarial, que també s'han fet amb centenars i milers d'empreses que estan en aquests moments tenint el suport, l'acompanyament i l'impuls del Govern de Catalunya.

I aprofitar, en definitiva, tot allò que ens ha de permetre un marc que avui és un marc estret de competència.

No adjetivo. Ni dolents els uns ni dolents els altres. Vostès ens diuen que no. No em consola... No he dit que estiguem contents, he dit que ens preocupa i que ens obsessiona. Però només observo, i només quantifico que, mentre a Espanya l'atur el darrer mes de gener ha pujat un 8,28 per cent, a Catalunya l'atur registrat ha pujat només un 4 i mig per cent. I que, mentre, en definitiva, també, a Espanya la taxa de l'atur és superior al 26 per cent, a Catalunya encara és inferior a un 24 per cent. Ens consola, això? No gens –no gens. Però no ens vagi fent discursos de cooperació quan el que jo li puc dir és que a Catalunya s'està fent un esforç molt, molt important per intentar que aquesta inflexió, finalment, acabi sent definitiva al més aviat possible. I que no defallirem, que no deixarem de buscar acords i que, en definitiva, també intentarem que, a nivell parlamentari, a nivell polític, a nivell institucional, a nivell social i a nivell econòmic, aquest sigui un compromís de país.

I, en aquest sentit, si els trobem a vostès, senyors del Partit Popular, ajudant, amb una visió de país, les estructures econòmiques, la gent sense ocupació, estic convençut que arribarem a acords no només amb els nostres socis d'estabilitat parlamentària, sinó amb molts dels grups d'aquesta cambra. Aquest és el compromís d'aquest Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques de salut
(tram. 300-00003/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Senyor conseller, vull començar exposant els tres motius de pes que al grup d'Esquerra Republicana ens porten a fer aquesta interpellació.

En primer lloc, la preocupació pel degoteig constant d'informacions al voltant del sistema sanitari català, no prou contestades per part del Departament de Salut i que estan creant un gran malestar i una gran intranquil·litat, tant al mateix sector com a la ciutadania. La llista és llarga i ja l'aniré desgranant.

En segon lloc, creiem que tots els esdeveniments succeïts en l'àrea bàsica de salut de l'Escala ens obliguen a plantejar-nos un blindatge a la concertació amb el Servei Català de Salut dels serveis d'atenció primària.

I el tercer motiu és clar: la salut és un tema de país, prou important per ser tractat com a tal i prou important també per traçar el seu futur amb un ampli consens, garantint que els principis que regeixen el nostre sistema sanitari com a públic, universal i equitatiu s'enforteixen i no a la inversa.

Serem molt clars: a Esquerra Republicana de Catalunya volem saber quin és el futur de l'ICS, volem saber quin és el plantejament des del Departament de Salut respecte a l'estructura de l'Institut Català de Salut. D'informació, en tenim molta, moltíssima, i jo diria fins i tot que massa; el problema és: d'on ens ve, aquesta informació? Creiem que el millor favor que podem fer al sector, i al país, és que la informació vingui directa des de la conselleria. Quan es filtren informes vinculats amb la conselleria que no ens agraden gens –parlo de l'informe ja famós de PricewaterhouseCoopers, que proposa un replantejament de l'ICS que ens preocupa–, ens amoïna que la conselleria disposi d'aquesta mena d'assessoraments. Per això volem que es comprometin a no fer cas d'aquest informe del 2011: volem confirmar que això que és un informe no sigui una declaració d'intencions ni un full de ruta de transformació de la sanitat pública catalana que es deixa el terme «pública» pel camí. Si és així, com vostè, conseller, va dir en la comissió de la setmana passada, i ha dit avui aquí, han d'esforçar-se més a fer arribar el relat a la ciutadania. Perquè els titulars continuen sent alarmants.

Necessitem que hi hagi un gir en la política d'informació i comunicació perquè no ens enduguem un ensurt cada matí quan llegim els titulars de les notícies. Parlar clar no ha de fer por. Com més clar sigui tothom, millor, començant des del Departament de Salut i des del Govern. Com més clars siguin, menys joc hi haurà per fer demagògia i esbiaixar la realitat des de la política i des dels mitjans. Com més clars siguin, més els ho agrairà tot el sector, les usuàries i els usuaris del sistema sanitari, i, en definitiva, més els ho agrairà el conjunt de la nostra ciutadania.

Volem saber, per exemple, què es preveu amb l'Arnau de Vilanova de Lleida, i també què passa fora de l'ICS –a l'Hospital Clínic, als centres d'atenció primària concertats–; també volem saber si es preveu algun canvi des de Catalunya en el transport sanitari, i com es tractaran totes aquelles exigències, propostes, per part de l'Estat espanyol i que afectin les persones que vivim a Catalunya i els nostres drets.

Senyor conseller, vostè ens va dir en la comissió que aquest govern i aquest conseller no tenen intenció de privatitzar la sanitat pública d'aquest país. Què entén, per «privatitzar»? És molt important recordar com es

finança la sanitat a Catalunya. El model sanitari que tenim ara es finança directament a través d'impostos. I què vol dir que la sanitat a Catalunya es finança a través d'impostos? Què vol dir? Vol dir que la paguem entre tots, vol dir que l'aportació que es fa al sistema sanitari per garantir el dret a la salut és pública. Ho hem de tenir sempre present. Això implica moltes coses. Implica que la responsabilitat sobre el sistema de salut és pública, que el control sobre els serveis que es presten per garantir aquest dret a tothom també és públic, que l'exigència de qualitat d'aquest servei i la decisió sobre com s'ha d'utilitzar el sistema també és pública. Amb això ho diem tot.

Per puntualitzar el segon motiu de la intervenció: si tot aquest sistema té el caràcter de públic, ¿què hi fan les empreses privades sense objecte social i amb ànim de lucre dins d'aquest sistema, gestionant atenció primària? Privatitzar també és això, i per nosaltres no hi tenen cabuda, perquè obre la porta a la privatització d'una de les potes més importants del nostre sistema de benestar. No volem que aquest cas de l'ABS de l'Escala –el seu CAP Moisès Broggi i els set consultoris– es pugui repetir.

Conseller, ha vist com s'ha trobat amb l'oposició de tothom a aquesta adjudicació? S'ha trobat amb aquesta oposició: començant per la fundació i les treballadores i els treballadors que fins ara han gestionat aquesta ABS, passant per tots els ajuntaments del territori, que han aprovat mocions en contra d'aquesta mesura, arribant a l'oposició d'altres grups parlamentaris. Vostè mateix, conseller, ha reconegut que no li ha agradat que s'adjudiqués a un grup empresarial que ni tan sols pot aportar experiència en gestió de serveis sanitaris a Catalunya. Per tant, hem de trobar els instruments que garanteixin que serveis públics no passen a mans d'empreses que tenen com a principal objecte el benefici econòmic. No és una qüestió de titularitat pública o privada de l'entitat que gestiona el servei en si, sinó que tot allò que és finançat públicament també ha de revertir els seus beneficis econòmics i de qualitat del servei al propi sistema. També creiem que no només hem d'estar amatents pel que fa a la gestió dels serveis sanitaris, sinó també a tota la xarxa d'equipaments socials que donen servei a col·lectius vulnerables com persones grans, persones amb discapacitat, etcètera.

La preservació del model públic ha de ser un objectiu de país. Estem treballant per la llibertat del nostre país, i hem de perfilar quin volem que sigui el seu futur.

Per això proposem la creació d'una taula formada per diferents agents implicats en els afers socials i de salut, també els departaments corresponents del Govern, on es puguin decidir els criteris vinculants i de bones pràctiques en la contractació pública dels serveis sanitaris i socials que puguin garantir el caràcter públic del model sanitari i social català des d'avui. A més a més, aquesta taula treballaria pensant en el model de futur, caminant cap a un nou sistema nacional de salut i afers socials, perquè cal que ens emmirallem en els exemples d'èxit europeus i implementem allò que funciona per garantir la bona salut del nostre estat del benestar.

Ho he dit abans, com més clars siguem, millor. Demanem al Govern que promogui aquesta transparència. Tothom hauria de tenir accés a les dades. L'altre dia a la Comissió de Salut, conseller, vostè ens va dir que hi creia, en la transparència, i que és voluntat del Departament de Salut fer que es publiqui la informació sobre els contractes amb el Servei Català de Salut, la Central de Resultats, etcètera. Acabar de desenvolupar aquest observatori del sistema de salut està bé, molt bé. Només un incís: les dades no han d'estar només publicades, han de ser accessibles. Amb això, què vull dir? Que la simple publicació de dades i estadístiques no fa de per si el sistema més transparent; només si aquesta informació és de fàcil accés, tractable i vàlida per a les comparacions serà útil aquesta eina.

Per tant, necessitem transparència i també una participació real. Cal tenir en compte els agents implicats, els quals aquests dies estan molt mobilitzats, però van desesperats a la recerca d'informació de què està passant. S'han d'aprofitar totes les experiències fent-los participants de les decisions. Qui millor que ells poden aportar solucions? Són els primers que haurien de saber quin futur s'està plantejant. Hi insisteixo, no ens pot fer por donar informació, pagarem un alt preu si continuem caminant a cegues. Cal il·luminar el camí, ni que faci revolts i pujades. Volem fer el nostre propi camí i veure-hi clar, que no se surti de la ruta que el país necessita.

Palpem mentrestant el perill, dins de l'Estat espanyol, de voler tornar enrere, cap a un model d'assegurement-beneficència, com en èpoques passades. Fa molt temps que ho vam superar, això, per anar a un sistema de salut que garantia l'accés universal als serveis.

Ens preguntem com s'ha d'actuar a partir d'ara, pensant en el nou Estat, perquè nosaltres ja no ens hi veiem, en aquest Estat espanyol.

El Reial decret 1192/2012 deixa sense drets alguns col·lectius, i des de Catalunya hem manifestat el nostre desacord i hem actuat per resoldre aquesta situació, però queden punts negres. Fins i tot, si el Tribunal Constitucional no dona la raó al Govern de Catalunya, pel que fa al dret a garantir l'assistència sanitària universal, com es pensa actuar des del mateix Govern?

Pensem que fins aquí podem arribar. Aquest és el límit que no podem traspasar. Aquest Parlament, el Parlament de Catalunya, està d'acord que aquest camí no és el nostre. Tenim un full de ruta per un futur millor i lliure, i aquest futur s'ha de bastir amb tots els aspectes de la vida pública de Catalunya, per tant, també, en el camp de la salut.

Dit això, volem demanar al Govern, i, en aquest cas, al Departament de Salut, de quina manera –de quina manera– i a partir de quines estructures d'estat estan projectant aquest futur.

El Govern de Catalunya ens trobarà per treballar per aquest futur perquè ens il·lusiona. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya tenim clar que el sistema de salut ha de continuar sent públic, universal i equi-

tatiu. I volem garantir que el futur serà millor que el present.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el conseller, l'honorable senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Diputats, honorable diputada, miri, jo estic molt content de la intervenció que ha fet perquè... (*Remor de veus.*) Sí, ho dic sincerament, perquè si vostès repassen les meves intervencions en aquest faristol durant dos anys veuran el nivell de coincidència que tinc amb la intervenció que ha fet la diputada. I això sí que és indubtable. Mirin les meves intervencions aquí i mirin les meves intervencions a la Comissió de Salut. Per tant, no ens estranyem, eh?

Miri, deixi'm que faci una preliminar. Jo em queixava, l'altre dia, una miqueta amargament, que, per molt que intentem explicar les coses, les coses no arriben. I deia: «Pregunti'm sempre que hi hagi algun dubte.» Avui hem vist un exemple que no se'm pregunta, sinó que algú fa un titular de diari i, abans de preguntar-me i respondre, ja s'opina. Per tant, aquesta no és una manera de fer política en salut: no és bona per als ciutadans, no és bona per als professionals.

El conjunt del sector sanitari fa anys que ens demana un acord polític per no utilitzar la sanitat com un element de confrontació política –fa anys. Jo he participat com a expert, des de l'Informe Abril Martorell, en totes les comissions que s'han fet, al Congrés dels Diputats, al Senat, en aquesta cambra, a aportar el meu gra de sorra –com a expert, en aquell moment, no com a polític– perquè fos possible aquest acord. Mai ha estat possible, perquè això té una rendibilitat. I jo crec que ara no estem per buscar rendibilitats polítiques de l'actuació sanitària. Estem en un moment enormement delicat, i ho saben tots –enormement delicat. Per tant, no podem confondre la gent, i no podem utilitzar permanentment declaracions per aconseguir titulars que despistin a tothom.

Miri, jo estic dient, des del primer dia..., des del primer dia parlo –des de l'anterior legislatura, en parlo– d'un sistema nacional de salut. I dic «nacional» amb minúscula, perquè alguns pensen que parlo d'una altra majúscula –que també, eh? Un sistema nacional de salut és un model universal, equitatiu, de qualitat i finançat pels impostos de tots els ciutadans. Això és un sistema nacional de salut. I és el que, si mirem la Llei de regulació sanitària de Catalunya, consagra el nostre model sanitari d'aquest país.

Aquest model sanitari del nostre país, per què és diferent que el d'altres comunitats autònomes? Perquè nosaltres vam utilitzar un plantejament i una realitat de la qual venim, que és la Llei de bases per a l'organització dels serveis sanitaris i els serveis socials de Catalunya, de l'any 34, que deia que la Generali-

tat de Catalunya era la responsable de l'atenció sanitària dels ciutadans i dels serveis socials, i que oferia..., desplegant una xarxa d'hospitals comarcals, amb les entitats municipals que hi hagués a cada lloc i amb les particulars que hi hagués a cada lloc sense afany de lucre, i constitueix un grup de fundacions benefico-privades –la llei de l'any 34.

La nostra Llei d'organització sanitària de Catalunya el que fa és que condensa tres coses: una, la Ley general de sanidad, que consagra un model de sistema nacional de salut per a tot l'Estat; dos, l'esperit clar d'aquella llei de l'any 34, i, tres, malauradament tots aquells aspectes de seguretat social que no es pot treure de sobre. I recordo que, inicialment i durant molts anys, el Departament de Salut ha estat anomenat «Departament de Sanitat i Seguretat Social» –encara figura així en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya.

Per tant, tenim un repte molt important per avançar en un model sanitari: que es pugui treure totes aquestes qüestions que d'alguna manera són feixugues i que impedeixen que tinguem la capacitat de decisió respecte a com enfocar les nostres polítiques sanitàries. Malgrat això, he de dir que en el nostre model, haver aconseguit aquest consens per tenir aquestes tres «cultures», entre cometes, polítiques de model sanitari, ens ha permès ser molt més flexibles i molt més adaptables a la realitat en aquests moments del que són altres comunitats autònomes molt més rígides, des del sentit que són molt més seguretat social, des del punt de vista de model, que nosaltres.

Per altra banda, he de dir-li que..., definit aquest model sanitari, aquesta política sanitària està clarament definida des de fa temps, i ho reiterem plenament i constantment, pel Pla de salut de Catalunya, aprovat pel Govern de la Generalitat i presentat en aquest Parlament; que està treballant des de fa moltíssim temps; que agrupa a més de milers de professionals treballant; que tenim un model participatiu com no té ningú a tot l'Estat a nivell de com es prenen les decisions; que tenim una «agència», entre cometes, que és el nostre National Health Service, que es diu Servei Català de la Salut.

Totes aquestes decisions, tota aquesta participació existeix: consells de salut, consells de direcció, participació sindical, participació patronal, participació d'usuaris, participació directa de les agrupacions de malalts. Això existeix, però tenim un problema; tenim un problema molt important: no tenim una real cultura de participació. Moltes vegades no arriba al representat allò que està rebent d'informació el representant. El representant rep moltíssima informació i pren moltes decisions. I hem de fer tots una autocrítica, i començo com a primer, perquè no arribem moltes vegades als nostres representats.

Per altra banda, aquest model del nostre país es basa en tres principis de bona governança, que hem defensat sempre, des del primer dia, en aquesta tribuna, que són: la participació, estructurada –la tenim molt estructurada, la participació, una altra cosa és que la fem millor o pitjor, aquells que hi participen, tots plegats–; dos, la transparència, i, tres, el fet de retre comptes.

I, permeti'm una petita broma, si vols que ningú es miri un document, penja'l a la web, eh? Perquè, si penjo un document a la web, no se'l mira ningú. Si surt un document que diu algú que és de treball, de no sé..., escolta, aquest surt a tot arreu, quan hi han documents que absolutament desmenteixen tot el que diu aquest document. El document de què vostès feien esment, del 2011, és un document absolutament desmentit –absolutament desmentit– pel Pla de salut de Catalunya. Que aquest sí que és un acord de govern, eh?, l'altre és un paper de treball. Queda absolutament desmentit tot el que s'explica de privatització de l'ICS si mirem la llei òmnibus, si llegim la Llei de l'ICS, per cert, aprovada en aquesta cambra per amplíssima majoria.

Per tant, jo crec que hi ha una distorsió, que ens demana el sector que acabi, que acabi d'una vegada, i ens centrem en les realitats objectives. La realitat objectiva és que aquest és un sistema altament participatiu? Millorable. Altament transparent? Millorable. I altament «rendidor» de comptes? El registre de contractes és públic des de la primera legislatura Maragall, es va aprovar en aquesta cambra; és públic el registre de contractes, és accessible a la web del departament i del Servei Català de la Salut; és accessible a la web el resultat de tots els hospitals, un per un; són accessibles els resultats d'atenció primària, un per un; són accessibles per a tots aquells representats les actes dels consells de direcció i dels consells de salut del conjunt del sistema sanitari català, igual que les de les regions sanitàries. Tot això és accessible. El que passa, hi insisteixo, és que si vull que la gent no miri un document el millor que puc fer és posar-lo públicament en una web.

Per tant, fem el favor tots, en nom del sector i en nom d'aquells professionals que ho estan donant tot, el màxim, que ho estan donant en situacions adverses, amb una afectació directa de les seves retribucions..., demanen: «Si us plau –si us plau–, facin un esforç el polític per centrar la pilota del sistema sanitari i deixem-nos de complicacions.»

Sap vostè molt bé, i ho vaig explicar a la comissió, que el nostre model, tal com està consagrat en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i en la llei del 34, dona prevalença absoluta per prestar serveis al sector *non-profit*. Ho diu. Però hi ha una llei de rang superior, que no és la nostra, i una directiva europea, que és la Llei de contractes de l'Estat, que obliga a una determinada valoració i puntuació.

I, per cert, en el cas de l'Escala no és un tema econòmic el que marca la diferència, eh?, és un tema importantíssim, reivindicat pels professionals. Els professionals demanen a tota l'atenció primària autonomia de gestió. I dins del plec de clàusules hi havia el mateix model d'autonomia de gestió que tenen els centres de l'Institut Català de la Salut. I és aquí on va haver-hi la gran diferència entre guanyador i perdedor; per tant, no és un tema econòmic.

Estan absolutament d'acord que hem de tenir un marc regulador propi que eviti aquestes coses i que permeti que nosaltres tinguem capacitat de decidir el que volem puntuar, el que no volem puntuar, el que és un

mèrit i el que no és un mèrit. No pot ser que hi hagi una llei que digui que no és un mèrit l'experiència. No pot haver-hi una llei que digui que no és un mèrit ser sense afany de lucre. Això no ho diu la llei, i, per tant... Per cert, en el Govern anterior, quan es va fer això i es va adjudicar a una entitat pública, es va perdre aquesta adjudicació en un tribunal, que va dir que no podia ser donar-los prevalença i, a més, no s'havia ni de presentar una entitat pública en un concurs. Es va perdre. Aquell concurs s'ha de refer en aquests moments. Parlo d'un centre, també, d'atenció primària.

Per tant, jo estic absolutament d'acord que ens asseguem i marquem unes regles del joc que s'inspirin molt més en el model de l'any 34 que no en el model de la seguretat social ni inclús la Ley general de sanidad.

I, per tant, aquest model sanitari català, que és molt propi..., que tenim un bon esquelet, d'això, ens falta posar-hi el múscul propi del país. I, per tant, aquest esquelet que és el Servei Català de la Salut, que són uns models de governança de les entitats, millorables, però que ja hi són... La resta de comunitats autònomes no tenen aquests models de governança que tenim en els centres sanitaris... Per cert, on estan, conjuntament, governant els centres sanitaris en el món local, el món de la societat civil d'aquell territori i la Generalitat. Aquest és un model de governança. Segurament millorable? Segurament, eh?, però no podem dir que no hi és.

A més a més, per cert, amb aquest model de governança tan criticat, tan transparent i tan fosc, obtenim el millor resultat de salut del país amb el millor cost per habitant i amb el major esforç dels nostres professionals, que no s'ho mereixen. Per tant, donem una miqueta de valor al nostre sistema sanitari, perquè en té molt. I és un sistema sanitari de tots; no és de ningú, és de tots i ha sortit d'aquest Parlament. I, per tant, l'hem d'intentar preservar entre tots, evitant titulars i evitant coses que despisten a tothom. I per això el sector sanitari i els professionals ens demanen un pacte polític –tots: metges, infermeres–, i no d'ara, fa uns quants anys, i no en aquesta legislatura ni l'anterior, sinó en totes les legislatures.

Per tant, creiem que tenim un model sanitari en el nostre país suficientment solvent, que té les columnes d'un sistema que protegeix col·lectivament la ciutadania a través de la salut pública, que protegeix a través de l'atenció sanitària la malaltia i el risc d'emmalaltir, i que, a més a més, fa una recerca molt seriosa i d'èxit internacional precisament per millorar allò que s'ha de millorar en salut comunitària i pública, i en atenció mèdica i sanitària.

Per tant, absolutament d'acord amb el seu plantejament. Posem-nos a treballar. Ja vaig dir a la comissió que aquesta legislatura era la legislatura del repte de posar-nos d'acord en tot allò que és essencial en el nostre país per a l'atenció sanitària pública, sense cap limitació, i deixar d'utilitzar un espai que és fàcilment instrumentable des de la demagògia, difícilment demostrable quan comença a ser transparent i marques resultats. Treballem conjuntament perquè aquest sistema sanitari nostre tingui continuïtat, sostenibilitat

i continuï tenint el respecte que tenen els ciutadans per ell.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, el registre de contractes és públic, però els treballadors afectats de l'Escala no tenen ni han tingut mai aquests plec de condicions; ni el plec tècnic, ni el plec administratiu, no els han vist mai. No ho troben important, això? Vull dir, alguna cosa ens falla, aquí.

I jo no he dit, a més a més, no he dit que fos un tema econòmic, el fet de l'Escala. No ho he dit pas, això, eh? Dic que no volem aquestes empreses gestionant atenció primària al nostre país: volem una sanitat pública. I, en realitat, el que tenim és una empresa –que de fet no és una empresa, és un grup–, Eulen, que és una multinacional, on la seva web diu literalment que es dediquen a la prestació de serveis generals a empreses. Què té a veure això amb tot el que ens ocupa? Serveis generals a empreses. Estem parlant de serveis a les persones, serveis sanitaris, fruit del reconeixement del dret a rebre aquesta assistència sanitària, no fruit d'una oferta i una demanda de mercat. Què té a veure una empresa d'aquestes característiques amb la proximitat i el valor de la vocació de dedicar-se professionalment a una feina, com ser metge, metgessa, infermer, de l'àmbit sanitari?

Tenim por. Creiem que ho hem de solucionar ràpid, això, ho hem de solucionar ràpid. Perquè empreses grans i poderoses com aquesta estan a l'expectativa de tots aquests concursos, esperant quina ABS surt a concursar. Tenen una obsessió de créixer en beneficis econòmics; se'ls acaba la seva quota de mercat en altres coses i ara apostaran per aquí. Per tant, ho hem de solucionar ràpid. És totalment lícit que vulguin guanyar-se la vida, però també és lícit que nosaltres no vulguem pervertir el sistema públic amb aquesta economia de mercat.

Per tant, si nosaltres tenim tota aquesta informació, ja l'ajudarem a explicar les coses allà on calgui. Nosaltres ens mourem per tot el territori, tenim gent i tenim ganes de treballar. Això no serà cap problema.

El sistema nacional de salut que vostè diu..., vostè diu «universal, equitatiu, de qualitat i finançat pels impostos». Jo dic també «públic» –públic, públic. La paraula «pública» no ens ha de fer tanta por –no ens ha de fer tanta por. Perquè, senyor conseller, és clau saber d'on venim, però és molt més important saber on anem, i fins que no tinguem clar això i no tinguem un consens de país, que crec que el podem aconseguir, no ho farem bé, no farem bé la ruta. Ho hem de fer, fem-ho, fem-ho entre tots, amb aquest consens, i sobretot comptant amb tots els agents dels sectors; si no, no ho farem bé –si no, no ho farem bé.

Utilitzarem la Comissió de Salut per treballar en profunditat punt per punt, amb l'objectiu que, si hi ha d'haver algun canvi important en el model, es faci amb totes les garanties i amb el consens necessari. Aquesta comissió està per això i tots els diputats d'aquí, no només del nostre grup parlamentari, segur que estaran per això.

Per tant, el que volem proposar és que es miri el futur des d'un punt de vista ampli. En el cas de salut i benestar, hi ha molts aspectes que s'han de tractar necessàriament a partir d'un punt de vista comú. No només és important la coordinació entre els departaments, sinó que s'ha d'anar a una relació de col·laboració integrada.

Hi ha algun plantejament de futur en aquest sentit que englobi l'àmbit social i l'àmbit de salut? Anem cap a aquest pacte nacional del sistema de salut i social de Catalunya?

Nosaltres, com hem dit abans, proposarem una mesura inicial, que és aquesta taula, aquesta taula que garanteixi els criteris de contractació. I si no ho he entès malament, a vostè li sembla bé i es compromet a engegar-la, i jo crec que és una molt bona opció, i una molt bona aposta, i una molt bona idea per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, a la qual s'adheriran tots els altres grups parlamentaris.

Per tant, nosaltres no volem fer una rèplica aquí de demagògia i tal; ja ho hem dit: esperit constructiu. Però estem fent una fita molt important, estem construint un país, i aquest país el volem millor, i per tant participem-hi tots, si us plau. Doni'ns la informació, l'ajudem, i esperem que les altres forces polítiques també s'adhereixin aquí.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica l'honorable senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Bé, jo saludo amb confiança aquest esperit constructiu. És a dir, jo crec que si coincidim en el què, coincidirem en el com.

Jo hi insisteixo: estic dient des de fa moltíssim temps on anem. Jo sé que segurament..., des del principi m'han dit que jo tinc un problema de comunicació. Per tant, deu ser un problema inherent a mi mateix, que no comunico, no explico bé. I, per tant, a vegades em diuen que no és el mateix donar classes que estar al Parlament, i per tant segurament a vegades m'equivoco en com m'expresso i explico les coses.

Però, miri, un model sanitari que és un sistema nacional de salut només pot ser públic; no hi han sistemes nacionals de salut privats, eh? Per tant, «sistema nacional de salut» vol dir «sistema nacional de salut públic». Per tant, si cal, ho diré sempre: públic. Però no hi ha alternativa; un sistema nacional de salut només és públic.

En segon lloc, nosaltres tenim determinada una política sanitària clara, una política sanitària que estic dient des del primer dia i que estem implementant, que és que hem de passar d'un sistema lligat a la malaltia a un sistema que intenti evitar la malaltia. I m'han sentit dir reiteradament que no estic content de ser el primer país en trasplantaments, m'agradaria ser l'últim perquè necessita trasplantar menys, perquè el trasplantament és un fracàs de la política sanitària en el segle XXI. Per tant, l'èxit no és trasplantar tothom, sinó tenir molta menys gent que necessiti ser trasplantada.

Per tant, això és la política sanitària que inspira tot el Pla de salut de Catalunya –tot el Pla de salut de Catalunya. Per tant, obert, absolutament obert, i que cada any revisem amb els professionals –amb més de mil el mes de desembre de l'any passat. Per tant, aquesta és la política sanitària.

En segon lloc, les prestacions. Entenem que les prestacions que hem de donar als ciutadans han de tenir una garantia de cost-efectivitat. No podem estar fent coses que des del punt de vista cost-efectivitat no siguin sostenibles.

Li he dit quin és el model de governança, clarament, que volem per al sistema sanitari català.

I els dos pilars, com he dit sempre, la salut col·lectiva..., que, per cert –enormement important–, per què el Departament de Sanitat i Seguretat Social es va dir «de Salut»? Això li ho pot explicar molt bé la consellera Geli, però jo ho mantinc: perquè la salut no és competència exclusiva del Departament de Salut, és una competència interdepartamental, i per això dins del Pla de salut està el Pla interdepartamental de salut, ja està creada la comissió, i es treballa a nivell de tots els departaments, perquè l'ensenyament té influència en la salut, l'agricultura té influència en la salut, el trànsit té influència en la salut. I el gran exemple de necessitat de salut integral és l'atenció a la salut mental. I per això hem començat a implementar a Sabadell el Pla integral de salut mental, escrit fa molts anys; no ens inventem res, eh?, simplement l'estem aplicant.

I quins instruments tenim, per fer això? Tenim els instruments. Tenim els instruments, que són el departament, per marcar les polítiques; la Comissió de Salut, òbviament, per fer el control d'aquestes polítiques i ajudar a definir-les; el CatSalut, que és el nostre National Health Service, el CatSalut és el nostre National Health Service, és l'instrument que tenim per aplicar les polítiques sanitàries.

I a través de què apliquem les polítiques? El servei català executa aquestes polítiques a través d'una cosa que és pròpia de Catalunya, que és la xarxa sanitària d'utilització pública, que aquesta està inspirada en la llei de l'any 34, si no tindríem exclusivament els centres que vam rebre de la seguretat social, i per tant no és aquest model –el de la seguretat social– el del nostre país. I vostè em sentia dir l'altre dia que l'Institut Català de la Salut no és nostre ni patrimonialment, ni és nostre des del punt de vista de la sobirania sobre els recursos humans, perquè és de la Tesoreria General de la Seguridad Social, i els nostres funcionaris públics del sistema sanitari són «personal estatutario del régi-

men especial de la seguridad social». I això m'agradaria canviar-ho, i tenir el nostre propi personal, a Catalunya.

Per tant, tenim la xarxa que presta els serveis, tenim l'Agència de Salut Pública per fer les polítiques interdepartamentals, tenim l'Agència de Qualitat i Avaluació – que té l'observatori, les centrals de resultats, el registre de contractes –, i tenim un mecanisme inercial –tamboc l'inventem ara, ve de lluny–, que és l'assignació amb base poblacional a cada territori, en funció de les necessitats que té aquell territori d'assistència i no en funció, històricament, de la despesa que tenen els centres que estan posats allà. Hem anat, tradicionalment, anant a donar resposta a la despesa que hi ha en aquell territori en funció de les estructures i no en funció del que necessiten els ciutadans. I aquest canvi, que no ve de nou, l'hem d'accelerar en aquests moments.

I, per tant, creiem en un contracte amb aquesta xarxa, entre el CatSalut i aquesta xarxa, exactament igual que a qualsevol sistema nacional de salut, en què els dos elements principals que se li demanin al proveïdor de serveis sanitaris siguin, en primer lloc, la resolució en termes d'accessibilitat i temps, i, en segon lloc, aquesta accessibilitat en termes de qualitat i en termes de temporalitat.

Per tant, tenim instruments, tenim un disseny jo crec que molt ben fet, que és un disseny fruit de molts anys de treball, i que, per tant, només hem de tenir la voluntat política col·lectiva de no malbaratar una cosa que està funcionant bé, que té excel·lents resultats, i no fer ni demagògia, ni fer afirmacions no demostrables, sinó objectivables, sobre el funcionament del sistema.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els casos de corrupció vinculats al sistema de concessions administratives, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació

al Govern sobre els casos de corrupció vinculats al sistema de concessions administratives (tram. 300-00001/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, aquesta interpellació de Ciutadans té com a objecte posar llum i taquígrafs a què està fallant i què s'està fent entorn de les concessions administratives a Catalunya.

I és evident que alguna cosa està fallant, perquè, si analitzem tots els casos de corrupció que s'han conegut, s'estan coneixent i segurament es coneixeran en els propers anys, tots estan vinculats a com s'atorguen les concessions administratives, a qui, de quina mane-

ra i a canvi de què. Siguem clars i catalans: aquesta és la veritat del problema.

Hem de canviar la llei electoral? Sí, crec que ningú en dubta, de pesadets que hem estat des de Ciutadans amb aquest tema, que finalment és un tema que ja no és de Ciutadans, sinó que és de tot el Parlament. Que hem de canviar la Llei de finançament de partits? Sí, algunes coses; algunes s'han canviat i d'altres s'han de canviar, i ho estem aconseguint, portar aquest debat a la centralitat política del debat a Catalunya i al conjunt d'Espanya. Però falta l'altra pota, l'altra cara de la moneda: per què es vincula a les concessions administratives la corrupció.

I analitzem-ho breument, sense entrar en massa detalls, perquè en tenim tants casos que no tenim prou temps, en deu minuts no dóna temps d'analitzar tots els casos de corrupció i què s'ha fet, no? Però unes simples pinzellades.

Cas de les ITV, cas que està ara sobre la taula, amb possibles imputacions demanades per la fiscalia d'alguns dels diputats d'aquesta cambra; un cas on, amb el mapa d'ITV, una concessió de servei públic, de titularitat pública i amb gestió privada, resulta que arriba un govern, i alguna persona vinculada a aquest Govern, i volen canviar aquesta titularitat o, en aquest cas, les empreses que gestionen aquestes ITV; és a dir, redefinir el mapa de concessionàries. I què fan? Doncs, amb les converses que hem conegut a través dels diaris i a través del sumari, resulta que hi han una sèrie de persones, algunes vinculades al Govern, que s'encarreguen de fer un *traje* a mida d'unes empreses determinades perquè la concessió sigui atorgada a una empresa determinada. I es deuen preguntar: «A canvi de què?» Home, a canvi d'algunes coses, suposo. A canvi, com diuen en altres casos, de 3 per cents, a canvi del que es coneix com la «mordida», a canvi d'un tant per cent d'aquelles concessions.

Cas Palau. Ho coneixen perfectament; demanàvem explicacions en seu parlamentària. Resulta que el 3 per cent està institucionalitzat. Resulta que, en aquesta mateixa cambra, quan el senyor Maragall li diu al senyor Mas «vostès tenen un problema que es diu 3 per cent», la majoria de ciutadans de Catalunya, alguns que ni estàvem aquí, preguntem: «Què és, això del 3 per cent?» Però els que estaven aquí, tothom ho sabia. I el senyor Mas ho sabia, per la resposta. Va dir: «Senyor Maragall, portem-nos bé, que hem de fer coses junts.» I es tapa el tema. I després surt el tema, perquè la porqueria acaba sortint.

Per tant, en aquesta cambra el dos mil..., –què era, el 2003, 2004, vuitena legislatura?–, en aquell moment, en aquesta cambra, hi havia gent, aquí, com a mínim els caps d'aquells partits, que sabien de què parlaven, i molts ciutadans no ho sabien. Si avui preguntem als catalans què és el 3 per cent, lamentablement ja ho sap tothom. Ja ho sap tothom, que és el tant per cent que s'emporten uns partits diferents –perquè després parlarem d'altres casos– que estan a l'Administració a canvi que algú s'emporti una concessió administrativa d'obra pública, de peatges, d'aigües, de concessions, de serveis, de molts tipus. I dic «de molts tipus» perquè en el

mateix informe de la policia, judicialitzat ja i entregat al jutge, diu que no es tracta només d'un problema de Ferroviari –que recordin que era l'empresa on hi han responsables imputats, d'aquesta empresa–, no, no; diu que hi ha una trama d'empreses que podrien estar donant diners a un partit del Govern i a les persones que el representen a canvi de diferents serveis i obres –serveis d'aigües, serveis de peatges, altres serveis.

En definitiva, un tant per cent a canvi d'una concessió. En definitiva, concessions a canvi de comissions il·legals. Aquest és el problema de la corrupció, parlem clar. Aquest és el veritable problema; és allà on tenim el problema.

Cas Mercuri. Tarifes ja establertes –els ciutadans que ens estiguin veient, això que diré està recollit a la informació de la fiscalia, en la informació d'aquest cas–: dotze mil euros per participar en el concurs d'obres públiques de l'Ajuntament de Sabadell. Dotze mil euros per participar-hi! A fons perdut! Dotze mil euros per participar-hi! I, després, a qui se li adjudiqui l'obra se li exigeix el 3 per cent un altre cop, el 3 per cent, maleïda xifra, el 3 per cent de l'obra pública. Per tant, estem adulterant el preu del cost del servei als ciutadans, els estem encarint les seves vides, estem fent que paguin una part d'aquestes comissions, i que això s'ho reparteixin entre administracions, i governs que les gestionen, i empreses que hi participen.

I la pregunta del milió és: què és abans l'ou o la gallina? Què hi han, polítics corruptes, empresaris corruptes, o les dues coses? Jo sóc bastant..., per la poca experiència que tinc aquí començo a veure que hi ha de les dues coses, i, més aviat, fins i tot, m'atreveria a dir que bastants polítics que demanen, més que empresaris que demanen.

Cas Clotilde. Com veuen vostès, podríem estar aquí dos dies parlant de casos de corrupció. Cas Clotilde. Diu el senyor Petrov, aquest de la màfia russa, li diu, al jutge: «Ya estaba harto de pagar, no podía más, cada vez me pedían más dinero.» «Con la mafia hemos topado» devia pensar el senyor Petrov. O sigui, el senyor de la màfia russa fa les declaracions davant del jutge i diu que estava tip de tot el que li demanava l'Ajuntament de Lloret! Amb la «casa nostra» s'ha topat el senyor Petrov, no sabia amb qui parlava. O sigui, el mafiós rus dient que ja estava tip de posar diners! I diu: «Això en altres països..., hauria aconseguit el mateix legalment.» Això són les declaracions davant del jutge, eh?, del senyor Petrov. Per tant, *jo!*, aquí de màfies potser n'hi ha de diferents nacionalitats, i no entraré en quina és la nacionalitat, si Catalunya o Espanya, perquè em sembla que està clar que les dues.

Per tant, anem amb compte, perquè aquí es parla de què fan les empreses, que s'ha de vigilar i han de complir la llei, però anem amb compte perquè aquí hi han tarifes, que..., si vols concursar en un concurs –i això ho diu la Fiscalia en el seu sumari en el cas Mercuri, i això està en el cas Clotilde–, hi han tarifes a canvi de concessions.

No vull seguir dient més coses de tot el que està sortint, de cada sumari, perquè, la veritat, és bastant lamentable, i crec que, com a títol d'exemple, ja en tenim

prou amb tot el que hi ha, eh? Podríem parlar, si estiguéssim al Congrés dels Diputats, també, de tot el llistat d'empreses, dels sobres, del cas Bárcenas, i de tot el que estem coneixent aquests dies, també, eh? Per tant, no és un problema només de Catalunya, és un problema del sistema polític i de com s'ha entès el repartiment de concessions, no d'una manera transparent, legítima, legal, sinó d'un sistema per finançar partits o, fins i tot, d'enriquiment personal d'alguns personatges, que han estat en política, no sé si per fer política o per fer negocis, o les dues coses.

Per tant, anem per feina, perquè al final el que ens interessa aquí és solucionar com ha funcionat això, i, evidentment, fer neteja del que ha passat fins ara.

El primer per saber què passa és, senyor conseller –hi estarem d'acord, jo crec–, fer un diagnòstic. I jo crec que en el diagnòstic seria molt trampós dir que el problema, com dèiem abans, és només el sistema de finançament de partits, no, no... Els partits tenen un sistema de finançament; pot ser millor, pitjor, regular, però és allà, i si compleixes la llei no passa res. El problema és que algú vulgui utilitzar les concessions per aconseguir finançament, o sobres, o omplir-se les butxaques estant en política. Aquest és el veritable problema que tenim, on hi ha la immensa quantitat de diners, no ens enganyem, aquí és on són els diners.

Què proposem nosaltres, conseller? Què li preguntem? Què pensa fer aquest Govern, de manera urgent... Dic «urgent» perquè és que..., cada dia que obrim els diaris, doncs, sembla això «imputàlia», perquè és que és una qüestió que cada dia tenim..., és allò..., obrim el diari i tenim un altre cas de corrupció, en un ajuntament, en una comunitat autònoma, a l'Estat, on sigui. Per tant, anem, amb caràcter d'urgència, a veure què hem de fer per canviar això.

És evident que em dirà vostè –i hi estic d'acord també, i m'avanço– que això depèn també de les persones, no?, i que depèn de l'actitud de cadascú. Hi estem d'acord. El que intenta l'ordenament jurídic és regular, controlar i evitar que no només ens hàgim de..., diguéssim, encomanar pràcticament només què farà cada persona. Miri, la legalitat està, precisament, per no dependre de la bona voluntat de cada persona, sinó d'un sistema legal i d'alertes que controlin això.

Per tant, li preguntem què pensa fer el Govern. Vostès han posat en marxa una oficina vinculada a Presidència, que suposo que és la que depèn també de vostè en aquest cas, però volem saber, sobretot, si hi haurà finalment transparència absoluta en els concursos; per tant, licitació, adjudicació, formalització, contracte, condicions del contracte, seguiment del contracte i seguiment de l'increment de pressupostos i de les pròrrogues. I aquí hi ha un dels altres problemes, perquè hi han, com vostè sap, concursos que s'obren, en els quals a algú se li adjudica el vestit a mida, amb les condicions tècniques i econòmiques a mida d'aquella empresa, i després aquella empresa, com alguna obra, com la línia 9 del metro, per exemple, doncs, es duplica o es triplica el pressupost. Ai, carai! S'ha triplicat el pressupost! I on apareix? A l'ordinador del senyor Millet apareix la línia 9 del metro. Què fa a l'ordina-

dor del Palau de la Música la línia 9 del metro? Doncs, això: que el Palau de la Música era una rentadora de diners, una fórmula per treure diners dels concursos públics, a través d'una fundació i d'un consorci públic. Això és el que tenim. Aquesta és la realitat.

Per tant, Ciutadans què vol d'ara endavant? Posar mesures i transparència absoluta, que concursin les empreses amb llibertat, amb competència; que no se'ls demani 3 per cent, ni 4, ni 5, ni 12.000 euros, ni 3 per cent, sinó que competeixin en transparència. I si algú no està d'acord amb el concurs? Que recorri a la justícia.

Per cert, el d'ATLL és un altre cas, un altre «expedient ics», que esperem que el conseller Santi Vila, com més aviat millor, si us plau, pugui venir al Parlament..., que, a més, al Parlament, doncs, creiem que és un tema molt important, és un concurs molt important –molt important–, que s'ha privatitzat una part..., o aquest servei. I aquí també hem de veure absoluta transparència, perquè, com vostès saben, s'ha recorregut...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...sí, vaig acabant, presidenta. Seguiré en la segona part.

Per tant, transparència absoluta; quines accions està disposat a fer el Govern per canviar el que tenim fins ara, i de quina manera, per aconseguir que els ciutadans i les empreses puguin concursar amb llibertat, puguin conèixer les condicions d'aquest concurs, i que acabem amb els llestos, amb els hàbits, amb les males praxis, amb la corrupció, en definitiva, de tants per cents i comissions a canvi de concessions.

Moltes gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Rivera..., jo, en primer lloc, el que posaré de manifest és que aquesta exposició que ha fet, donant a entendre, doncs, que tota l'activitat concessional, tota l'activitat contractual de la Generalitat de Catalunya, doncs, està plena de corrupció per tot arreu, i sota sospita, no ho puc compartir –no ho puc compartir–, no com una apreciació, sinó, simplement, perquè això no és cert. I, en aquest sentit, li'n donaré informació precisa, no?

Vostè deia que abans de prendre mesures cal fixar bé el diagnòstic. I, per tant, li facilitaré informació, que, per altra banda, és pública, la trobaria, si vostè hagués

tingut la cura de buscar-la, a la web del mateix Departament de la Presidència i en el conjunt de la informació que es difon de la Generalitat de Catalunya.

Situats en aquest punt, del bon diagnòstic, eh?, com vostè sap, el marc regulador de la contractació pública ve donat per uns principis, que la Generalitat no tan sols comparteix plenament, sinó que aplica i aplicarà en la seva màxima expressió. De fet, aquests principis fonamentals són els següents: en primer lloc, el principi de la legalitat. La contractació pública és una activitat detalladament reglada, i tots els tràmits establerts es desenvolupen d'acord amb la llei. L'actual normativa reguladora de la matèria està conformada, bàsicament, com vostè deu saber, per les disposicions següents: pel Reial decret legislatiu 3/2011, mitjançant el qual va ser aprovat el text refós de la Llei de contractes del sector públic, i per la Llei 31/2007, pel que fa, concretament, als procediments de contractació en els sectors de l'aigua, l'energia, els transports i els serveis postals, com a tenir marc normatiu de referència.

Segon principi, el de la transparència; que és un altre component que ha de presidir la contractació pública i que el Govern de la Generalitat està prioritzant. La contractació és una activitat que es desenvolupa fent una àmplia publicitat en tots els tràmits, i possibilitant l'accés de les parts intervinents a tots els expedients. Precisament, la voluntat d'impulsar la transparència en la contractació va ser un dels motius de la creació, per part de l'actual Govern de la Generalitat –vostè abans hi feia una referència–, de l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública, de la qual en vaig donar detalls també en aquest Parlament fa just pocs dies, no?

En tercer lloc, el tercer principi és el de la lliure concurrència. La contractació pública de la Generalitat es desenvolupa utilitzant aquells procediments que permeten una major concurrència dels licitadors, i les administracions tenim l'obligació de remoure absolutament tots els obstacles que podrien dificultar la participació, i, si m'ho permet, especialment de determinats licitadors –aquesta ja és una opció més de país– com ho poden ser les petites i mitjanes empreses, o les entitats del tercer sector.

Quart principi, el d'igualtat d'oportunitats, i no pas menys important, per ser el darrer que jo li comentí, eh? En aquest sentit, la contractació pública de la Generalitat vetlla especialment per tal que en tots els procediments quedi degudament garantit aquest principi d'igualtat d'oportunitats. Les condicions per participar-hi han de ser, i són, iguals per a tothom, i les adjudicacions contractuals s'han d'efectuar, i s'efectuen, amb la màxima transparència i objectivitat. En aquest sentit, també es troba a disposició de qualsevol persona interessada un ampli sistema de recursos administratius, com vostè deu saber, i judicials, per impugnar aquelles eventuais infraccions que es consideri que poden haver produït alteració en un expedient determinat.

Tots els principis que li he exposat –legalitat, transparència, lliure concurrència, igualtat d'oportunitats– i totes les disposicions normatives que se'n deriven, són

aplicats rigorosament en la contractació de la Generalitat –rigorosament–; una contractació que anualment assoleix un volum molt ingent, tot i que en aquests dos darrers exercicis, com vostè deu saber, menor que en els anteriors, bàsicament per dos factors: òbviament, el que ha representat la contenció de la despesa pública, però també perquè en aquests dos anys s'han aprofitat millor, en molts casos, els mateixos recursos de l'Administració pública.

Amb tot, tot i aquesta reducció i perquè tingui, o tingui, una referència de context d'aquest volum ingent, que abans deia, de contractació, el 2011, per agafar una data propera en el temps, la Generalitat de Catalunya va realitzar un total d'11.566 contractes nous, que representaren un volum de 1.028 milions d'euros. Perquè vegi un cert ordre de magnituds, no? Si vostè agafa tota l'activitat contractual, a part dels nous, tot el que varen ser, diguem-ne, renovacions, de plurianuals, revisions de contractes anteriors, etcètera, tot el que és el conjunt de l'activitat contractual, el volum econòmic arribava als 4.036 milions d'euros, no? Cadascun de tots aquests expedients de contractació va ser tramitat observant totes les condicions, tots els tràmits i tots els informes econòmics i jurídics establerts.

De fet, com que en el títol de la seva interpellació hi figura una expressió que no és pròpia, almenys no està recollida com a tal, en la Llei de contractes, que és «sistema de concessions administratives», jo voldria aprofundir una mica en dos àmbits, que són el de la concessió d'obres i el de la gestió de serveis públics, no? I, a més a més, donar-li coneixement, per afinar bé –bé– aquest diagnòstic, de l'any 2011 i de l'any 2012, les dades que en aquests moments estan inscrites al Registre públic de contractes dels departaments de la Generalitat, perquè en pugui també tenir un coneixement precís, no?

Respecte a la concessió d'obra pública, el 2011 i el 2012 no se'n va licitar ni tan sols una. Ho dic perquè tingui també una apreciació concreta, no?

Respecte a la tipologia de contractes de gestió de serveis públics, el 2011 se'n varen adjudicar 105, i el 2012, tot i pendents encara de tancar aquest registre, perquè fins a finals d'aquest mes de febrer, d'acord amb l'ordre corresponent, hi ha el termini per fer-ho, doncs, un total de 112 contractes.

Li dono aquest ordre de magnituds –i n'hi podria donar més detalls– perquè es faci càrrec també de quin volum i de què estem parlant en el seu conjunt, no?

Però, a part d'aquestes dades, que ens permetran afinar també quin és el diagnòstic, perquè si s'agafa tota la casuística que vostè ha identificat en la seva intervenció inicial, i ho posa al costat de tot aquest volum, ingent, de contractació pública per part de la Generalitat de Catalunya, doncs, ja es veu que en el context les seves asseveracions que tota la contractació està sota sospita, doncs, no tenen sustentació possible, eh?

Però, en qualsevol cas, mesures, perquè això era per al diagnòstic, no? Jo les vaig presentar l'altre dia, el divendres passat, en aquesta cambra, no? I no tinc cap inconvenient per reproduir-li-ho. És un decàleg de me-

sure, que durà a terme l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública, que depèn, efectivament, com ha dit vostè, del Departament de la Presidència. I aquest decàleg esdevé tot un ferm compromís per part del Govern de la Generalitat actual, no?

En primer lloc, establir directrius als departaments i a les entitats del sector públic de la Generalitat de Catalunya per incrementar la transparència de tots els expedients de contractació per sobre dels nivells legalment establerts, perquè en els nivells legalment establerts ja hi som.

Segon, fomentar l'ús del procediment obert en la contractació pública.

Tercer, potenciar l'ús de la plataforma de contractació pública. Si vol vostè més detalls de en què consisteix, després els li donaré.

Quart, publicar les contractacions menors en els perfils de contractant.

Cinquè, fer accessibles a tota la ciutadania les dades contingudes al Registre Públic de Contractes.

Sisè, incrementar l'elaboració i difusió d'informes i memòries periòdiques sobre diferents aspectes relatius al seguiment, avaluació i anàlisi de la contractació pública de la Generalitat i el seu sector públic.

Setè, incorporar al portal Open Data de la Generalitat les dades relatives a les licitacions de la Generalitat en format reutilitzable per a les persones interessades.

Vuitè, enfortir les relacions de col·laboració amb l'Oficina Antifrau de Catalunya, la Sindicatura de Comptes i l'Autoritat Catalana de la Competència.

Novè, incorporar més clàusules socials en la contractació pública per tal de fomentar la inserció social i facilitar la participació en aquesta de les entitats del tercer sector.

I desè, el foment de mesures de suport a l'accés a la contractació pública d'autònoms i petites i mitjanes empreses.

Aquests són diagnòstic i mesures que li puc oferir i que li presento, i que de fet defensem de fet ja fa temps per part del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, bé, després de sentir-lo a vostè llegir la pàgina web del departament, la llei, sembla ser que no passa res. Jo em quedo bastant més preocupat després de sentir-lo, perquè suposo que el que pensen moltes persones, i el que compartim alguns, que és que tenim un problema de com alguns s'emporten tants per cents a canvi de concessions, doncs és un invent –un invent. Tot funci-

ona molt bé, per aquest Govern. Potser ja els va bé que funcioni així. Potser és aquesta.

I ho dic perquè l'informe policial del cas Palau, senyor Homs, que vostè no sé si l'ha llegit, espero que sí, fa un llistat d'empreses del sector de la construcció, dels peatges, dels serveis, d'aigües..., en fi, un llarg..., pràcticament tots els sectors..., amb donacions al govern de torn i a la fundació del govern de torn durant el mandat i durant la trama. Per cert, contractes que vostès alguns ja els feien a vint i trenta anys, no calia que fossin..., ja s'encarregaven vostès que tinguessin molts anys per endavant, no?

Per tant, què vol dir, això? Doncs el que diu l'informe policial. Alguns deuran dir: «No, això és un invent.» Home!, doncs una trama d'empreses que donen diners a canvi de concessions, que diu l'informe policial del cas Palau, deu ser un invent, però, és clar, si fos una empresa i un cas... Però per què vostès quan va dir el 3 per cent el senyor Maragall ningú es va sorprendre i va dir: «Senyor Maragall, què diu, vostè, què és això del 3 per cent»? No, vostès ja ho sabien, senyor Homs, vostès ja ho sabien. Per tant, «tenim un problema, que es diu 3 per cent», i ho tornem a dir aquí. I vostès no volen arreglar-ho. A vostès ja els va bé, el sistema.

Per tant, el que em preocupa d'això que veiem aquí és que és molt complicat canviar les normes, la praxi i el funcionament quan puja aquí un conseller de la Generalitat i diu que tot va bé. Que tot va bé? Vostè ha agafat els diaris, senyor Homs? Vostè sap quants casos de corrupció vinculats a concessions administratives hi han a tot Espanya, avui? I diu vostè: «No, és que comparat amb tota la contractació és poc.» Home!, de moment anem coneixent aquests –de moment anem coneixent aquests.

I una altra pregunta que li faig: per què parla vostè de transparència quan, per exemple, en el concurs de l'ATLL ha hagut de ser el TSJ qui doni la informació a un dels concursants, a una de les empreses que concursava, perquè vostès com a administració no la hi donaven? Quina transparència, no, que t'obligui un tribunal a donar la informació de les condicions econòmiques i tècniques d'aquella empresa? Per què? Per caprici, ho ha fet el TSJ? Per caprici, ho ha fet un dels que ha concursat? No, per opacitat. I a més a més amb un tribunal, en aquest cas millor dit un organisme administratiu, que dona la raó a un dels concursants i a més a més van a judici.

Home!, doncs això potser és el que no ha passat fins ara. També és veritat. Potser fins ara això ha sigut un oligopoli d'administracions, unes quantes empreses per sectors i un repartiment en què ningú volia recórrer contra re, no fos cas que a la següent no em toqui. Parlem clar, que som majors d'edat, que està molt bé vendre a la ciutadania que no passa re; però, escolti'm, tenim un problema o no el tenim? Perquè és molt més greu que vostè pugui aquí a dir que no passa re. No hi ha un problema d'institucionalitzar un 3 per cent a les obres públiques? No hi ha un problema en tots els casos que he dit aquí i tots els que vostès veuen, i cada ciutadà, aquests dies al diari? De veritat no tenim un problema? Doncs jo crec que el problema és més gros,

que és no només que funcioni malament, sinó un govern que ja li està bé com funciona, un govern que ja li va bé com funcionen aquest tipus de tarifes, un govern que ja li va bé que això quedi aquí i digui vostè: «No, la legalitat es compleix.»

Sap què passa, senyor Homs, vostè que és jurista, i jo també, i d'altres? Vostè ha demostrat una cosa que és evident, que és òbvia: que els que més saben i coneixen algunes lleis són aquells que se les salten. És fonamental, per saltar-se una llei, tenir un bon coneixement d'aquesta llei. És evident que hi han *trajes* a mida. I vostè no va..., amb llibertat..., concursen. Sí, home!, amb llibertat, amb un *traje* a mida. Si vostè en el sobre A hi posa uns condicions d'entrada on una sèrie d'empreses queden fora, ja té vostè la majoria d'empreses fora del concurs. Si a més a més amb les condicions del sobre B i el sobre C, econòmiques i tècniques, senyor Homs, vostè fa un *traje* a mida, com en el cas d'Oriol Pujol a les converses que hem vist, on qui fa i redacta el plec de condicions és l'empresari, doncs imagini's si n'anem, de bé! D'això se'n diu un «*traje* a mida», senyor Homs. I vostè diu que no tenim un problema. Doncs, sí que el tenim. Si els plecs de condicions de les obres públiques i de les concessionàries els acaben redactant, com ens n'assabentem per la premsa, les empreses, i no l'Administració, tenim un problema. I vostès no volen o reconèixer-ho o dir-ho. Tenim un greu problema.

I aquest és el problema principal de la corrupció a Espanya en general. I durant el *boom* immobiliari, doncs imagini's, multiplicat per deu. Vostè diu: «Ara no hi han obres públiques.» Ja ho sabem; no hi ha un duro. Però, i tot el que han fet? I totes les obres públiques que s'han fet? I totes aquestes barbaritats que s'han vist arreu de l'Estat amb relació a les obres públiques? Aquí què? Doncs aquí hi ha hagut el problema: una forma de funcionar, de finançament, i una praxi que ha anat a base de tants per cents i comissions a canvi de concessions. Que som grans, senyor Homs!

Per tant, jo li demanaria un punt de sinceritat, perquè ens donaria un punt com a mínim d'esperança que vostès s'han adonat que això és un problema. Però que vostè digui...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...sí, vaig acabant, presidenta, que aquí que no tenim cap problema, que ens ho inventem i que volem treure una conclusió errònia, que l'excepció no fa la regla, doncs miri, la realitat és que aquí, en casos diferents, administracions diferents –locals, autonòmiques, de l'Estat, de diferents colors polítics, totes– han caigut en la mateixa praxi. Ho solucionem sí o no? O vostès diuen que tot va bé i seguim amb aquests escàndols i amb aquesta forma de funcionar?

Nosaltres li plantejem, i ho farem a la moció, una sèrie de mesures de transparència, una serè de mesures de control i una sèrie de mesures també de comporta-

ment entre els partits polítics i entre aquells que governen i governem a les administracions. Si no ho fem, senyor Homs, està molt bé que vostè em llegeixi la pàgina web del departament, està molt bé que vostè intenti vendre el que pensa avui...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...part de la ciutadania –acabo, presidenta– com una teoria de la conspiració, però lamentablement les tarifes, el llistat d'empreses, la realitat, supera fins i tot la ficció.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., a vostès de debò –de debò– els interessa lluitar contra la corrupció i les males pràctiques? De debò? Sincerament, els ho pregunto, no? Perquè, a part dels fets que aquest dematí en el debat de la sessió de control descrivia el mateix president sobre transparència, fermesa, reparació, jo li proposaria una cosa, a vostè i el seu grup parlamentari, que crec que podríem mirar a veure si compartim o no, simplement pel fet d'avançar, que és si estariem d'acord que per fer front a aquesta situació que tenim i que patim conjuntament, i que a més a més, diguem-ne, fa forat a la confiança..., entre tots plegats, si podem compartir unes determinades actituds.

Jo li'n marcaria quatre. La primera, serenitat. I jo li diré una cosa, eh? La seva intervenció no és precisament serena. És populista. Vostè ha fet avui aquí una intervenció purament de populisme, i ja sap que el populisme, perquè la història ens ho ha ensenyat, és l'avant-sala del totalitarisme. (*Remor de veus.*) Per tant, vostè deu saber en quin sentit de responsabilitat actua, no?

Una altra actitud que jo reivindico, i que la hi reivindicó a vostè, que és una persona formada: un mínim de rigor. Vostè ha fet unes asseveracions avui en aquesta tribuna que és que ni se les creu –que ni se les creu.

La presidenta

Senyor diputat, ja ha tingut...

El conseller de la Presidència

Ha dit i ha fet afirmacions... Perdoni.

La presidenta

Ja ha tingut un moment per parlar-ne. Ara deixi parlar el conseller.

El conseller de la Presidència

Ha fet afirmacions que simplement passa una cosa, senyor Rivera: que demostrin que vostè coneix molt poc aquesta matèria, que tira de retalls de premsa però que no hi ha aprofundit –que no hi ha aprofundit. Per tant, rigor.

Tercer, exemplaritat. Tots; nosaltres els primers, òbviament. Però tots; vostès també. Per tant, exemplaritat. Abans hi feia referència aquest dematí també el president. Tots, exemplaritat. Tots; vostès també. I vostès no estan en condicions de poder dir que han predicat amb l'exemple. No, home, no. Agafin el darrer informe de la Sindicatura de Comptes. Vostès, la seva formació política... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor Cañas, li demano...

El conseller de la Presidència

Vostès..., no, no, escolti...

La presidenta

Conseller –conseller–, esperi un moment.

El conseller de la Presidència

Disculpi.

La presidenta

Li demano que escoltin i callin. Han parlat en el moment que els ha tocat. Ara demano silenci. (*Veus de fons.*) Senyor Rivera...

El conseller de la Presidència

Realment...

La presidenta

...vigilin les seves expressions; vigilin.

Senyor conseller, continuï.

El conseller de la Presidència

Hi ha actituds que paguen més que mil paraules, no? Vostès han de predicar amb l'exemple, també. Tots, ho hem de fer. Però vostès també. I si vostès agafen el darrer informe de la Sindicatura de Comptes, doncs miri, passa una cosa, ho diu l'informe, eh?, que l'any 2010 Ciutadans no va presentar els comptes. Ho diu això o no? La sindicatura diu que això és una infracció. Ho diu l'informe, no? Tres, la sindicatura recull també com a incidència que Ciutadans no ha adaptat els seus comptes anuals a la reforma comptable del 2007. És així o no? Molt bé. En quart lloc, Ciutadans no ha respost al requeriment de la sindicatura –això ho diu l'informe, eh?– perquè confirmessin l'existència de fundacions i/o associacions vinculades al seu partit polític. Imagini's

que ho haguéssim fet nosaltres, això!, tota l'especulació que vostè ja hi construiria, no? I, com ha recordat aquest matí el president, cap partit polític... Per tant, l'autocrítica l'hem de fer tots. Si jo ja hi estic d'acord, senyor Rivera! I una conducta exemplar ens l'hem d'exigir tots. També vostès; nosaltres i també vostès, no?

I, finalment, una darrera actitud que crec que hauríem de fer proliferar, no?, i de compartir: realment, ganes de resoldre els problemes. Vostè s'adona que ha vingut avui aquí, ha fet tot el reguitzell que ha fet, però de propostes, de mesures, no n'ha presentat ni una? S'ha limitat a dir que ja portarem una moció amb mesures... Però és que no li ha interessat. L'ha traït el subconscient, senyor Rivera. Vostè ha parlat amb l'estómac. Ha fet, si més no, aquesta sensació. Li ho dic amb tota la cordialitat. Ha fet la sensació... (*Remor de veus.*) Ha fet la sensació, i veient de la manera, diguem-ne, que els excita la meua intervenció, i no deu ser pel to, sinó pel contingut, perquè no hi ha re pitjor a la vida que dir veritats encara que siguin molestes... Ja ho veig –ja ho veig–, m'ensenyen el camí. Realment, vostès, en aquest sentit, avui es retraten ben bé.

Per tant, fixin-s'hi. Jo els proposo això, que en aquest sentit veig que estem molt lluny: serenitat, rigor a l'hora d'analitzar les coses, exemplaritat per part de tots, vostès també, i ganes de resoldre els problemes.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els processos de privatització de la titularitat o la gestió d'empreses públiques, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació

al Govern sobre els processos de privatització de la titularitat o la gestió d'empreses públiques (tram. 300-00005/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, senyors consellers, senyores diputades, senyors diputats..., conseller, avui en aquesta interpellació no li preguntarem pels aspectes jurídics ni pels tècnics de la venda d'Aigües Ter Llobregat. El senyor Mas-Colell, que sembla que respondrà a aquesta interpellació, i vostè mateix tindran l'oportunitat de donar les explicacions pel que nosaltres considerem un embolic bastant considerable que s'ha produït amb la venda d'Aigües Ter Llobregat, en què la mateixa Generalitat s'esmena a ella mateixa, quan l'organisme, el seu, el que vetlla per la contractació, els ha dit que tot el procés de venda, doncs, no s'ha fet bé.

Li dèiem l'altre dia al conseller de Territori i Sostenibilitat, en la seva compareixença, i avui li ho reitem, que no serà de rebut, quan compareguin, si no se'ns ha facilitat prèviament tota la documentació de les dues ofertes que es van presentar a aquest concurs, condi-

ció que nosaltres considerem necessària per abordar des de la transparència tot aquest debat. Estem segurs que no tindrem cap dificultat a obtenir tota la documentació de les dues pliques que es van presentar en aquest concurs.

Però anem a l'objecte principal d'aquesta interpellació, perquè l'altre debat ja el substanciarem quan toqui, quan compareguin els dos consellers, que és la defensa del sector públic de la Generalitat de Catalunya, d'aquells serveis que són essencials, que per nosaltres són estructurants d'un país, de la seva societat, i que al nostre entendre el Govern de la Generalitat està posant en mans privades.

El Grup Parlamentari Socialista estàvem per l'equilibri dels comptes d'Aigües Ter Llobregat. No estàvem per la seva venda. I així ho vàrem explicar de manera clara en l'anterior legislatura. Estàvem i estem, també, per l'equilibri dels comptes de l'Agència Catalana de l'Aigua. Tant és així que en el darrer pressupost, en la Llei de mesures fiscals i financeres, quan parlàvem del cànon, nosaltres vam presentar propostes claríssimes d'augment per equilibrar els comptes tant de l'agència com d'Aigües Ter Llobregat, després es van camuflar algunes de les propostes per tal de derivar aquesta responsabilitat dels increments als alcaldes i alcaldesses del país.

I, per tant, no estàvem d'acord amb aquella venda i seguim sense estar-hi d'acord. Consellers, nosaltres no estem, no compartim amb el seu Govern la tesi per la qual l'aigua que ens cau del cel després l'hàgim de privatitzar, com han fet vostès. L'aigua no és un producte industrial. Depèn de molts factors. Depèn, entre altres coses, de la bona qualitat dels ecosistemes, que és responsabilitat pública mantenir-los; depèn del règim climàtic, de l'adaptació dels ecosistemes a aquest règim climàtic; d'una planificació territorial que no faci créixer el consum de sòl de manera equivocada, atès que el nostre país viu periòdicament períodes i cicles de sequera.

L'aigua és un bé públic. Des del nostre punt de vista és un monopoli natural que s'ha de preservar dels riscos de la mercantilització. És indispensable fixar els límits. Per nosaltres, l'abastament en alta s'ha de mantenir potestativament dins de la regulació i de la gestió pública, en tant que servei públic estratègic. No es pot regir tot pel lliure mercat, senyor conseller.

Vostès, amb la venda d'Aigües Ter Llobregat i la seva privatització, o, com en el cas de Tabasa i Túnel del Cadí, o de la planta de tractament de residus industrials perillosos de Constantí, senzillament el que fan és una operació financera que després hauréu de pagar entre tots, amb increments de tarifes per damunt del raonable en serveis d'interès general.

Segurament, en la rèplica ens parlarà de com de malament estaven els comptes de l'Administració hidràulica. Ho diuen sempre que poden, eh? També saben del nostre oferiment des del minut zero de l'anterior legislatura a parlar i buscar solucions a aquest problema.

Ara, si des del primer dia de la presidència del senyor Mas vostès haguessin aplicat les mesures polítiques

fiscals que ara ens anuncien, i que veurem quan presentin els pressupostos si s'acaben concretant o no, per exemple, la recuperació de l'impost de successions en els trams de rendes més altes o aquest impost a les centrals nuclears, estic segur que avui no ens trobaríem en aquesta situació. O potser sí que ens hi trobaríem, perquè nosaltres també som de l'opinió que vostès, com més prim sigui el sector públic, millor. Inclús en els casos que s'obtenen beneficis. Perquè en aquest cas l'excusa recurrent que el sector privat és més eficient, en el cas de què ara li parlaré, no li servirà, conseller.

Tabasa i Túnel del Cadí, senyor conseller, tenien beneficis. No entenem, ni compartim, tampoc, en aquest cas, la decisió del Govern de Convergència i Unió a la renúncia que fan que es mantinguin com a operadores públiques, perquè són un instrument..., eren i haurien de ser un instrument magnífic per reinvertir els beneficis que obtenien en noves infraestructures per al bé comú, en noves infraestructures o, per exemple, per reduir els peatges de les autopistes que depenen de la Generalitat de Catalunya. Però ara els beneficis se'ls repartiran, no el conjunt del país, no en benefici del bé comú del conjunt del país, en noves infraestructures, se'ls repartiran els accionistes de la concessionària Abertis.

Una altra decisió que no compartim –aquesta encara no s'ha produït– és la decisió de privatitzar l'Ecoparc de Residus Industrials de Constantí. Aquesta, conseller, no és una instal·lació qualsevol; és una instal·lació que pot comportar un risc d'afectació al medi i, per tant, a la salut de les persones. És una instal·lació que fins avui, des del moment en què es va posar en funcionament, ha tingut un funcionament raonable, sense problemes. Nosaltres entenem que l'ecoparc d'eliminació de residus industrials especials, per tant peril·losos, ha de mantenir el seu caràcter i ha de mantenir la seva gestió pública. Hem de garantir i assegurar l'eliminació d'aquests residus en condicions segures, tal com s'ha produït fins ara.

El conseller de Territori, en la compareixença que va fer la setmana passada, la darrera setmana, aquest mateix matí, ens parlava del que significava per a la igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans i ciutadanes que viuen al país el transport públic. Fins aquí, bé. Compartim la seva diagnosi, la seva apreciació. Però després ens hi afegia un però. I de la pregunta que avui ha respost al diputat Rull, ens segueix quedant el mateix dubte, no? Perquè ens parlava de l'equilibri del sistema. I nosaltres voldríem saber, quan el Govern parla de l'equilibri del sistema, què vol dir amb això. Vol dir increments de preu dels títols més enllà dels de la tarifació social que avui ens parlava, aquest matí, el conseller, i que afecten, segons ens ha explicat ell, uns 27.000 usuaris només? Vol dir que la resta veuran incrementada la seva tarifa? Vol dir retallades dels serveis? O vol dir nous instruments de gestió per donar entrada al sector privat en la gestió, bàsicament en el sector dels ferrocarrils? Si és així i si algú ho té en el cap, ja els anunciem que nosaltres no hi estarem d'acord.

Per cert, també ens hem trobat amb una sorpresa –i li ho pensava preguntar al conseller, no sé si el senyor

Mas-Colell ho podrà respondre–, que és aquesta reprogramació del ramal sud de la línia 9 fins a l'aeroport, fins a l'any 2016. Nosaltres considerem que és un greu error des d'un punt de vista econòmic, no?, i que incompleix part dels compromisos que han permès que grans esdeveniments, com per exemple el Mobile World Congress, vinguessin a Barcelona.

Senyor conseller, el que no pot ser és que ens passem tot el dia reclamant estructures d'estat i després posar les seves estructures més bàsiques en mans de monopolis privats, quan podrien i haurien d'estar en mans de tots i de totes, a través de la gestió del nostre Govern.

Gràcies, conseller, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Honorable presidenta, senyors consellers, senyors diputats i diputades, privatització d'empreses públiques: estem parlant de concessions; tant en el tema de Tabasa-Cadí com en el tema d'Aigües Ter Llobregat, es tracta de concessions. O sigui que no sé massa bé què vol dir vostè amb això del mercat lliure. Són sectors altament regulats, que continuen estant altament regulats. La forma concessional és una fórmula estàndard i normalitzada a tots els mons, en els països de dreta, en els països d'esquerres, i és una fórmula totalment acceptada per als monopolis naturals i per als serveis públics.

A mi em sembla que, per vostè, de totes maneres, hi ha dues menes de processos concessionals: hi ha els que fan vostès i els que fem nosaltres. Els que fan vostès es veu que estan bé i els que fem nosaltres es veu que no estan bé, encara que si vostès fossin nosaltres farien exactament el mateix.

I, miri, per entretenir-nos una mica, li llegiré unes quantes de les concessions que han fet vostès. I ara no parlo d'herència rebuda, eh?; ara parlo simplement de les concessions que van fer vostès. Deixi'm posar les ulleres, perquè em tocarà llegir una mica.

Entre el 2004 i 2010, concessions: C-16, Puig-reig - Berga –carretera–; C-35, Maçanet - Platja d'Aro; C-14, Reus-Alcover; C-17, Vic-Ripoll; C-25, eix Transversal, Cervera - Caldes de Malavella; C-15, eix Diagonal, Vilanova i la Geltrú - Manresa; estacions de la línia 9, que l'interessa tant, a vostè: el tram 1, des de l'aeroport al Parc Logístic; el tram 2, del Parc Logístic a la Zona Universitària; tram 4, de la Sagrera a Can Zam... Li podria esmentar 18 comissaries, 15 edificis de jutjat, 6 centres penitenciaris, que s'han fet o que estan administrats a través de sistemes de concessió. I ja m'estalviaré dir-li, per exemple, pel que fa a les estacions de la línia 9, l'increment de cost que ha representat finançar aquestes concessions amb mètodes públics-privats en comptes de per mètodes pressupostaris.

I ja que vostè ha esmentat la línia 9, jo no tinc cap inconvenient que s'acabi l'any 2014 si vostè em diu d'on trec aquest any i el següent uns 300 milions que, si no van a la línia 9, poden anar a dependència, a salut, a ensenyament, a universitats, i que, si no, han d'anar a la línia 9 perquè pugui estar acabada l'any 2014 en comptes de l'any 2016.

Efectivament, hem fet concessions. Hem fet concessions, per què? Per dues raons. Una, perquè és un procediment completament normal, és un procediment de gestió de serveis públics que vostès han emprat a dojo, i, per tant, ho repeteixo, és perfectament normal. I, després, perquè hi han consideracions, evidentment, de finances públiques; el que puguem obtenir per aquestes concessions, fent un procés concessional, serveix per a altres coses: dependència, salut, ensenyament, per quadrar el pressupost... «Per quadrar el pressupost» vol dir quadrar el pressupost sense entrar, sense destrossar àmbits molt importants. Per cert, és exactament el mateix que van fer vostès amb estacions de la línia 9; van fer les concessions de la línia 9 per obtenir diners per fer altres coses, en aquest cas era per continuar la línia 9, però podia ser per a altres coses, perfectament.

Aigües Ter Llobregat, a més a més, en els dos últims anys, ha acumulat unes pèrdues de 110 milions. Simplement, no teníem manera, a través dels processos pressupostaris, precisament perquè hem de cuidar-nos d'ensenyament, de salut, de la policia, de jutjats, de benestar, no teníem mitjans d'agafar aquesta responsabilitat.

I és veritat: Tabasa-Cadí va tenir beneficis en el seu moment; ara que l'hem venuda, pràcticament ja no en tenia. Per què? Perquè vostès se'ls van gastar; i se'ls van gastar, com diu vostè, a fer obres públiques. Una de les obres públiques que van fer va ser el bus-VAO. O sigui, vostès jutgen si aquesta és una bona manera de gastar-se els beneficis de Tabasa-Cadí.

Efectivament, doncs, nosaltres apliquem processos concessionals, perquè, ho repeteixo, són normals, no són privatitzacions, no és situar el mercat lliure, són institucions que queden completament controlades i, efectivament, també serveixen per gestionar les conjuntures difícils de la gestió pressupostària, donades les múltiples necessitats que té la Generalitat.

Dit això, li passaré..., faré una breu revisió de les dues concessions que s'han fet. Començo amb Tabasa-Cadí, i després, en la segona part, li parlaré d'Aigües Ter Llobregat.

Pel que fa a Tabasa-Cadí, s'ha fet la concessió per a la conservació i explotació dels túnels de Vallvidrera i els seus accessos i del túnel del Cadí i els seus accessos, i això s'emmarca en un procés global de reorganització. La Generalitat de Catalunya va fer un primer concurs que va quedar desert, perquè no hi va haver cap candidat, cap dels plecs presentats, que en complís exactament les condicions.

Seguint el procés normativitzat d'aquestes coses, per resolució del 19 d'octubre del 2012 es va acordar la tramitació d'un procediment negociat, que va finalit-

zar amb la signatura del contracte en data 19 de desembre de 2012 i que va quedar perfeccionat amb l'ingrés del cànon inicial per part de la nova concessionària, anomenada Societat Concessionària Túnels de Barcelona i Cadí, Concessionària de la Generalitat, Societat Anònima.

Les característiques bàsiques del contracte són les següents: té una durada de vint-i-cinc anys, l'import del cànon és 430 milions, un primer pagament del 72 per cent, 309 milions en el moment del perfeccionament del contracte i, per tant, ja ingressat, i el restant, 28 per cent, a la finalització de la concessió, evidentment amb interessos. En funció de l'evolució del trànsit, aquest pagament final es podria incrementar fins a un 6 per cent anual fins al final de la concessió. Hi ha una garantia de manteniment de la plantilla durant vint-i-quatre mesos.

No és una privatització, és una externalització de la gestió. Els actius continuen sent de titularitat pública; únicament són cedits al concessionari, que els ha de tornar a la Generalitat en condicions adequades de conservació, manteniment i reposició a la finalització de la concessió. Les regles del joc segueixen en mans de l'Administració; mai la concessionària podrà apujar tarifes o decidir tirar endavant obres sense el consentiment de la Generalitat de Catalunya.

Hi haurà un control permanent per part de la Generalitat, mitjançant el Departament de Territori i Sostenibilitat. En el plec de clàusules s'estableixen una sèrie de paràmetres de qualitat que s'han de complir, sempre amb l'objectiu de garantir un bon servei. En cas que no es compleixin, s'aplicaran les sancions previstes al contracte, que en cas d'incompliment greu poden arribar a la resolució d'aquest. Aquest contracte, evidentment, ha permès reduir el dèficit possible de la Generalitat de 2012 en la totalitat de l'import del cànon, que representa el 0,22 per cent del PIB de Catalunya, i també ha permès millorar la liquiditat en 310 milions, corresponents al cobrament inicial del cànon.

La situació actual és que s'estan preparant les fases prèvies perquè Tabasa i Cadí entrin en procés de dissolució i liquidació, amb la consegüent reducció del sector públic de la Generalitat. El contracte de concessió està plenament vigent, i la societat concessionària està gestionant el servei amb normalitat des del dia 31 del XII del 2012.

Moltes gràcies. Continuaré després amb l'altra concessió.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'illustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, sempre que el Govern anterior va fer concessions –que se'n van fer, és cert–, els beneficis anaven al propi servei; no com ara, que van a tapar el dèficit. I la percepció social està canviant, senyor conseller, la percepció social està va-

riant, en aquestes coses i en moltes d'altres, i hem d'estar amatents amb això. Quan parlem de serveis d'utilitat pública, sobretot d'aquells serveis estratègics, hi ha d'haver, des del nostre punt de vista, un control públic, a través d'empreses públiques o, si més no, empreses mixtes on el capital públic sigui majoritari.

L'altre dia el conseller de Territori ens deia en la seva compareixença: «Un patriota no es vendria mai empreses públiques si no fos impellit per les necessitats.» Un patriota no ho sé; ara, un neoliberal –que, en tot cas, són models diferents, no?, ni més bons ni més dolents: diferent dels nostres–, escolti, no en tinc cap dubte, eh?, com no tinc cap dubte que el senyor Mas-Colell és molt patriota, però és tan patriota com neoliberal. I, per tant, aquí hi ha una de les claus de per què aquest Govern, en comptes de bastir serveis públics estructurants de país, el que basteix són estructures de mercat en serveis essencials, en serveis públics, en concessions que no..., i amb capital privat i amb empreses privades, que no deixen de ser..., o que captiven el sector públic.

I dona la sensació, vistes les darreres actuacions, no?, i adjudicacions, que el seu Govern, més que un govern que la darrera legislatura el van definir com un govern *business friendly*, aquest és un govern, *business* sí, eh?, però amic del *business* amb noms i cognoms. Li dic això perquè, clar, al final tots els mals ens vénen de Madrid, però aquelles empreses a les quals estem fent les concessions, totes passen pel *palco* del Bernabéu, és a dir, aquests mals que vénen de Madrid: Aigües Ter Llobregat, Eulen..., que després en parlaré un moment, que és el sector que abans també n'hem parlat, en una interpellació anterior, que feia referència als serveis sanitaris, que és també una adjudicació de gestió d'un servei de l'àrea bàsica de salut de l'Escala, que no compartim.

Massimo Florio, que vostè el deu conèixer, o si més no el deu haver llegit, ha fet un gran estudi sobre les privatitzacions que s'han produït a la Gran Bretanya. I conclou que les privatitzacions en si tenen un impacte modest pel que fa al creixement econòmic, però que redistribueixen regressivament la riquesa dels contribuents i consumidors cap als accionistes. Aquest és un model que nosaltres no compartim.

Ja li anuncio que la moció que presentarem anirà en la línia de recuperar per al sector públic empreses com Aigües Ter Llobregat o com Tabasa, també en la línia d'aturar aquest procés de venda de l'Ecoparc de Constantí, i també en la línia d'aturar qualsevol proposta d'endinsar-se en aquesta línia de privatització de sectors essencials, especialment en l'àmbit sanitari. Els instarem que aturin el procés i no adjudiquin a l'empresa Eulen la gestió de l'àrea bàsica de salut de l'Escala. Ens preocupa molt i molt aquest informe que..., clar, m'he quedat, allò, una mica esparverat, no?, aquest matí. Deixi'm dir..., que alabi la responsabilitat social corporativa, que ratlli l'esperit d'una ONG, de la consultora Pricewaterhouse, no?, que fa informes sense cobrar al Govern; que després –a la conselleria de sanitat–, un informe que ningú se l'acabava fent seu, que no acabem de saber qui l'encarrega i que, a més a més, no ens volen explicar el seu cost, eh?

I, clar, el que diu aquest informe és molt preocupant: fragmentació de l'Institut Català de la Salut..., i una altra cosa que també ens preocupa, no?, que fa molts mesos que se n'està parlant, que hi ha el tam-tam –si em permet l'expressió col·loquial– que és la privatització de la gestió de l'Hospital Clínic de Barcelona. Doncs bé, a la moció que li presentarem també intentarem que tot aquest paquet de l'àmbit sanitari públic, com abans ens parlava el conseller Boi Ruiz, que estem parlant del servei nacional de la salut, doncs, segueixi sent servei nacional de la salut, gestionat des de l'àmbit públic i no fent cap altre tipus d'invents, no? Perquè nosaltres creiem que no podem deixar –i aquí acabo, conseller– al caprici i al benefici dels mercats la provisió de serveis públics essencials. No és el mateix una estació de la línia 9 del metro que l'empresa que proveeix en alta, per exemple, a la regió metropolitana de Barcelona.

Gràcies, presidenta, consellers, diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Sempre és millor veure informes que no es paguen que pagar informes que no es veuen, eh? (*Rialles*.) Vagi amb compte amb això de «neoliberal», eh?, perquè jo li asseguro que, si el seu estàndard de neoliberalisme és el que jo he estat dient avui, el món social demòcrata n'està ple i vostè n'està rodejat. Vigili –vigili–, perquè se'ls trobarà a tot arreu, eh? Vigili. Però, en fi...

En fi, si vostè no vol ser amic del *business*, doncs, no ho sigui, no és problema. Jo li asseguro que molts dels noms i cognoms que han estat implicats en tota aquesta història, jo ni els coneixia ni els havia vist mai. En fi...

Jo crec que em permetrà que segueixi una mica el guió que tenia pensat, perquè al cap i a la fi a vostè li interessa saber què ha passat amb Aigües Ter Llobregat i, per tant, li ho explicaré.

Com vostè sap, és un ens públic de la Generalitat que realitza l'abastament d'aigua en alta a Barcelona i la seva àrea metropolitana. Hem canviat el model de gestió cap a un model de concessió. Com ja li he dit, acumulava pèrdues de 110 milions d'euros i s'havia de fer alguna cosa amb això. És veritat: el resultat..., els ingressos d'aquesta concessió no han anat al servei; no entenc gaire per què ha d'haver-hi un principi que han d'anar al servei. Han d'anar on fan més falta. En aquests moments on fan més falta és a dependència, a benestar, etcètera. Aquesta restricció que els diners han d'anar al servei al que porta és a fer coses com el bus-VAO, que no estic segur que fos la prioritat en aquest moment, però, com que devien haver-hi diners solts que s'havien d'utilitzar en alguna cosa i havia de ser dintre del servei, doncs, au, fem el bus-VAO. Doncs, aquesta restricció, si existeix, no hauria d'existir, no té cap sentit.

El procés de licitació es va fer amb un plec de manera que es garanteix la continuïtat del servei, que acaba amb les pèrdues, que millora l'eficiència, que redueix el dèficit de la Generalitat, millora la tresoreria de la Generalitat. Continua la titularitat pública. Es farà inversió ordinària en obres els primers deu anys. Hi ha la garantia de manteniment de la plantilla, i això durant 580 mesos –ho repeteixo, 580 mesos–, i això va ser un element important que va considerar la mesa de contractació. La titularitat pública continua.

Després, com vostès ja saben –i suposo que esperen que en parli–, l'Organisme Administratiu de Recursos Contractuals de Catalunya va estimar parcialment un recurs d'Agbar. Les empreses privades van a litigis per aquestes coses i, en fi, nosaltres també, perquè pensem que les empreses de contractació ho van fer molt bé.

Hi ha qui se'n riu, d'aquesta situació. Mirin, nosaltres tenim aquest organisme, vostès no el tenien, o sigui que aquest problema vostès no el varen tenir, però nosaltres tenim aquest organisme. Potser també l'haurien tingut vostès. Això és part d'allò que en anglès en diuen els *checks and balances*, és una cosa que Europa ha demanat que es tingui. És un organisme independent i els organismes independents, com que són independents, prenen decisions independents, però es poden apellar si les lleis ho diuen. I a nosaltres ens toca apellar, com puc no apellar si crec que la feina que van fer les mesos de contractació la van fer molt bé. Per tant, hem apel·lat i tenim la confiança que això es desenvoluparà normalment.

A part d'això, tot és perfectament normal; la institució té nous propietaris i hi ha un litigi legal que, com és normal, seguirà el seu camí jurídic amb una normalitat a la qual ens haurem d'acostumar. Com més garanties hi hagi, més feina legal hi ha i més feina hi ha per als juristes, que contribueixen eficaçment que funcionin bé les estructures administratives d'un país.

Moltes gràcies.

La presidenta

El darrer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures contra la corrupció i per la transparència, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpellació

al Govern sobre les mesures contra la corrupció i per la transparència
(tram. 300-00002/10)

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Fem aquesta interpellació –o fèiem aquesta interpellació– convençuts que, atès que és sobre corrupció i transparència, el president de la Generalitat seria qui ens respongués. Ell és qui es va atorgar en el Govern la responsabilitat de la lluita contra la corrupció i, per tant, és a ell a qui esperàvem avui

per contestar-nos aquesta interpellació. Sabem que ho farà la vicepresidenta en nom del Govern, i no és per desmerèixer-la, vicepresidenta, però és evident que comencem decebuts, perquè esperàvem que fos qui s'ha atorgat la responsabilitat de liderar la lluita contra la corrupció en el Govern qui ens contestés. Més perquè aquest matí l'hem sentit renyar-nos a tots plegats per no complir la Llei de finançament de partits. Deia que la llei, l'article 15, ens obliga als partits a presentar una auditoria pròpia sobre els nostres comptes i acompanyar-la quan anem al Tribunal de Comptes; s'ha oblidat de dir que això la llei ho obliga a partir o des de l'octubre del 2012 i, per tant, que el primer any en què estem obligats és l'any 2013 i que ningú ha pogut presentar-ho encara perquè la llei no ens obligava. La llei ens obliga a fer-ho per primer cop aquest any vinent, i és evident que tots, en la mesura del possible, estem convençuts que ho farem. En tot cas, ens hauria agradat poder-li explicar i replicar a ell mateix, atès que semblava que en això ens renyava i ens volia posar a tots en un mateix sac.

En tot cas, nosaltres volem fer referència que en els darrers anys hem vist aparèixer casos de corrupció que esquitxaven les administracions a tot nivell. Hem vist primer casos aïllats, després hem descobert que eren trames i xarxes que s'organitzaven per espoliar els recursos públics i després hem vist com s'afegien les condemnes de la justícia i, en un colofó de despropòsits, hem vist com al final hi havia també indults per a aquells que són corruptes a la política.

En els darrers dies, en els darrers mesos, a les darreres hores ja gairebé, veiem amb perplexitat i estupefacció i amb indignació, els ho dic ben clar, que apareixen també fets que no ens podíem ni imaginar; fets que ens avergonyeixen com a servidors públics. Hem llegit converses que ens fan enrogir, encara que no en siguem els protagonistes. Hem descobert espionatges, filtracions de tota mena. Avui un ciutadà del nostre país té un president de la Generalitat amb una seu embargada i no n'ha donat explicacions en el Parlament. Avui el president del Govern sabem que és possible que cobrés sobresous, però no sabem ni l'origen d'aquests sobresous ni el destí al qual anaven aquestes donacions. Avui els partits membres del Govern, un dels partits ha admès via judicial que s'ha finançat de forma il·lícita i illegal, però ningú se'n penedeix.

I com podem haver arribat fins aquí? Perquè al nostre entendre no és una casualitat, no és una broma pesada que totes les pomes podrides hagin coincidit en aquests principis d'any; el problema segurament és el cistell mateix, és el sistema, és que la corrupció va lligada a la manca d'ètica personal. Sí, no serem nosaltres, no seré jo qui tregui la responsabilitat individual i personal de cadascú a l'hora de posar o d'aprofitar-se del seu càrrec, però la corrupció va lligada, sobretot i també, al predomini del diner fàcil per sobre del bé comú i del servei públic, allò que guanyin jo i que guanyin els meus. No és que de sobte descobrim la corrupció, és que el que hem descobert o el que ara alguns han descobert és que el model de creixement dels últims anys ha necessitat la corrupció per mantenir-se, perquè és consubstancial a la seva manera d'estendre's.

Deia Milton Friedman, que sap molt més de liberalisme econòmic del que sé jo, òbviament, que per fer negocis en un país un inversor classifica els països en dos tipus: aquells que quan arribes preguntes què diu la llei i aquells que quan arribes preguntes amb qui haig de parlar per canviar la llei, i jo hi afegeixo: i quant em costarà canviar-la. Vostès han convertit el nostre país en un país d'aquests segons, en què cal venir i preguntar amb qui haig de parlar per canviar la llei. Ens ho van fer de forma molt pública quan passejaven pel Baix Llobregat el senyor Adelson, ens ho deien claríssimament. No sabien què li prometien, però li prometien el que calgués. I ho han fet d'una manera més deshonesta –permetin-me que ho digui així– quan amb les lleis «òmnibus» els articles de les lleis s'escriuen en els despatxos d'alguns advocats o d'algunes empreses, o quan el planejament urbanístic d'alguns pobles de la nostra costa s'acaba fent des de la màfia russa.

És una manera de funcionar que ha tingut els seus aliats en la política i que té els seus autors intel·lectuals a fora, però també a dins, i que construeix un funcionament de les institucions que és al·lèrgic al control i a la transparència, que permet que les dimensions del que estem parlant siguin d'una real estafa: la Llei hipotecària, les preferents, la venda de l'aigua o de la salut a preus de saldo o l'amnistia fiscal només es poden entendre des d'un model que necessita còmplices per permetre que l'espoli dels recursos públics acabi a les butxaques d'uns pocs.

Però avui tan greus són aquests casos i aquesta situació com no fer-hi res: la manca de reacció –ni dimissions, ni explicacions, ni assumpció de responsabilitats–, la impunitat amb què es pot actuar o amb què s'ha actuat. I és això el que reclamem que s'acabi ja. El fiscal especial contra la corrupció i la criminalitat organitzada a Catalunya, Emilio Sánchez Ulled, parla que quan és l'opacitat la norma, que quan és la desregulació la norma, al final s'ha d'acabar a la justícia. És el que supleix precisament la transparència: acabar en mans de la justícia. I el nostre Codi penal és molt tou amb els delictes que guant blanc, és molt tou amb els delictes de corrupció. I arriba fins i tot als indults, que és la forma més gran d'estafa legal a casa nostra. Un defraudador, un evasor fiscal, un lladre de saló, en definitiva, té un tracte exquisit de la justícia i de la llei, però la mateixa llei i la mateixa justícia són implacables amb qui no pot pagar la seva hipoteca o amb qui enganya un banc, com l'Enric Duran, que torna a estar en recerca i captura.

Dit això, la justícia farà el seu camí, és evident, si hi ha d'haver culpables en casos de corrupció els condemnaran i ja retrans comptes. Però principis com el de la presumpció d'innocència no poden ser aquells a darrere dels quals s'amaguen o s'amaguin per enterar el principi de la responsabilitat política. Aquí no som jutges; som polítics, i el que hem de donar és veu a la responsabilitat política per guanyar la credibilitat perduda. Ens cal un plus, cal exemple, cal reacció i cal començar per casa. I en això el president de la Generalitat té també molt camí per recórrer.

Què implica la corrupció? Primer, implica que ens roben, implica que s'apropien del patrimoni que és de

tots. Els qui no tenen patrimoni –sol dir la Montserrat Tura– tenen en la salut, en l'educació, en els béns públics allò que és el patrimoni de tots; doncs, això és el que ens prenen. Ens prenen també democràcia, perquè la pèrdua de confiança cap al servidor públic és precisament una de les conseqüències d'aquesta corrupció. Però sobretot una de les evidents conseqüències són les males polítiques, són les males decisions. Com es pot entendre, si no, que tinguem trens sense passatgers i autopistes sense cotxes si no és perquè hi ha algú a qui li ha interessat aquest tipus de construcció i d'inversions, i precisament que ja s'ha preocupat que qui governa faci aquest tipus d'inversió en el seu benefici? El que ens cal, per tant, és no una cimera amb els organismes de control, és donar la volta a aquest sistema de prendre decisions on la corrupció va lligada a les mancances de la nostra democràcia. Si és el problema les mancances de la democràcia, a la democràcia i a la política hi ha les solucions.

I és precisament això el que els proposem, ni cosmètica, ni maquillatge, ni cirurgia puntual, un canvi de tot, un començar de zero, un refer-ho, un tornar a començar en moltes de les legislacions, en moltes de les mesures que s'han de prendre per refer les nostres institucions. Nosaltres hem presentat un decàleg; n'hi ha moltes, de mesures, algunes ens les han tombades infinitat de vegades aquí i en el Congrés. Poden ser aquestes i poden ser d'altres. Nosaltres parlem de dos pilars: el de la integritat i el de la transparència, perquè el bon govern no depèn de la gent no pot ser només basat entre la gent que té un màster en una escola de negocis o amagat a darrere de la simplificació com a manera d'amagar la desregularització. Són propostes i mesures que tenen a veure amb una nova manera de fer política i amb una nova manera de regular les nostres institucions. Anem de veres o no hi anem.

En el nostre decàleg –que hem fet arribar al president de la Generalitat, que li fem arribar, vicepresidenta, els exposem a tots, i que oferim per poder aprovar en aquesta cambra, perquè així ho enfocarem de cara a la moció– el que proposem és precisament això: reformular la nostra democràcia a partir d'anar de veres, no de fer veure que qui dia passa any empeny. Jo li aniré llistant més endavant o li podré explicar en la rèplica quines són algunes d'aquestes mesures. Però més enllà de tota la predisposició per parlar-ne, el que no farem és participar en escenaris perquè no passi res o per fer veure que anem fent passar el temps.

Em deia un company avui que hi ha moments en la història que sembla que es repeteixin i em recordava una frase de Gramsci referida a altres temps, en els quals, malauradament, en algunes coses sembla que retornem. Deia que el vell món es mor, el nou tarda a aparèixer, i en aquest clarobscur –deia Gramsci– sorgeixen els monstres.

Ja li dic que la nostra ambició és canviar cap a un nou món, és la del nostre grup parlamentari...

La presidenta

Senyora diputada...

Dolors Camats i Luis

...—acabo, presidenta—, però la responsabilitat de tots és que no hi hagi monstres.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats... Un primer apunt, senyora Camats: miri, que respongui jo o que respongui el president, lamento decebre-la sortir jo, però, si em permet, és del tot indiferent, més que res per una cosa, perquè la veu en aquest Govern és única, i com també jo entenc que la seva veu és la del seu grup parlamentari, doncs, entengui-ho així en la meua veu.

Jo també li volia dir, senyora Camats, home, no ens fem trampes al solitari, perquè començar aquesta intervenció començant fent trampes, la veritat, no està gens bé. Vostè diu: «El president de la Generalitat no va donar explicacions...» Al president de la Generalitat no li van deixar donar explicacions; ell va demanar comparèixer en una comissió i vostès no el van deixar. Per tant, senyora Camats, no fem trampes, no fem trampes al solitari i comencem aquesta intervenció d'una manera jo diria més clara, perquè avui tenim una oportunitat de parlar d'un tema que ens preocupa a tots, i a nosaltres d'una manera primordial, com és la transparència en les institucions. I podem fer-ho de dues maneres: d'una manera constructiva, que és el que vinc a fer jo en aquests moments, o d'una manera, doncs, de desqualificació dels altres i d'allò de «tu més», que sembla que és en el que vostè vol entrar. Jo no hi entraré.

Jo no hi entraré perquè el sentiment de desafecció envers els partits polítics i de desconfiança envers les institucions està arrelant, cada vegada més, en el si de la societat. I davant d'aquesta crua realitat resulta imperatiu que aquest Govern, i no únicament aquest Govern, sinó totes les forces polítiques, faci el que sigui necessari per retornar la credibilitat a la democràcia.

I, dit això, també crec que val la pena remarcar amb la mateixa fermesa que la democràcia —i estic convençuda, senyora Camats, que vostè estarà amb mi— mai pot veure's qüestionada per l'actitud d'uns pocs, no? Perquè en política hi ha moltíssima —moltíssima— gent honrada, respectable, la immensa majoria, que s'esforça per servir la societat i que treballa per als altres, per als seus conciutadans, per al progrés del seu país i per al seu benestar.

I a Catalunya hi han molts càrrecs públics —molts alcaldes, regidors...—, i els afectats pels casos de corrupció, afortunadament, són una ínfima minoria. Però és veritat que s'està acollint el sentiment que tots som iguals, que tots els gestors públics han d'estar sota sospita permanent, i això deixi'm que li digui que no únicament és totalment injust, sinó que, a més a més, això

resulta terriblement perillós. I no vull treure importància a la proliferació de casos de corrupció, en absolut, ni a la gravetat de la situació que a tots ens ha de portar a aquesta reflexió constructiva, per altra banda, respecte a aquest creixent sentiment de desafecció envers l'anomenada «classe política». Però també hem de tenir molt clar —i jo crec que en aquest sentit avui és un dia en què ho hem de posar de manifest— que, si no deixem de banda la confrontació partidista, per aconseguir entre tots donar la volta a aquest procés, si no fem això avançaran les forces populistes i, fins i tot, anti-democràtiques, i, per tant, vostè sap, senyora Camats, que la història ens ensenya que en els moments de greus crisis econòmiques i de feblesa de les forces polítiques s'afavoreixen moviments d'aquestes naturaleses.

Però ara més que mai necessitem recuperar la confiança, perquè vivim un moment polític molt i molt important, i necessitem que les institucions i els partits estiguin revestits de la màxima autoritat moral i social. Tenim un procés nacional, però especialment tenim al davant unes reformes, les reformes necessàries per a la superació de la crisi econòmica, i aquestes no podran ser afrontades amb totes les garanties si la societat no confia plenament en les institucions i en els seus representants. Tots en tenim responsabilitat, tots. I tots hi hem de treballar plegats: el Govern i, per altra banda, també el Parlament.

Per això el president Mas va convocar el passat dimecres una cimera de màxim nivell, i va ser molt positiva, altament positiva, la valoració d'aquesta cimera, perquè, d'alguna manera, també demostra la inquietud de les institucions del país i la voluntat de posar remei a tots aquests problemes. I cal recordar també que totes aquestes institucions de control han afirmat, i ho han fet reiteradament, que la Generalitat de Catalunya ha donat sempre les màximes facilitats per fomentar la transparència i acabar amb la corrupció.

I també vostè ho sap, que divendres passat es va constituir la ponència conjunta que ha de tractar la futura llei de transparència, que no parteix de zero: la passada legislatura ja es van iniciar un seguit de treballs que ara han de ser ben útils, i les coses importants —vostè també ho sap, senyora Camats— les hem de fer entre tots i les hem de fer avançar amb el màxim consens.

Per tant, hem de seguir endavant. El mateix president, en el seu compromís de liderar la lluita contra la corrupció, va anunciar en la passada convocatòria una segona reunió, aquesta per al 22 de febrer, per tal de concretar les nombroses propostes plantejades i poder-les sintetitzar també en un document que es traslladarà als diferents estaments i entitats del país. Per tant, cal treballar tots, des de les diferents responsabilitats, per regular la transparència, per regular l'accés a la informació.

I, per tant, en aquest sentit tenim feina a fer. Tenim, a més a més com a model els paràmetres del Conveni del Consell d'Europa sobre l'accés als documents públics del 2009. Però també recentment s'ha constituït la ponència sobre la llei electoral; aquí també tenim un repte important com a partits polítics, tenim un repte important com a parlament, per ser capaços

d'avançar i de demostrar aquesta maduresa democràtica dels partits d'aquesta cambra. Tenim molta feina a fer, tenim el compromís tots plegats també de buscar un sistema que ens permeti garantir un accés a l'elecció més directa dels representants del poble català.

I acabo dient, a més a més, que l'acord d'estabilitat parlamentària d'aquesta legislatura, del qual precisament aquest matí parlàvem, situa la transparència entre els seus reptes i objectius estratègics. I ho fa..., i un dels compromisos és justament aquest, l'adopció de la llei de la transparència i l'accés a la informació que també recollia el Pla de govern 2013-2016. I en aquesta mateixa línia el mateix president, en el debat d'investidura, deia que hauríem de seguir parlant a fons de qualitat democràtica, de regeneració política, i això implica també, com no podia ser d'altra manera, tenir un govern molt més transparent.

I no partim de zero, com li deia, sinó que el Programa d'innovació i qualitat democràtica, del Departament de Governació i Relacions Institucionals, un programa que prové de la passada legislatura, és una de les eines del Govern per millorar l'acció política i que preveu, entre altres objectius, treballar per a la millora de la política en matèries com ara l'accés a la informació i la rendició de comptes.

I acabo amb una petita, també, reflexió d'una qüestió que no és pas menor i que és del tot necessària de cara al futur, i també a la consolidació de la democràcia. I parlo de la formació, i parlo de la formació dels joves i de la necessitat també de ressaltar els valors de la integritat i els valors del compromís –vostè fa un moment hi feia referència. Hem de ressaltar aquests valors de la integritat i del compromís, amb l'objectiu últim d'establir una cultura d'honestedat, una cultura de la transparència i una cultura del bé comú. I hem de revertir també la percepció que tenen els joves dels seus governants, i aquesta és una font important de desafecció, i aquí tothom, tots, senyora Camats, hi hem de sumar el nostre esforç.

En definitiva –i acabo–, cal treballar el vessant normatiu, per establir aquests pilars institucionals, sòlids, que fomentin la regeneració democràtica que demanda la ciutadania, perquè no hem d'oblidar que la informació que se'ns demana prové i pertany a la societat, i que la primera missió de les institucions, i també dels governants, dels representants polítics, no és altra que la de servir la societat, la de ser útils, la d'enfortir la democràcia, afavorir el progrés, el benestar de totes les persones, de totes les famílies, de tots els representants.

En tot cas, en la segona intervenció li podré detallar aquelles mesures concretes que també es desenvolupen des del Govern de la Generalitat, alhora que estarem amatents a totes aquestes mesures que vostè mateixa posava en aquest decàleg, i, sense dubte, servirán per fer un treball conjunt en el si de la cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta; gràcies, vicepresidenta. No, trampes no. Quan el meu grup parlamentari va demanar que comparegués el senyor Artur Mas, era el president de Convergència Democràtica i, en tant que tal, el fèiem comparèixer a la Comissió d'Investigació del Palau, perquè el seu partit apareixia de forma recurrent en els papers del senyor Millet. No vam ser nosaltres qui ho vam obstaculitzar. Però si aquest és el problema, escolti, li demanem que vingui ara, que, a més, és president de la Generalitat i ho pot fer lliurement. Li'n tornem l'oportunitat; si no ho va poder fer aleshores, que ho faci ara, i li ho reclamem. Per tant, de trampes, ni una.

Vol que treballem? Nosaltres hem posat el decàleg sobre la taula. Altres també en tenen, de propostes. Quan ens hi posem? Perquè no em digui que entre tots ho farem tot, que anirem a una taula per explicar-nos que greu que és tot i que malament que estem i que hem de començar fent..., i que hem de fer net. Perquè ja hi coincidim, en això! Però què esperem? No em digui que hem d'anar a una taula a constatar l'alarma social que ha generat. Sap que hi ha una iniciativa que va proposar que dimitís la cúpula del Partit Popular, que va obtenir més d'1 milió de signatures en menys d'una setmana?; ja en porten 1 milió i mig. És evident que hi ha alarma social, però de què pensa que parla la gent en el carrer? No ens cal una taula de partits per constatar que tenim un problema greu. Per on comencem? Perquè, de mesures, nosaltres en tenim un llistat; ja els hi hem fet arribar, ja els ho dic.

Escolti, parlem d'exemplaritat. Podem acordar que no hi ha immunitat per als corruptes? Que renunciem a la immunitat de tots els que som diputats, per exemple, d'aquesta cambra quan es tracta de casos de corrupció? Ho acordem? D'aquí a quinze dies. Posem-nos-hi, ja està, no cal debatre més. Ho fem o no ho fem? Podem acordar que, sense la llei electoral, a la propera campanya electoral hi haurà un *mailing* únic? Ho vam perdre fa quatre mesos! Vint-i-set vots, en aquesta cambra, vam tenir per defensar que hi hagués un *mailing* únic, 27 de 135. Ho votarem d'aquí a quinze dies, a veure quants en tenim. No em parli de taules en les quals hem de fer no sé quantes propostes i cimeres! Avancem; és que ja ho tenim molt raonat i molt pensat! Escolti, potser ens poden superar en propostes, però de moment no és aquest, el problema.

Vol més mesures? Parlem de propostes i de transparència. Partim d'una llei de transparència que digui que tota la informació que està en poder de l'Administració és del ciutadà, i regulem només quines són les petites excepcions. Perquè s'hauria acabat el debat d'aquest matí; tothom tindria l'informe aquest del senyor Boi Ruiz, que diu que no és seu però que tampoc és de la consultora i que ningú sap d'on ha aparegut, estaria a les mans de tothom.

Per tant, mesures concretes totes les que vulgui, però no ens diguin que ara és el moment d'asseure's i de reflexionar i de parlar-ne i de fer-ho entre tots. Perquè jo, de casos de corrupció d'imputats, no puc anar a alligonar-los i dir-los res; nosaltres no en tenim, d'aquests

casos. Per tant hi ha coses que s'han de començar per un mateix. Quan parlem d'exemplaritat, és això el que cal començar, i no hi ajuden a reflexions o comentaris que hem sentit fins i tot de diputats d'aquesta cambra, alcaldes fins i tot, que vénen a dir que si els imputats, si tots els imputats es retiressin de la política, no quedarien polítics. Però de què està parlant?, de qui està parlant? Això no és posar-los a tots al mateix sac, amb un punt d'indignació cap a aquells que ens quedem perplexos davant d'aquestes afirmacions? Això no mina la confiança de la gent en les seves institucions? Això no fa pensar que el problema és més greu del que aparentment sembla?

Escolti, tota la predisposició, li he dit, per debatre totes i cadascuna de les mesures. Però és que n'hem fet molts, de debats; és que n'hem sentit moltes, de respostes com les d'avui. I el que volem és començar a votar que sí a aquestes propostes. I que vostès estiguin allà, i que vostès diguin que sí. Aleshores començarem a entendre i a creure'ns de veritat que la cosa va de veres. Si no, el que pensem és que és de nou una cortina de fum perquè aquí no canviï res.

I estem en temps de descompte. Ja no tenim el crèdit de la presumpció d'innocència. Aquí alguns tenim, la majoria, el crèdit de la presumpció de culpabilitat, sigui responsabilitat de qui sigui –sigui la responsabilitat de qui sigui. I lamento que alguns pensin que és d'aquells..., que a vegades podem dir les coses de forma més clara i de forma més radical. Perquè no som nosaltres qui a vegades taca la feina dels servidors públics.

Aquest matí el president de la Generalitat parlava de reparació. Escolti, hi ha persones en aquest país que han patit molt, precisament per la feina de la política, precisament assenyalats des de la política. Doncs, si parlem de reparació, parlem de reparació per a tothom, certament, però comencem a donar exemplaritat des de la política, perquè, hi insisteixo, estem en temps de descompte.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyora Camats, clar, vostè..., primer, vostè confon coses. D'immunitat no en tenim cap, nosaltres; el que tenim és aforament, que és molt diferent, i perdem una instància. Però, escolti, els corruptes no és que hagin de plegar: és que els corruptes han d'anar a la presó, senyora Camats! I no hem de treballar tots plegats? Vostès què fan? Fan aquí un decàleg, ens el porten aquí a darrera hora, l'hi donen al president d'aquella manera, i a treballar. (*Remor de veus.*) Escolti, no tenim..., escolti no estem en seu parlamentària? No ens hem dotat d'instruments? No hem de treballar conjuntament? És que vostès, miri, un dia tot ho fem nosaltres per la nostra banda, un altre dia volem participar... Escolti, tenim una llei, una ponència de la llei de transparència de què ens hem dotat

aquest Parlament. Doncs, escolti, treballem en conjunt aquí. Jo no li demano que faci cap taula ni re; escolti, jo li dic: «Posem-nos a treballar.» Posem-nos-hi, que tenim els instruments; doncs, anem-hi tots. Per tant, home, no em vingui a dir ara que si una ponència, que si la gent diu... O es pensa que no ho veiem, nosaltres? O es pensa que no tenim preocupació? Doncs, posem-nos a treballar, cada u des de la seva instància, el Parlament des de la seva instància, el Govern des de la seva. I, miri, ara li citaré algunes coses que des del Govern anem fent.

Escolti, Avantprojecte de llei de governs locals. Doncs, un dels pilars d'aquesta llei justament pivotarà sobre la transparència i sobre la participació ciutadana, i ha estat també exemplar el seu procés.

Projecte Simplifica 3.0. Doncs, miri, integrem en una única base de dades la informació sobre tots els registres existents en la Generalitat, 165 registres. Per què? Perquè unifiquem..., i interconnectant aconseguirem, primer, que hi hagi una visió conjunta i que, quan una persona demani un accés a alguna subvenció, doncs, n'hi hagi el dibuix total, amb una total transparència de tot el que ha demanat.

Miri, un canvi incorporat, perquè les bones pràctiques, deixi'm que li ho digui també, són una manera de treballar per evitar, també, les males pràctiques.

Miri, vostè coneix molt bé la Direcció General de Participació Ciutadana. Doncs, en la línia d'augmentar el bon govern i la bona gestió pública i la transparència de què vostè tant parla, doncs, escolti, hem substituït l'encàrrec directe de treballs de recerca, que feien vostès quan estaven al Govern, per la convocatòria pública de concurrència competitiva per ajudes a la recerca. Això també és avançar en transparència, senyora Camats.

Programa d'innovació i qualitat democràtica. Doncs, miri, el manament cabdal és aquest: el foment de la transparència, de la participació; que inclou, entre altres coses, la funció de promoure elaboració de normes per a l'ordenació, institucionalització i desenvolupament de mitjans de participació i millora de la qualitat democràtica.

Ampliem l'àmbit d'actuació del Registre públic de convenis de col·laboració i cooperació. Li ho dic perquè li vaig dient coses molt concretes, perquè després no em digui que fujo d'estudi.

Treballem, també, per difondre les dades i el coneixement sobre els recursos humans de l'Administració de la Generalitat de Catalunya: personal funcionari, personal eventual, personal contractat, laboral, etcètera.

El paper importantíssim i clau que juga l'Oficina de Supervisió i Avaluació de la Contractació Pública en la lluita, també, en els casos de suposades irregularitats, pràctiques presumptament vinculades amb la corrupció, etcètera.

Aquí suposo que els ho ha dit abans el conseller Homs: del 2010 al 2011 hem passat de 5,6 milions d'euros en contractació d'estudis i dictàmens a 1.800.000. Aquest estalvi també, si m'ho permet, és molt i molt important.

I austeritat i sobrietat... Doncs, miri, en aquests temps en què la gent també està passant i patint la crisi econòmica hem de ser més curosos que mai en el control de la despesa pública. I tots, senyora Camats –tots–, d'alguna manera també hem estat responsables d'excessos en el passat. Tots. (*Veus de fons.*) Sí... –sí, sí. Perquè no es pot subvencionar tot. Ni es poden fer equipaments sense tenir en compte la seva necessitat real, la seva sostenibilitat o el seu cost. I segur que sap a què em refereixo.

I, per tant, en aquest sentit la gestió pública és fonamentalment –fonamentalment– l'Administració curosa i responsable dels diners de tots. I aquesta ha de ser la percepció que s'ha de tenir i que s'ha de traslladar a la ciutadania.

Per tant, en aquest sentit, l'austeritat, el rigor i la sobrietat també són un element de transparència i de lluita contra la corrupció.

I també necessitem transparència i publicitat dels comptes de tots els actors que perceben algun tipus de retribució a càrrec dels pressupostos públics. No només els càrrecs electes, que també –i que hem de donar exemple com diu vostè en el seu decàleg–, sinó de

tots. I, en aquest sentit, el president Mas ja fa dos anys que fa públiques les retribucions que percep en la web del partit.

Per tant, jo crec que amb aquestes mesures concretes vostè pot veure la voluntat del Govern, no únicament de parlar i de reunir-se, sinó de fer coses, d'anar elaborant normes, d'anar avançant en tot allò que és la qualitat democràtica i la regeneració política.

Vostè ha presentat avui un decàleg. Aquest decàleg pot ser perfectament una base de treball que ajudi a avançar en aquesta ponència necessària sobre transparència i accés a la informació de la qual aquest Parlament ja s'ha dotat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i cinc minuts.